

SZÁZ ÓRA SÖTÉTSEG

Seth
(tanár)

En

New York
(székhely)

Jim
(nyelvtanár)

Abby
(nyelvtanár)

Anna Woltz

Fülszöveg

Emilia anyja festőművész, az apja matektanár és iskolaigazgató. Emilia pedig egy tizennégy éves, holland lány, kényszeres kézmosó és tisztaságmániás. Egyik nap kiderül, hogy az apja több tucat SMS-t küldött az egyik tanítványának, aki természetesen a legjobb csaj a suliban. Emilia lenyúlja az apja bankkártyáját, és elmenekül a helyzet elől álmai városába, New Yorkba. Az még valahogy összejön, hogy beengedjék az országba, de a szállását nem tudja birtokba venni, mert valaki átvágta a neten, és a lefoglalt szoba címén egy Seth nevű fiút talál, aki nem tud róla, hogy kiadták volna a lakásukat... Emilia keresi a helyét a felfordult New Yorkban, ahol a Sandy hurrikán beszorítja három másik gyerekkel egy hideg és sötét lakásba.

Anna Woltz

**SZÁZ ÓRA
SÖTÉTSÉG**

Fordította: Rádai Andrea

A könyv a Nederlands Letterenfonds
szíves támogatásával jelent meg.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

ISBN 978-615-S441-72-1

Eredeti kiadás; *Hondred uur nacht* © Em. Querido's
Uitgeverij BV, Singel 262,1016 AC Amsterdam, 2014

Írta: © Anna Woltz 2014

Magyar kiadás © Tilos az Á Könyvek (Pozsonyi Pagony Kft.)

Fordította: © Rádai Andrea
Szerkesztette: Győri Hanna
Borítófotó: Allison Joyce/Getty Images

Borító: Marry van Baar terve alapján Dániel András
Tördelés; typoslave

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

„Magától értetődőnek tartjuk azokat az igazságokat, hogy minden ember egyenlőként teremtett, az embert teremtője olyan elidegeníthetetlen Jogokkal ruházta fel, amelyekről le nem mondhat, s ezek közé a jogok közé tartozik a jog az Élethez és a Szabadsághoz, valamint a jog a Boldogságra való törekvésre.”

Az Amerikai Egyesült Államok népének Függetlenségi Nyilatkozata, 1776. július 4.

Egy undorító, rohadt internetes szenzáció vagyok csak?

Belellek abba a mesébe, amit az amerikai határőröknek készülök elmondani?

Vagy van saját történetem?

Nem tudom.

Tizennégy éves vagyok. Az apám kordbársony nadrágot hord, és a kedvenc időtöltése, hogy a csillagokat bámulja. Ja, és mielőtt elfelejteném: kedden elpusztította a világot. Az anyámat Nora Quinnnek hívják. Írországból született, és néha angolul beszélget velem.

Úgy értem: néha beszélget velem. Olyankor mindig angolul.

A festményei ott függenek a világ számos múzeumának a falán, és ha ahhoz támad kedve, hogy levetkőzzön, és meztelenül kezdjen neki az új képének a tetőn, hát megteszi.

Az ő lányuk vagyok. Idáig ez volt a történetem. De mostanra semmim sem maradt.

1

A világon senki nem sejt, hogy mit fogok ma csinálni. Ha ugyan tényleg meg merem tenni.

A csizmám dermedt csöndben várakozik a reptér fényes padlóján. Ha valaki rám néz, kihagy egy dobbanást a szívem. Mi lesz, ha valaki felismer az internetről? Rögtön elkezd gyalázkodni?

De semmi sem történik. A váróteremben üldögélő emberek egyszerűen átnéznek rajtam. Tegnap a gusztustalan apámról olvastak, ma pedig utaznak. Sivalkodó kisgyerekeket és bőrdöngőket cipelnek, és már rég elfelejtették, hogy mit írtak a Twitteren.

○

Én viszont *nem* felejtettem el a fenyegetéseket. Kedd óta felszínebben lélegzem. Száraz a szám. Valahol a fejemben megállás nélkül szól egy vészjelző csengő. *Veszély! Veszély!* – mondja a hang. *Fuss el messzire! Menekülj!*

○

Úgy csinállok, mintha normális lenne, hogy a szüleim nélkül vagyok a Schiphol repülőtéren. A fejem fölött kijelzők villognak, férfiak izzadságszagát érzem, és látom, ahogy egy műanyag ketrecben tartott, borjúnyi kutyát készítenek fel a repülésre.

○

A kezem harminc másodpercenként indul el a táskám felé, hogy elővegyem a telefonom, de félúton mindig megáll. Kikapcsoltam a mobilom – életemben először.

Már most előveszem az útlevelem, és végiglapozom az üres oldalakat. Megállok a fotómnál. Nem szeretem nézegetni a rólam készült fényképeket. A hajam túl egyenes, a szemem túl nagy, az arcom túl sápadt. Úgy nézek ki, mintha beleolvadnék a semmibe.

De az útlevelemben levő fotó más: három évvel ezelőtt készült, amikor még általánosba jártam. Rettenthetetlennek tűnök, és óriási lelkesedéssel nézek az életem hátralévő része elé. Tizenegy éves voltam, és babot csíráztattam üres tojástartóban.

Hát, már nem az a lány vagyok.

A fotó mellett a nevem: Emilia December de Wit. Tényleg így hívnák.

A második nevem az anyám ötlete volt, és bár egy kicsit késve, január 2-án születtem, úgy gondolta, hogy ettől függetlenül még mindig remek ötlet engem Decembernek nevezni. Apám persze mondhatta volna:

– Szerintem a Sanne jobban illik hozzá. Vagy a Margriet.

Vagy ennyi erővel akár azt is:

– Szerintem hívjuk Koszinusz Egyenlőszárú Háromszögnek.

Így talán anya is rájött volna, hogy nem jó ötlet a saját dilijét a gyermeke nevével feldolgozni.

De apám tartotta a száját. Ez az ember nyilván már tizennégy évvel ezelőtt is önző szemétláda volt. Egy fikarcnyit sem érdekelte, hogy fogják hívni a gyereket.

o

Végre én jövök. Leteszem az útleveletem a pultra, és kétségbeesetten próbálok egy kis nyálat gyűjteni a számban.

– Hová utazol? – kérdi a check-in pultban a napsárga kosztümet viselő nő.

– New Yorkba.

Kihúszom magam. Nagyon félek. Ugyanakkor mintha friss vér kezdene lüktetni az ereimben, amikor kiejtem a számon a város nevét. *New Yorkba* megyek. Az összes barátnőmnek olyan srácok posztere lóg az ágya fölött, akikkel soha nem találkoztak személyesen. Az én ágyam fölött a New York-i felhőkarcolók sziluettje látható. Sosem jártam még ott, és mégis szerelmes vagyok a városba.

– Egyedül utazol? – kérdezi a nő.

Bólintok. Lélegzet-visszafojtva felelek a többi kérdésre. Igen, én pakoltam be a bőröndömet. Nem, a kézipoggyászmom nem tartalmaz veszélyes tárgyakat. És csak ezt a válltászkát viszem fel a fedélzetre.

A nő egy kicsit jobban megnéz, de nem ismer fel a netről. Hál' istennek az sem jut eszébe, hogy annak a mocskos gazembernek, akit tegnap látott a híradóban, ugyanaz a vezetékneve, mint nekem.

A tömött bőröndömbre címke kerül, majd eltűnik a szemem elől. Én pedig megkapom a szállókártyám. Másfél óra múlva kezdődik a beszállás.

Egyedül megyek át az útlevelellenőrzésre váró sorba. Nem tartozom senkihez, és a bőröndöm nélkül pihekönnyűnek érzem magam. Bizsereg a vérem. Igazából még mindig nem merem elhinni: meg fogom csinálni! Két napja kósza ötlet formájában futott át az agyamon: ha én nem én lennék, hanem egy másik lány, akkor most felemelném a középső ujjamat, bemutatnék a világnak, és elrepülnék New Yorkba.

Ma október 26-a, péntek van. Tíz és fél óra múlva ott leszek.

Amikor egyedül van az ember, minden annyira más. A színek rikítóbbak, a hangok élesebbek – és bármelyik tervünk bármikor dugába dőlhet.

Miután túljutok az útlefél-ellenőrzésen, kongnak a lépteim a folyosón. Azt ismételve magamban, hogy keménynek kell lennem. Egy lány, aki éjszaka hirtelen ötlettől vezérelve ellopja az apja bankkártyáját, hogy repülőjegyet vegyen, nem menekülhet be a vécébe, hogy kisírja magát. Egy ilyen lány nem kezd el sikítani csak úgy, és eszébe sem jut bekapcsolni a mobilját, hogy felhívja az anyukáját.

Veszek egy kapucsínót, pedig egyáltalán nem szeretem a kávé – de most nagyon észnél kell lennem. A bal kezemen lévő vágás még mindig eléggé fáj. A vér kezd átütni a tapaszon, de most nem tudok vele mit csinálni. Inkább elvéreznék, mint hogy egy nyilvános vécé mosdója fölött cseréljek ragtapaszt.

És ekkor megdermedek.

Az egyik üzletben meglátok egy lányt. Rengeteg szatyrot tart a kezében, hajkoronája szőke, göndör fürtökből áll. Szűk farmert és Ugg csizmát visel. Úristen, ez nem lehet más, csak Juno! Háttal áll nekem, így az arcát nem látom. Várom, hogy megforduljon, és közben majd kiugrik a szívem.

Nem ő az.

Odatámolygok a legközelebbi székhez. Leülök, és tördelni kezdem a kezem, de amint megérezem a ragtapaszt az ujjaim alatt, abba hagyom. Hogyan is képzelhettem, hogy lesz hozzá bátorságom?

Remegő kézzel veszem elő a mappám. Mindent szépen kinyomtattam: itt a repülőjegyem és a reptéri busz menetrendje. A dollárárfolyam. Hogy mennyi borralalót illik adni. Hogy melyik múzeumban van a legtöbb impresszionista festmény. Addig olvasgatom a papírokat, amíg megint rendesen bírok lélegezni, és fel is merek nézni.

Az üvegfalon túl tizenhét repülőgépet számolok meg. Nemsokára beindulnak, felbőgnek a motorjaik, majd felszállnak, és magasan, a levegőben hattyúkká változnak.

Hiszen vége! – mondom magamnak. Juno nem jön többé szembe a folyosón. A barátai nem fognak ordítózni velem az udvaron. A tornaszákom biztonságban lesz az öngyújtójuktól. Az az összevissza karcolt szekrény sem lesz már az enyém.

Többé nem megyek vissza abba az iskolába.

○

A kapu előtti váróteremben muszáj egy pillanatra bekapcsolnom a mobilom. Megnézem, hogy jött-e valami, de egyelőre semmi. A szüleim azt hiszik, hogy a suliban vagyok, az osztálytársaim pedig nyilván arra gondolnak, hogy otthon, a takaró alatt bőgök.

Hát most éppen tévednek. Most éppen annak jött el az ideje, hogy jól bemutassak a világnak, vagy legalább a szüleimnek. Tegnap éjjel írtam egy e-mailt. A piszkozat mappában első helyen vár az elküldésre:

Az engem nemző lúzereknek

Azt hittem, hogy megállapodtunk valamiben.

Megírtam a leckémet, segítettem teritem a vacsoránál, és nem csináltattam köldökpiercinget. Enni kaptam tőletek, és idáig semmi olyasmit nem tettetek, amiért börtönbe kerülnétek.

De a napnál világosabb, hogy ennek az egyezésnek vége.

Azt hiszitek, hogy épp egy óriás témazárót írok fizikából, de éppenséggel a vonaton ülök, és Németország felé száguldok. Kätthénél fogok lakni. Otthon megbolondulok, úgyhogy olyan országba vágyom, ahol nem az apám a nap híre. El sem tudjátok képzelni, hogy milyen érzés betenni a lábam a suliba vagy a Facebookra vagy a Twitterre.

Úgy egyáltalán nem tudjátok elképzelni, hogy milyen lehet Emíliának lenni.

Ne gyertek értem. És ne hívjatok – úgysem fogom felvenni. Kätthe sem. Egyébként sem tudjátok az új számát.

Holnap e-mailben megírom, hogy élek-e még.

Már ha élek még.

○

A hüvelykujjam a Küldés gomb felett tétovázik. Most még visszafordulhatok. Egyszerűen felállok, és elindulok a bőröndök szédítő köröket rová szállítószalagjai felé, az érkezési oldalra, ahol senki sem vár rám. Felülök egy hazafelé tartó vonatra, mintha sosem akartam volna meglépni.

Ekkor megint eszembe jut a csütörtök este.

○

A nappaliban ültem, és a törileckémet csináltam. A Függetlenségi Nyilatkozatról tanultunk. Szerintem ez az egyik legjobb szöveg, amit valaha írtak, de most nem erről akarok beszélni.

Anya a műteremben dolgozott – még csak nem is evett apa pedig az emeleten, a szobájában játszadozott a kutyáival.

Kinn, a szürkületben emberek jártak-keltek az ablak előtt. Miközben az ismeretlen árnyakat néztem, a Függetlenségi Nyilatkozat első sorai diadalmasan meneteltek a fejemben, és boldog voltam. Egy pillanatig minden stimmelt.

Ekkor megszólalt a telefon.

Nem a mobilom, hanem a vonalas. Odamentem a készülékhez, ráhúztam a pulóverem ujját a kezemre, és felvettem.

A vonal túlsó végén egy hisztérikus nő volt, aki majdnem megfulladt a zokogástól.

Azt mondta, hogy ő Juno anyukája, és az apámmal szeretne beszélni.

○

Megnyomom a küldés gombot, és az e-mailem szárnyra kel. Nem akarok visszafordulni.

3

Több ember hal meg autóbalesetben, mint repülőgép-szerencsétlenségben. Ezt mondogatom magamnak, amikor a szürke kigyóban a repülőgép felé tartok. A vészjelző csengő megint szól a fejemben, de próbálok nem figyelni rá. A táskámba beraktam egy cikket, amit tegnap éjjel kívülről is megtanultam. Azt írja, hogy egy repülőgép légkondicionáló berendezése kiszűri a levegőben lévő baktériumok és vírusok legalább 99,97%-át. Vagyis ha betartjuk a Repülés Tíz Aranyszabályát, semmi baj nem történhet.

Amikor leülök az ablak mellé, rögtön alkalmazom az Első Aranyszabályt. A táskámból előveszek egy tasakos fertőtlenítő kendőt, és sikálni kezdek. Meg kell tisztítanom a lehajtható asztalkát, az ülés karfáját és a biztonsági öv csatját. A körülöttem levő emberek izgatottan sűrögnek-forognak: újságjaikat, fülhallgatójukat rakosgatják, és saját kézipoggyászukat betuszkolva kilapítják a szomszédjaik táskáját a csomagtartóban. Rám se hederítenek.

Felszállás közben a bal kezemen levő ragtapaszt bámulom. Érzem, ahogy a repülőgépet dobálja a szél. Ahogy az égbolt ránehezedik a szárnyakra. Ahogy a motorok minden erejünkkel azért bögnek, hogy életben tartsanak bennünket.

Őszintén szólva nincs is semmi bajom abban a Boeing-ban több mint egy órán keresztül. Sajnos azonban ekkor az az ötletem támad, hogy megkérdezzem a légiutas-kísérőt, hányan utaznak a fedélzeten.

- Háromszázan - mondja vidáman, miközben egy pohár almalevet tesz le elé.

Körülnézek. Itt lebegek az óceán felett egy minden ízében remegő rovarbábnak, *háromszáz* élőlény társaságában. Háromszáz köpködve köhögő, taknyosat tüsszentő, és úgy egyáltalán: egyfolytában *lélegző* ember. Amikor egy kövér férfi magára zárja a véce ajtaját, felmerül bennem a kérdés, hogy vajon hányan lehetnek olyan örültek, hogy tizenegy kilométer magasságban kakáljanak?

Azt gondolnám, hogy senki az égvilágon. De ki tudja... Vannak emberek, akik például a suliban is képesek kakálni. Vagy egy búcsún. Vagy vendégségben.

Érzem, hogy baj lesz.

Néha, amikor a PIN kódomra akarok gondolni, egyszerűen nem jut eszembe. Ugyanígy vagyok olykor a lélegzéssel is: amint elkezdek arra figyelni, hogyan kell levegőt venni, a tudóm elfelejti, hogy normális esetben hogy kell ezt csinálni.

Istenem, ez most nagyon kínos lesz.

Elkezdek hiperventilálni.

○

Először senki sem veszi észre, mert próbálok a lehető legnagyobb csendben fuldokolni. De néhány perc elteltével nem bírom tovább titkolni. A mellkasom egyre gyorsabban süllyed és emelkedik. Izzadságcseppek gyöngyöznek a homlokomon, ég a torkom. Öklendeznem kell, és akaratlanul is vinnyogó hangok törnek elő belőlem.

Mindenki engem bámul. Öten nyomják meg a riasztó-csengő gombját. Egy kislány sírni kezd.

Három utaskísérő máris mellettem terem. Suttogva elemzik a helyzetet. Nem sokkal később megkérdezik a hangosbemondón, hogy van-e orvos a gépen.

Míndez csak félig jut el a tudatomig, hiszen azzal vagyok elfoglalva, hogy mindjárt meghalok. A business classról átjön egy orosz orvos, és tört angolsággal értekezni kezd a légikísérőkkel és azzal a tizenöt utassal, aki aggódik miattam. Míg javában folyik a tanácskozás, mikor egy nő, aki láthatóan tapasztalt anya, zacskót nyom a kezembe, hogy abba lélegezzek. Ezután az orosz orvos ad nekem valami nyugtatót.

Nagyon sokáig tart, amíg a többi utas végre elfeledkezik a létezéséről.

○

Könnyek csorognak végig az arcomon. Úgy látszik, hogy óriásit tévedtem. Nem én mutatok be középső ujjammal a világnak, hanem a világ mutat be nekem.

Még mindig. Már megint.

Kábán bámulok ki az ablakon. Az alattunk úszó, napsütötte felhők keményre vert tojáshabra hasonlítanak. Egy mozdulatlan, dermedt világ, emberek nélkül. Tervek és csalódások nélkül.

Elalszom. Apa planetáriumáról álmodom. Az ősrégi szerkezet ott áll a szobája közepén. Ha egy kis kart forgatnak rajta, a bolygók csikorogva keringenek a nap körül. Hatéves voltam, amikor először nyúlhattam hozzá. Varázslatos volt. Egyetlen kézzel bolygókat mozgattam meg. Amíg lassan körbetekertem a kart, apa elmagyarázta, hogy miért van sötét éjjel, és miért van világos nappal. És hogy miért nincs ugyanabban az időben mindenhol sötét a Földön.

Az álmomban apa szobájának ajtaja előtt, a sötétben állok. Hallom, hogy nyikorognak a bolygók. Egy pillanatig habozok, majd benyitok. Az ablakon át besüt egy utcai lámpa fénye a szobába. Apa műszerei fénylenek a sötétben: egy nagy generátor az ablaknál, a barométerek a falon és mikroszkópok az üvegbura alatt.

A szoba közepén pedig ott áll a rézfogantyús planetárium. De nem az apám tekeri a kart.

Hanem Juno.

Szóke fűrtjei sokkal fényesebben világítanak, mint az összes műszer együttvéve. Juno rám néz.

És felnevet.

4

Amikor a repülőgép kerekei megérintik a földet, gombócot érzek a torkomban.

Én vagyok Kolumbusz. Életemben először Amerikában.

o

Mohón körülnézek, amikor belépek a Newark reptér épületébe. De csak egy szürke, koszos szőnyeggel borított folyosót látok. És mindenhol fenyegető táblákat, pirossal áthúzott mobiltelefonok képével. Titokban azt vártam, hogy Amerika csillogni fog. Hogy minden kristálytisztá lesz és modern. Jó lett volna.

A folyosó után egy terembe érkezünk, ami akkora, mint egy templom. Némán kanyarog előttem a szalagkordonnal szabályozott, végtelennek látszó sor. Olyan, mint Hollandia legnagyobb vidámparkjában, az Eftelingben, azzal a különbséggel, hogy itt nincsenek táblák, amik megmutatnák, hogy mennyit kell még várni.

Feszült csönd van a teremben. Amerikába ugyanis nem lehet csak úgy besétálni. Elég rémisztő történeteket olvastam erről a neten. Azonnal felraknak egy hazafelé tartó gépre, ha a bevándorlási tiszt azt gyanítja, hogy a megengedettnél tovább akarsz maradni, vagy ha rájönnek, hogy hazudsz.

És én hazudni fogok.

Liftezik a gyomrom, mintha hullámvasúton ülnék. Észreveszem, hogy a kövér férfi a repülőről engem figyel. Az anya, akitől a zacskót kaptam, szintén szemmel tart. Biztosan azt várják, hogy megint pánikroham tör rám...

Ha még egy fél órát itt kell maradnom, megkapják, amit akarnak.

Egy egyenruhás, fekete férfi végre a hetes ablakhoz irányít. Az üvegfal mögött egy nő vár rám. A szemei mélyen ülnek, a haja hátrasimítva.

– *Good afternoon* – mondja komoran. Elveszi az útlevelem. – *How are you today?*

Ránézek. Ez a nő, akit most látok életemben először, a jövőm záloga: kevesebb mint tíz percen belül el fogja dönteni, hogy beléphetek-e Amerikába.

– Miért jöttél az Egyesült Államokba? – kérdezi tőlem angolul.

Nyelek egyet. Enyhén szólva más itt, mint a Schipholon. Igaz, hogy az angol az egyik anyanyelvem, de fogalmam sincs, hogy a megfelelő hazugságokat tanultam-e meg kívülről.

– Turista vagyok – mondom. – New Yorkot szeretném látni.

– Mennyi ideig maradsz?

– Két hétig.

Szerda este, amikor megvettem a repülőjegyet, először csak az odautat akartam lefoglalni. De aztán elolvastam néhány szörnyű, ám igaz történetet a bevándorlási tisztekről, és rájöttem, hogy retúrjegy nélkül soha az életben nem tehetem be a lábam Amerikába. Csak akkor engednek be, ha biztosak benne, hogy el is fogok tűnni innen.

– És hol laksz a következő két hétben? – kérdezi a nő.

Némán előveszem a táskámból a mappát. Kinyomtattam a szállásomról szóló leírást, és a tulajdonostól kapott e-maileket. Úgy tűnik, mintha a papírok jobban reszketnének, mint a tulajdon kezem.

A nő mindent tüzetesen megvizsgál, átlapozza az útlevelem, majd felvonja a szemöldökét.

– Tizennégy éves vagy?

Bólintok.

– És egyedül utazol?

Ez az a pillanat. Ezt a nőt természetesen nem életem valós tényei érdeklik. A lényeg, hogy a történetem stimmeljen: olyan mesét akar hallani, amit nyugodt szívvel elhihet.

– A barátnőm, Käthe is jön – mondom angolul. Fakó a hangom, mint a főtt krumpli. – Együtt foglaltuk le az apartmant. Käthe huszonegy éves, és korábban au pair volt a családomnál. Ma este érkezik Frankfurtból a John F. Kennedy reptérre. Itt a telefonszáma – azzal még egy papírt tolok a nő elé. – De most persze a repülőn ül...

Muszáj legalább egy kézzel megkapaszkodnom a ragacsos pultban, különben összeesem.

A nő még egyszer átlapozza az útlevelem, és felnéz.

– Adtak a szüleid írásos engedélyt az utazáshoz?

Magamban hálát rebegek az internetnek. Tudtam, hogy szükségem lesz erre a levélre. Előveszem a mappából az angol

nyelvű engedélyt és a szüleim útlevelének fénymásolatát. A szöveget felerészben a netről szereztem, felerészben saját magam írtam. Az aláírásokat a szüleim útleveléről másoltam, szóval stimmelniük kell.

Átnyújtom a papírokat, és visszafojtott lélegzettel várok. A nő hosszadalmasan nézi a levelet és a másolatokat. Ha hinnék Istenben, most imádkoznék. Szüntelenül esdekelve. De nem hiszek Istenben.

Régebben a nagy emberekben hittem. De most már semmiben sem hiszek.

Végre bólint. Komoran, mintha arra adna engedélyt, hogy belépjek a pokolba.

– Rendben. Tedd a bal hüvelykujjad a szkenerre!

A zsíros üveglap láttán egy pillanatra megremegek. De Amerikáért mindent. Minden erőmmel a táskámban levő kézfertőtlenítő géltre koncentrálok, és ráteszem az ujjam a szkenerre.

5

Ez egyszerűen hihetetlen! Sikerült! Beléptem Amerikába! Kivettem pénzt egy automatából, és életem első dollárjaival megvettem a jegyet a városba tartó buszra. És most itt ülök. A legelső ülésen, majdnem a sofőr mellett, hogy a szélvédőn keresztül kinézhesek az ablakon. Máshol nem lehet, az oldalablakokat ugyanis tetőtől talpig reklámok borítják.

Amíg a többi utasra várunk, nem bírom tovább, és bekapcsolom a mobilom, ami gyors és sűrű pittyegésbe kezd. Kilenc nem fogadott hívás *aputól* és három *anya mobiljáról*. Bámulom a telefonom fel-felvillanó képernyőjét, és kezdem magam rosszul érezni. Hollandia számomra kedd óta bűzölgő ingovány, és még innen is érzem a mocsárszapot.

A hangpostafiókomat a viláigért sem hallgatnám le, de az SMS-eket elolvasom. Apa akkor küldte az első üzenetet, amikor már a repülőn ültem.

A francia, Emilia! Megtaláltam a szobámban az üvegcserepeket! Megértem, hogy mérges vagy, de ez megbocsáthatatlan. Az iskolában szóltak, hogy ma nem mentél. Azonnal hívj fel!

Ránézek a csuklómon lévő ragtapaszra, és megnyitom a következő SMS-t.

Vedd fel a telefont! Ha nem hívsz vissza, beülök a kocsiba, és elmegyek érted Frankfurtba. Azonnal beszélünk kell.

Az utolsó üzenetet egy órával ezelőtt írta.

Ha éjjelig nem jelentkezel, elmegyünk a rendőrségre, és bejelentjük az eltűnésed.

Remeg a kezem. Tudtam, hogy mérges lesz. Hiszen épp ezt akartam. De azért nem vagyok hozzászokva, hogy valami megbocsáthatatlan.

Ne menjetek a rendőrségre! – Írom vissza. – Még nagyobb bajt akartok csinálni? Kátheivel épp bécsi szeletet eszünk, és nagyon jól vagyok. Holnap telefonálok.

Abban a pillanatban, amikor megnyomom a küldés gombot, elindul a busz. Lenémítom a mobilom, és a táskám mélyére süllyesztem. Muszáj elfelejtenem az ingoványt, különben mi értelme lenne menekülni?

Nézz ki az ablakon! – mondom magamnak. – *Üdv Amerikában, Kolumbusz!*

Minden részletnek jelentősége van. Az útjelző táblák harsányzölden világítanak. Sűrű felhők borítják az eget, és az autóknak olyan az alakjuk, mint a tankoknak. Az amerikai autópályákat különálló betonelemekből rakják össze; a régi busz minden illesztésnél zöttyen egyet. Lassú, lomha kanyarban elhagyjuk az autópályát, és egy viaduktra érkezünk. Eláll a lélegzetem.

A távoli szürkéségből egyszer csak előbukkan New York City.

Rögtön felismerem a felhőkarcolók sziluettjét a szobámban lévő poszterről. A több száz szürke, barna, csillogó épület a világ legszebb oszlopdiaagramját adja ki együtt. Nézem a felhőkarcolókat, és egyetlen szó kavargó és táncol körbe-körbe a fejemben: *végre!* Hírek képei, végtelen mennyiségű film, fotó és sorozat készített fel erre a pillanatra. Minden, amit eddig csak a tévéből ismertem, most itt van előttem. Mintha én mozgattam a bolygókat.

És hirtelen azt is megértem, hogy miért volt fontos a bevándorlási tisztnek, hogy a történetem stimmeljen. Akkor értem meg, amikor a saját szememmel meglátom a város világhírű sziluettjét.

Amerika maga a történet. Életnagyságú mozi. És ha részt szeretnénk venni benne, illenünk kell ide.

A busz alagútba ér, ami túl szűk egy ekkora járműnek. A csempézett fal néhány centiméternyire suhan el a fejem mellett. Fényszórók villannak fel a sötétben. A sávunk közepén feltűnik egy narancssárga útterelő bója. Egy pillanatra behunyom a szemem.

Aztán kiérünk az alagútból, és megérkezünk Manhattanbe. A két folyó által közrefogott kis szigeten valaha egy maroknyi indián élt. Ma 1,6 millióan laknak itt, és minden talpalatnyi helyen felhőkarcolók magasodnak.

A buszból már nem is látom, hogy meddig érnek. A péntek délutáni csúcsforgalom kész bolondokháza. Mindenhol sárga taxik állnak, és százféleképpen dudálnak, mintha mindegyiküknek saját nyelve lenne.

Tengernyi ember mellett hajtunk el, akik hátrahajtott fejjel nézik az óriási fényreklámokat. Az épületek felett az *Oroszlánkirály*, a legújabb Samsung telefon és a legnagyobb hamburger villódzó

hirdetése táncol. Bizsereg körülöttem a világ. Minden pezseg és bugyborékol és csillog.

o

Ekkor hirtelen eszembe jut: vajon *én* beleillem a képbe?

Úgy értem, vannak bizonyos tények.

Míg New York odakinn dudál, szirénázik és lángol, megvizsgálom a kezem. A bőröm száraz és repedezett, akár a festék egy régi festményen. Szinte tönkresikáltam az ujjaim. Mit akarhat tőlem ez a város?

Emilia December de Witnek hívnak, és nem merem megérinteni a fémkapaszkodót az orrom előtt. Nem merek utcai árustól hot dogot venni. Nem merek felszállni a metróra csúcsidőben.

Nem tudom, hogy mi lesz velünk, ha apámnak hamarosan tényleg börtönbe kell mennie.

Fogalmam sincs, hogyan gondoskodhatnék az anyámról. Hogy egyáltalán akarok-e róla gondoskodni.

Az is eszembe jut, hogy...

Megállok.

Egy zenélő, csilingelő, nevető park mellett megyünk el. A korlát mentén, a vörös és sárga lombok alatt kicsi, üvegfalú bódékban apró üzletek. Középen korcsolyapálya, a korcsolyázók színes sapkáiban róják a köröket. Meghallok egy karácsonyi dalt, az idén először, és szétárad bennem a boldogság.

Beleillem a képbe?

Ez bizony New York City! Elég egy pillantást vetni a filmbeli, itt lakó lányokra. Ha egy szemernyi is igaz abból, ami a sorozatokban van, akkor New York dugig van frusztrált, magányos, mindent irányítani akaró emberekkel. Olyan nőekkel, akik mindent feljegyeznek a Biblia vastagságú határidőnaplójukba. Akik nem bírják elviselni a meglepetéseket, és amikor otthon egyedül takarítanak, a halott apjuk vagy barátjuk nagyméretű pulóverét hordják, és csak a macskájukkal beszélgetnek, és minden este papírdobozból eszik a kínait, és a precízen bevetett ágyukról plüssmacik hosszú sora néz velük farkasszemet.

It's beginning to look a lot like Christmas.

Én nem tárolok poros plüssmacikat az ágyamon, és szőrös háziállataim még kevésbé vannak. De ha van olyan hely a világon, ahol otthon érzem magam, annak itt kell lennie. Ebben a csillagvárosban.

Pöfögve áll le a motor az utolsó megállónál.

– *Grand Central Station* – kiáltja a sofőr, hátra sem nézve. – *Last stop. Everybody out.*

Kidobálja a bőröndjeinket a járdára. A busz továbbzötyög.

És én itt vagyok. A csizmám a New York-i járdák sima, sötétszürke járólapjait tapodja. Az utastársaim tudják, hogy merre induljanak, és villámgyorsan szétszélednek a bőröndjeikkel és a táskáikkal együtt.

Teljesen egyedül maradok. A járda olyan széles, mint Hollandiában egy egész utca. Körülöttem hatalmas épületek tornyosulnak. Egészen hátra kell billentenem a fejem, hogy felnézhessek rájuk.

Néhány utcával arrébb ezüstösen csillog az egyik felhőkarcoló. Mesebeli templomtoronyra hasonlít, a tetejét sasfejek díszítik. Szerelem első látásra.

Mindenképpen látni akartam a Grand Centralet is. Egy kicsit hidegebb van, mint Hollandiában, ezért nyakig begombolom a télikabátom. Megszédülök. Itt világos van, számomra pedig már éjjel fél tizenkettő felé jár az idő. Ha örökre itt maradnék, a halálom előtt azt mondhatnám, hogy hat órával többet éltem a fényben. Vagyis az apám hat órával többet a sötétben...

– *You need a ride?* – lassít le egy sárga taxi mellettem. A sofőr a leeresztett ablakon át mosolyog rám.

Azt terveztem, hogy metróval fogok a szállásomra menni. A mappámba azt is feljegyeztem, hogy a 6-os, zöld vonalon kell mennem a belváros irányába. De hirtelen majdnem összeesek az időeltolódás okozta fáradtságtól. És a pszichológusom – akihez jártam egy darabig, de szerencsére most ennek is vége – úgyis mindig azt mondta, hogy nem olyan rettenetes néha változtatni a terveimen, így hát bólintok.

A bőröndöm a csomagtartóba kerül, és nem sokkal később a Lexington Avenue-n suhanunk dél felé. Elég egyszer tanulmányozni New York térképét, és az ember rögtön átlátja, hogyan épül fel a város. Mintha valaki egy nagy halom építőkockát rakott volna szét egy kockás papíron. A széles sugárutakat, melyek északról délre tartanak, *Avenue*-nak hívják, ami pedig keletről nyugatra halad, az *Street*. És minden utcának száma van, így mindig pontosan lehet tudni, hogy hol vagyunk.

Bárcsak ilyen lenne az életem is!

Csöndben nézek ki a taxi ablakán. Az épületek egyre alacsonyabbak, és a feszes öltönyt viselő üzletembereket felváltják a szűk farmeros fiatalok.

Az apartmant tegnap hajnalban találtam egy szálláskereső oldalon. Addigra oldalak százait görgettem át az egérrel, már fájt az ujjam, és égett a szemem. Tulajdonképpen fel is adtam, és azt hittem, hogy nem fog sikerülni: itthon kell maradnom, és meg kell szoknom ezt a bűzös ingoványt. Amerika nem akar engem. Ekkor ötszáz koszos gardróbszoba és hétszáz kétségbeejtően drága lakás között egyszer csak megláttam az *én apartmanomat*. A fotón két hatalmas ablakon keresztül sütött a szobába a nap, és a leírás szerint a lakásból látni lehet az Empire State Buildinget. Mintha egy hirtelen felbukkanó jó tündér mutatta volna nekem ezt a szállást. Pontosan ezt kerestem! Ráadásul nem is volt lefoglalva az elkövetkezendő hetekre, és ki is fizethettem a bérleti díjat apám bankkártyájának segítségével.

6

A taxiból kiszállva mintha egy film díszletébe csöppentem volna. Olyan díszletbe, amin ötven ember heteken át dolgozott azért, hogy a leghülyébb néző is megértse: ez a történet New Yorkban játszódik.

De ez most a való világ.

Miután a taxi elhajt, mohón iszom magamba a látványt. Az utca mentén karcsú fák magasodnak, lombjuk harsány őszi színekben pompázik. A legtöbb épület öt emelet magas. Tetejük lapos, faluk pirosasbarnára, okkersárgára vagy szürkére van festve. A tűzlépcsőknek cirkalmas korlátja van. Két lány megy el mellettem, és rögtön tudom, hogy csak fotómodellek lehetnek. A lábuk hosszú és vékony. Az arcuk unott, a kezükben papírpoharas kávé azzal a kis műanyag fedővel a tetején.

Megnézem a házszámkokat. Az én szállásom egy vérvörösre festett épületben lesz, a legfelső emeleten. Elég nehéz kiigazodni a kapucsengőkön, és az sem világos, hogy melyik lakás melyik emeleten található, így eltart egy darabig, amíg megtalálom a nevet, amit keresek. De ott van, halvány betűkkel: Greenberg.

Túlságosan fáradt vagyok ahhoz, hogy többet aggodalmaskodjak, így csak ráhúzom a kabátom ujját az ujjamra, és becsöngetek.

Semmi sem történik.

Még egyszer csengetek, de továbbra is csak a csend felel a bejárati ajtó mögül, ami elég abszurdnak tűnik a lármás New York közepén. Három irányból szól a sziréna, és az autók egyfolytában dudálnak: hosszan, röviden, de gyakran megállás nélkül. Ekkor a keskeny utcán átrobog egy teherautó, amit Hollandiában már betiltottak volna: pöfög a motorja, és fekete füstfelhőket ereget a kipufogójából. Köhögni kezdek, és ebben a pillanatban kinyílik a bejárati ajtó.

Egy kecskeszakállas, felnőtt férfira számítottam. A szálláskereső oldalon található fotó alapján Mr. Greenberg aranyszőke kecskeszakállal és két csivavával rendelkező, mosolygós férfi.

De a küszöbön egy fiú áll. Nem lehet sokkal idősebb, mint én. A haja rövid, sötét és kócos, a pólója ki van fordítva, és nincs rajta

cipő.

Nem mosolyog.

– Oké, ki vele – mondja angolul –, mit akarsz?

Csodálkozva nézek rá.

– Tudom, hogy Abby küldött – a fiú dühösnek hangzik. – A nagynéném már felhívott.

Egy iPhone-nal hadonászik:

– Abby eltűnt, és ő nem tűnik el *csak úgy*.

– Én...

– Biztos van nálad egy banán, amibe levélkét rejtett... – de nem hagyja, hogy válaszoljak. – Nem, az nem lehet. Abby sosem játszaná el kétszer ugyanazt a trükköt.

Sóhajt.

– Akkor azért jöttél, hogy valamit illusztrálj? Van nálad egy film? Vagy nekem kell elmennem valahová?

Megrázom a fejem. Képtelen vagyok megszólalni.

– Oké, értem már – mondja a fiú. Mélybarna szeme van. – Ki kell találnom, hogy miért jöttél, és csak akkor fogsz reagálni. Mintha jelszó kellene hozzád.

A szemöldökét ráncolja, és a földet nézi. Lassan elvörösödik.

– Abby azt akarja, hogy beszélgessek veled. Hogy beszélgetést kezdeményezzek csak úgy a semmiből. Veled. Erről van szó, ugye? – megdörögli az orrát a kezével. – Ezért választott téged. Egy helyes lányt, akivel egyébként sosem beszélgetnék. De nem érti, hogy a dolgok nem így működnek. Úgy értem: megvan rá az okom, hogy miért nem beszélgetek helyes lányokkal. Helyes lányok és én...

Itt megakad. Kikerekedik a szemem. *Helyes lány?*

A fiú felsóhajt.

– Mondd meg nyugodtan Abbynek, hogy elszúrtam. Ez túl nehéz feladat volt – és be akarja csukni az ajtót.

– Várj! – kiáltom. – Ki az az Abby?

Nagy lendülettel újra kinyílik az ajtó.

– A húgom – mondja. – De hát biztosan tu...

Rám néz, és látom az arcán, ahogy lassan eljut a tudatáig, amit mondtam.

– Tényleg? – kérdezi azon a színtelen főttkrumpli-hangon, amit a magam részéről már ismerek. – Te tényleg nem tudod, kicsoda Abby?

– Nem.

– Nem is a feladványai miatt vagy itt? Nem mondta, hogy addig nem mehatsz el innen, amíg el nem csábítalak?

– Sajnálom, de nem. Emilia vagyok. Hollandiából jöttem, és itt béreltem apartmant.

Mondani akar valamit, de aztán megrázza a fejét és hallgat.

– Szóval Abby eltűnt? – kérdezem.

– Úgy volt, hogy ezen a hétvégén a nagynénémnél fog aludni, de megszökött – nem mer rám nézni. – Abby kilencéves, és ez a legnehezebb életkor a lányoknál. Fogalma sincs arról, milyen veszélyes a világ, azt képzelem, hogy ő James Bond, és hogy New York összes problémáját pikkpakk meg tudja oldani.

– És hogy még barátnőt is tud neked szerezni.

Rögtön megbánom, amit mondtam, hiszen épp kezdett eltűnni a pír az arcáról.

– Kicsit sokat beszélek – mondja.

– Én is – teszem hozzá gyorsan.

Ami nem is igaz, mert általában pont hogy tartom a számat. Mindig attól félek, hogy valami rosszat mondok. Hiába éledegek a világban már tizennégy éve, még mindig úgy érzem, hogy nem ismerem eléggé a szabályokat.

Eltart egy darabig, míg újra meg tudunk szólni. A háttérben továbbra is szólnak a szirénák és dudálnak a taxisok. A város tovább tombol.

– Seth Greenberg vagyok – mondja ekkor. És mint egy jól nevelt amerikai robot, kinyújtja felém a kezét. – *Nice to meet you, Emilia...*

De a keze sajnos nem az a makulátlan, steril robotkéz. Az ujjai tintásak, mintha most tett volna papírt egy ősrégi nyomtatóba. Vagy az is lehet, hogy egy hete cserélte ki a bicájának a belsőjét, és azóta nem mosott kezet.

Igen, tudom, hogy hülyeség. De nem bírom elviselni. Annyira fáradt vagyok. Nem bírom magam túltenni rajta.

– Bocs – mondom. A hátam mögött ökölbe szorítom a kezem. – Meg vagyok fázva. Nem akarlak megfertőzni.

Megvonja a vállát.

– De ha nem Abby küldött, akkor mit keresel itt?

– A szállásomat.

Kérdően néz rám.

– Mondom: béreltem egy apartmant nálatok – kiveszem a mappát a táskámból. – Mr. Greenberggel leveleztem róla. Gondolom, ő az apád.

– Nem hiszem – mondja Seth. – Az apám két éve halott.

Idegesen keresgélek a papírok között. A sérült kezem remegni kezd. Úgy teszek, mintha nem hallottam volna meg Seth

megjegyzését a halott apjáról. Egy dolgot akarok: hogy Seth megmutassa a szobámat. És aztán pisilni és zuhanyozni és aludni.

– Látod? – az orra alá nyomom a papírjaim. Seth szó nélkül olvasni kezdi a szoba leírását és a Mr. Greenbergnek küldött e-mailjeimet és a válaszokat.

– Egyedül érkezted? – kérdezi Seth egy idő után. – Hollandiából repültél ide, és ezt a szobát a Craigslisten találtad?

Bólintok.

○

– A francba! – mondja, és a fejét rázza. Nemcsak egy pillanatig, hanem végig, amíg beszél. – Te rosszabb vagy, mint egy kilencéves.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezem kicsit sértődötten.

– Azt hittem, hogy ez az egész csak valami életkori dolog Abbyvel. Hogy még kábé egy év, és abbahagyja az eltűnőgetést, meg a titkos küldetéseket és a hasonló baromságait. De amit te csinálsz... – rám néz. – Ez az apartman nem létezik.

– Már hogyan létezne! – mondom rögtön.

– Tényleg nem. Mr. Greenberg egy csaló. Itt nincs kiadó apartman. A hirdetéshez egy másik lakás fotóit használta. Még hogy látszik innen az Empire State Building!

– De hát nézd! – kezd elvékonyodni a hangom. – Itt van a név a hirdetés mellett. Az stimmel, nem? Te mondtad, hogy Greenbergnek hívnak.

Seth megvonja a vállát.

– Biztosan a kapucsengőről nézte le a nevet.

Aztán már nem mond semmit, csak néz. Időt ad, amíg feldolgozom az információt.

Az elmúlt napokban végigvettem minden katasztrófát, ami Jézus születése óta az emberiséggel történt. És azokat is, amik csak ezután fognak bekövetkezni. Vonatbaleset, repülőgép-szerencsétlenség – mindennel számoltam.

Csak azzal nem, hogy az apartman, amit lefoglaltam, nem létezik.

Megszólal Seth telefonja. Idegesítő, mechanikusan ismétlődő dallam. Felveszi.

– Abby! – kiáltja a telefonjába. – Hol a csudában vagy? Most beszéltem Lea nénivel, és sírt... – egy darabig hallgat. – Normális vagy? Maradj ott, ahol vagy! Érted megyek.

Zsebre vágja a telefonját.

– El kell mennem. Ez a gyerek övveszélyes.

- De...
- Sajnálom. Kiderült, hogy Abby találkozót beszélt meg valakivel egy internetes társkeresőről. Azonnal érte kell mennem. Keress valami más szállást. Szerencsére van elég hotel New Yorkban.
- Várj! – kiáltom, de a bejárati ajtó becsukódik. Még hallom sietős lépteit a lépcsőn. Aztán semmi. Csak a szívem felgyorsult dobogása visszhangzik a fejemben. És a fülemben zakatol a vér.

Bámulom a bejárati ajtót.

Még akkor sem tudok megmozdulni, amikor Seth kijön a házból egy biciklivel a vállán. Kitaposott tornacipőt és sötét, kapucnis pulóvert visel. A fején neonzöld bukósisak.

– *Good luck!* – kiáltja, majd felpattan a biciklijére és elhajt.

Legszívesebben azt kiabálnám, hogy maradjon velem. Hogy még csak tizennégy éves vagyok, és fogalmam sincs, most mit kéne tennem. Hogy ő az egyetlen New York-i, akit egy kicsit is ismerek. Mármost ő az egyetlen, akit számításba lehet venni, hiszen rajta kívül csak hírességeket ismerek: Ashton Kutchert, Beyoncé-t és azt a srácot, aki Harry Pottert játszotta. De nem szólok semmit, és Seth már rég befordult egy sarkon.

– *OH MY GOD* – mondom magamban tajtékozva –, hogy lehetek ennyire hülye? Talán nem rágták elégszer a számba, hogy nem kell mindent elhinnem, ami az interneten van? Még médiaórán is tanultunk erről tavaly. Pedig egy olyan tanár tartotta az órát, aki tizedannyit tud a számítógépekről, mint én.

Hogy a csudába hihettem el, hogy a kecskeszakállas, mosolygós Mr. Greenberg annyira kedves, hogy fillérekért bocsátja a rendelkezésemre az apartmanját?

Fillérekért – vagyis heti ötszáz dollárért.

Ami, összehasonlítva a többi árral, igencsak olcsónak számít. És tegnap, én agyalágyult és naiv, átutaltam ezer dollárt Oroszországba vagy Nigériába, vagy ki tudja, hol lakik ez az alak a csivaváival. Már ha a dögök tényleg léteznek.

Olyan erősen szorítom ökölbe a kezem – azt is, amin a vágás van –, hogy könnyek szöknek a szemembe.

Végre, életemben először, eljutok álmaim városába.

Csak egy fürdőszobára volna szükségem.

Meg egy ágyra.

Meg egy saját bankkártyára.

Megnézem a telefonomat. Apa háromszor keresett. A testemben levő sejtek meglepően nagy része hívná most vissza zokogva, de nem hallgatok rájuk. Este hat óra van, és sötétedik. Hirtelen kigyúlnak a lámpák, és egy színdarabban találok magam. Az utca idáig egy film díszletére hasonlított, de most mintha színpadon állnék, papírmasé tűzlépcsők és fák között. Fentről valaki időről időre őszi faleveleket dobál. Szív alakú leveleket.

Egy ideig a lombhulláson merengek. Aztán rálépek egy szív alakú levélre, és széttaposom a csizmámmal. Eltökéltem a szőnyeg alá söpröm néhány gondolatomat, azaz zárójeleket teszek ki az agyamban. Nem szabad másra gondolnom, mint a következő negyedórára. Azt kell kitalálnom, hogy *most* mit csináljak. Gyilkosok és erőszaktevők még a legvadabb fantáziáimban sem léteznek. Szó sem lehet arról, hogy felhívjam a szüleim. Reszketés, remegés, vacogás a hidegben – ezek a szavak nincsenek is benne a szótáramban.

Viszont... Nincs hol aludnom.

Hogyan tudnék szállást találni?

Az biztos, hogy fizetnem kell majd érte.

Vagyis mit kell először tennem?

Felvennem pénzt.

Mire van ehhez szükségem?

Egy bankautomatára.

Kiveszem a pénztárcám a táskámból, és elindulok. A bőröndöm kerekei idétlenül zötyögnek a járdán. Elsétálok a színes házak mellett, egyik lámpa fényköréből a másikba, és eszembe jut az a húsz év körüli srác, akit a tévében láttam. Tizenhárom éves kora óta folyamatosan az volt érzése, hogy egy filmben szerepel. Hogy ő maga nem *igazi*, így mondta. És a szülei, a barátai és a tanárai valójában mind-mind színészek.

Először azt gondoltam, hogy ez hülyeség. Senki sem akar örökké színészkedni. De aztán az jutott eszembe, hogy talán ő az egyetlen, aki hangosan kimondja, amit valójában mindannyian érzünk. Amikor általánosba jártam, talán még tényleg más volt a világ. De a gimiben már mindenki szerepet játszik. Tényleg. A suliban egy óriási színház.

Persze abban reménykedem, hogy ennek is vége lesz egyszer. De néha, amikor a legsötétebb éjszakában nyitott szemmel fekszem az ágyban, attól félek, hogy örökké fog tartani. Rettegek, hogy felnőttként sem szabad abbahagynunk a színjátszást. Hogy soha többé nem leszünk szabadok. Hogy ennek sose lesz vége.

Az utca egy hatsávós főútba torkollik, ami az egész várost átszeli. A kocsik gyakorlatilag állnak a dugóban, és – hogy is lehetne másként – szünet nélkül dudálnak. A járművek fele taxi. Taxik, amik nem tartanak sehová.

A széles járdán özönlenek az emberek. Mindenkinek megvan a célja. Dizájnerruhás felnőttek rohannak a metróhoz a munkanap végén. Fiúk jönnek az iskolából turkálóban vásárolt dzsekikben és fekete keretes szemüvegben. A lányok csillogó miniszoknyákban és túsarkú cipőkben billegnek menő bárok felé, hogy bőrkanapéra rogyva trónörökösökkel kockélozzanak, akiket Harmadik James Howardnak hívnak.

Tényleg vannak ilyen fiúk, a filmekből tudom. A különös névadási szokásokon gondolkodom, amikor megpillantok egy kivilágított Bank of America-bankfiókot. Úgy ugrom oda az ólomnehéz bőröndömmel, mint egy légtornász, és benyomom az ajtót.

Zárva van.

Félájultan bámulok az üvegfalon túl sorakozó automatákra, amikor egy szakállas férfi áll meg mellettem. Természetesen nem Mikulás –, hanem hipszterszakálla van, az a fajta, ami most megint divatba jött.

– Be akarsz menni? – kérdezi.

Némán bólintok.

Végighúzza a kártyáját az ajtó melletti kis hasadékban. Kigyullad a zöld fény, és kinyílik az ajtó.

– *Thank you!* – mondom csodálkozva.

A férfi rám nevet, és továbbmegy. Bevonszoló a bőröndöm a kivilágított fülkébe, és berakom a kártyám az automatába.

De ez sem jön össze. Külföldön egy nap csak egyszer vehetek fel pénzt. És a reptéren csak ötven dollárt vettem ki, ami messze nem elég egy hotelszobára. Kiráncigálom a kofferem. Még megvannak a zárójelek az agyamban, de kezdenek nagyon gyenge lábakon állni. Még egy kicsi, és végük.

– *Excuse me!* – szólítok meg egy nőt, aki olyan feltűnő ruhát visel, mintha egyenesen a *Szex és New York*-ból sétált volna ide. – Nem tudja, hogy van-e valahol a környéken ingyenes wifi?

Nem lehet megállapítani, hogy hány éves. A bőre mintha ki lenne vasalva, és az arcát vastag smink borítja. Olyan, mint egy félelmetesen tökéletes kirakati baba.

– A Starbucksban van wifi – mondja kislányos, affektáló hangon. – Menj egyenesen, aztán jobbra a Broadwayn!

Dudálás és villódzó neonfények sűrűjében vonszoló a bőröndöm a zöld-fehér, sellőt ábrázoló logó felé. Bent meleg van és kávéillat. Először a vécébe megyek, ami szerencsére tiszta. Aztán veszek egy csésze teát és egy áfonyás muffint. Leülök egy asztalhoz az ablak mellé. Még le sem veszem a kabátom, máris beleharapok a muffinba, és nyomkodni kezdem a telefonom.

Amilyen gyorsan csak lehet, találnom kell egy hotelt, ahol nem kell előre fizetni. De most először a „sebápolásra” guglizok. A kezemen levő vágás állandóan lüktet. Azt is szeretném tudni, hogy mennyire szennyezett a levegő New Yorkban, és gyorsan ellenőrzöm, hogy Ashton Kutcher tényleg itt lakik-e.

Az e-mailjeimet szándékosan *nem* nézem meg. És a holland hírportálokat sem. A Facebookot és a Twitteret nem is tudnám megnézni, hiszen tegnap töröltem a profilomat.

A muffin édes és kellemesen olvadós, vaníliaízű tésztájában lédús áfonyaszemek csücsülnek. Most, hogy jó meleg van, a testem egyre kevesebb sejtje akarja zokogva visszahívni apámat.

De ekkor találok egy fórumot, ahol a New York-i szállásokról van szó, és mindennek vége.

Kiskorúak Amerikában nem vehetnek ki egyedül hotelszobát. Ez egyszerűen tilos. És persze nem hazudhatok a koromról, mert úgyis elkérik az útlevelem.

Hiába kutatok tovább, nem találok megoldást. Egy óra elteltével csak egy dologra tudok gondolni: hogy el kellene mennem a rendőrségre.

Hogy feladjam magam.

De akkor holnap haza kell mennem az első géppel.

8

A Starbucks este tizenegykor zár. Felveszem a kabátom, fogom a bőrröndöm és a virágmintás táskám, és kimegyek az utcára. Megállok a járdán a dermesztő hidegben.

Míg odabenn üldögéltem, New York örülten belevetette magát a péntek esti buliba. Hatalmas limuzin suhan el mellettem. Egy csapat férfi ül benne, koronát és boát viselnek, és azt üvöltözik, hogy Mitchel megnősül. Két, flitteres szoknyás fekete lány vihogva megy el mellettük. Hollandiában hajnali öt óra van. Még soha életemben nem voltam ennyi ideig ébren egyhuzamban. Tompán zúg a fejem, és egész testemben reszketek.

Természetesen kiderítettem, hol van a legközelebbi rendőrőrs. De az ellenkező irányba indulok.

A Starbucksban, az asztalnál ülve mindent végiggondoltam. Elképzelttem, hogy milyen lesz feladni magam a rendőrségen. Hogy milyen érzés lesz, amikor majd felhívják a szüleimet. És hogy milyen érzés lesz megint ott ülni a konyhaasztalnál hármásban...

Inkább visszamegyek Seth és Abby házához. Ha este fél tizenkettőkor ott állok majd a lakásuk ajtajában, csak beengednek! Az nem lehet, hogy nem!

Kimerülten baktatok végig a hatsávós út mentén, a kivilágított fülkékben sorakozó bankautomaták mellett. Befordulok a fákkal szegélyezett, keskeny utcába. Egy csapat részeg ember jön szembe. Néhány férfi rám kiált, de én földre szegezem a tekintetem, és megyek tovább.

Nem is tudom, hogy félek-e.

Azaz persze hogy félek, de pillanatnyilag nem az óbégató, részeg férfiak okozzák a legnagyobb problémát. Ezt mondogatom is magamnak. Megpróbálok filmekre gondolni, megint azt képzelni, hogy színpadi díszletek között sétálok, de már ehhez is túl fáradt vagyok.

Ekkor eszembe jut apa planetáriuma. Látom magam előtt a Földet, és olyan érzésem támad, mintha ferdén állnék.

Hollandiában sosem tapasztaltam hasonlót. Ha az ember hirtelen elutazik a Föld egy másik pontjára, az biztosan hatással van az agyra. Talán még a vérkeringésre is.

Szédelegve állok meg a vörös téglás épület előtt. Ráhúzom a pulóverem az ujjamra, és megnyomom Greenbergék csengőjét. Fülelek: semmi. Még egyszer becsöngetek és várok.

Tizenhét csengetés után feladom. Seth valószínűleg olyan mélyen alszik, mint egy mamut, de az is lehet, hogy még vissza se jött.

Leülök a bejárati ajtó előtti lépcsőre, és a falhoz támasztom a fejem. A kezem már régen lefagyott, és most már a lábujjaimat sem érzem. Vágyakozva nézek a jól megpakolt bőröndömre. Van benne egy takarosan összehajtogatott, hótiszta hálósák, amit mindenhova magammal viszek, mert nem szeretek idegen ágyneműben aludni.

Megfordul a fejemben, hogy elővegyem a hálósákat, de rájövök, hogy nem jó ötlet. Először is nagyon összekoszolódna. Ráadásul a rendőrség se menne el mellettem szó nélkül, ha itt feküdnék az utcán, mint valami hajléktalan. Biztosan bevinnének, és akkor többé nem kéne azon gondolkodnom, hogy feladjam-e magam.

Előveszem a telefonom, és látom, hogy apa közben válaszolt az SMS-emre.

Oké, nem megyünk a rendőrségre. De holnap délelőtt szeretnék veled ÉS Káthével beszélni.

Az agyamban rögtön zárójelek közé teszem apa üzenetét. Majd holnap kitalálom, mit válaszoljak.

Egy csapat férfi közeledik gajdolvá. Azt ordibálják, hogy milyen fincsi vagyok. Az egyik megáll előttem, és megkérdezi, hogy nincs-e kedvem inni velük egy italt Meatpackingben, egy hotel bárjában, a tetőterazon. Azt felelem, hogy ebben a házban fogok aludni, csak várom a barátaimat, akik dugóba kerültek.

Megkérdezi, hogy ír vagyok-e. Azt felelem, hogy nem.

Megkérdezi, hogy le akarom-e szopni. Megint nemmel felelek.

Elkezdenek röhögni, egymás hátát csapkodják. Aztán továbbmennek.

Vacog a fogam.

A földön körös-körül szív alakú, száradó őszi falevelek. A legtöbb sárga, de van köztük egy piros is. Bámulom egy darabig. Hozzá vagyok szokva a magányossághoz. Amikor anya a terhességéről beszél, mindig az jut eszembe, hogy valószínűleg már a hasában magányos voltam.

De hogy *ennyire* magányos vagyok, az új.

Amikor meghallom egy fiú hangját, kinyitom a szemem. Azt remélem, hogy Seth az. De ez a hang más. Indulatosabb. Mérgesebb.

Kiegyenesedem. A testemet teljesen átjárta a hideg. Szúr a szemem. Egy szőke fiú közeledik felém. Az út közepén sétál, üres sörösdobozt rugdos maga előtt, és irgalmatlanul káromkodik.

– *Those fucking arrogant bastards!* – rúg bele a sörösdobozba. – Az se érdekelné őket, ha feldobnám a talpam! – majdnem elveszíti az egyensúlyát, de végül állva marad. – Gyűlölöm ezeket a gazdag rohadékokat!

És ekkor meglát. Megáll.

Nem tudom, hogy láttam-e valaha ilyen helyes fiút. Dzsekit és világos, rojtos farmert visel, fekete bakancsának cipőfűzője nincs bekötve. Fehér pólója foltos. Az utcai lámpa fényében feketének tűnnek a foltok, de én rögtön tudom, hogy véres. A jobb keze be van kötve.

Iszik egy kortyot egy barna papírzacskóba csomagolt üvegből, és szótlanul rám néz.

Most már olyan fáradt vagyok, hogy az egész világ egy filmnek tűnik. Lassan előrenyújtom a kezem, és megmutatom a kötéseim a fiúnak. Mintha ez valami köszönésféle lenne a sebesültek között.

– A vietnami háborúban szerezted? – kérdezi, és a barna zacskóval a kezem felé int.

– Nem, egy szabadságharcban – mondom. – Hát te?

– Én? – eltart egy darabig, míg válaszol. – Ez volt... *the worst fucking day of my life*. Levágtam egy ujjam, és még ki is rúgtak.

Szőke haja a szemébe lóg. Nehéz megsaccolni, hogy hány éves lehet. Mindenesetre idősebb, mint én, vagy akár Seth.

Még egy kortyot iszik, majd összeráncolja a szemöldökét.

– Te is életem legrosszabb napjához tartozol? Vagy csak úgy üldögélsz?

– Azt hiszem, én csak úgy üldögélek – mondom. Már mások legrosszabb napjához tartozom.

Megint elkezd vacogni a fogam. Biztos vagyok benne, hogy beteg leszek. De nem úszom meg egy egyszerű náthával. Kétoldali tüdőgyulladásom lesz. Akut agyhártyagyulladásom. Vagy egyszerűen csak meghalok.

– Mit csinálsz itt tulajdonképpen? – kérdezi a fiú.

– A barátaimat várom.

– A barátaidat? Az arcokat a Facebook-profilodról?

Bólintok.

– Olyasmi. Rájuk várok.

– És mi lenne, ha...

De nem tudja befejezni a mondatot, mert dülöngélni kezd. A szeme fennakad. Az üveg csörömpölve kiesik a kezéből. Épphogy el tudom kapni, és így nem vágja be a fejét a lépcsőbe. Lerogyunk a földre.

9

Csupasz kezem becsúszik a dzsekije és a pólója közé. Érzem a bőre melegét. Megremegek. Milyen koszos lehet egy bőrdzseki, amit sosem mostak ki? Meg lehet betegedni a ruhába beleszáradt vértől?

A fiú arca holtápadt. Nagyon gyorsan ver a szívem. Kiáltsak segítségért?

Csöngessek be valamelyik lakásba? Hívjam a 911-et?

Mindjárt csinálok valamit. Csak egy pillanatot kérek. Nyilván nem fogom hagyni, hogy a srác meghaljon itt az utcán. De előbb gondolkodnom kell egy kicsit. Mert a rendőrséget csak nem hívhatom fel. Még mindig nem akarok visszamenni Hollandiába.

Óvatosan lefektetem a földre. A fejének lejjebb kell lennie, mint a lábának, hogy a vér oda tudjon áramlani. Megnézem a pulzusát. Ehhez nagyon értek, ugyanis minden nap ellenőrzöm a saját szívritmusom. A testében valahol dobog a szíve. Tehát még él.

Ekkor megmozdul. Rögtön elengedem a kezét.

- Ūristen... - nyögdcéssel. - Mi a...

- Elájultál - mondom.

- Wow! - a kezével megdörzsöli az arcát. Nagyon lassan megrázza a fejét. - Lehet, hogy nem kellett volna innom a fájdalomcsillapítókra, amiket a kórházban kaptam.

Mellette térdelek. Az utca teljesen elhagyatott. Legszívesebben sírva fakadnék, de persze uralkodom magamon. A fiú felnéz a magasba, a csillagok nélküli éjszakába.

- Azt hiszem, le kéne feküdnöm aludni - mondja anélkül, hogy megmozdulna.

- Messze laksz innen?

- Szinte már otthon vagyok. Ott lakom. Állati praktikus, nem? - azzal egy piszkosfehér házra mutat, aminek rozsdás a tűzlépcsője.

Még mindig mozdulatlanul fekszik.

- Akkor gyere! - mondom. Attól félek, hogy neki is mindjárt tüdőgyulladás lesz.

Segíték neki felállni. Még mindig alig áll a lábán, így nem szólok semmit, amikor a vállamra támaszkodik. Még sosem éreztem emberi kart ilyen nehéznek.

o

Nem tudja kinyitni a kaput, úgyhogy ideadja a kulcsait.

– Bocs... – mondja. – Most három emelet fölfelé.

Sóhajtok. Nincs mit tenni.

– Akkor várj egy kicsit! – mondom. – Idehozom a bőrröndöm, mielőtt ellopják.

Rájövök, hogy annak is megvan a maga előnye, ha egy sebesült fiút kell felcipelnem a harmadik emeletre: melegem lesz tőle. Nagyon rég volt hozzám ennyire közel egy másik emberi test. Apa már évek óta nem érhet hozzám, anya pedig sosem szeretett más embereket tapogatni.

A második emeleten járunk, amikor támad egy ötletem. Nem lehet, hogy ennek a félholt srácnak van egy vendégszobája?

Tudom, hogy örültség. Normális esetben gondolni sem mernék arra, hogy egy idegen fiúnál aludjak. Sethnél igen, de az más. Ő még nálam is bénább és félénkebb, és van egy kilencéves húga. Vagyis olyan lenne, mintha a barátnőmnél aludnék, akinek van egy bátyja.

Ellenben az a személy, aki jelenleg a nyakamon lóg, csöppet sem tűnik félénknek. Inkább olyan, mint egy elszegényedett trónörökös, és pontosan úgy káromkodik, mint az amerikai filmek szereplői. Tulajdonképpen pillanatnyilag csak egy dolog szól amellet, hogy nála aludjak: az, hogy majdnem eszméletlen...

Ez nem sok, elismerem. Viszont ma este nagyon zordak New York utcái. És vajon mekkora az esélye annak, hogy egy srác, aki alig áll a saját lábán, bárkit is megerősszakoljon?

Három emelet után egy mentazöld ajtó előtt állunk.

– Nem én festettem ilyenre – mondja, miközben kinyitom az ajtót a kulcsaival. – Egy haverom bérlti a lakást.

Belép az ajtón, de én ott ragadok a küszöbön. Sose gondoltam, hogy az embernek tényleg tátva maradhat a szája a csodálkozástól – egészen mostanáig.

A szoba közepén egy kétszemélyes matrac, rajta egy kupac ágynemű. Ez az összes bútor a szobában. Tényleg. Nincsenek székek. Nincsenek szekrények. Csak a csupasz falak, a málladozó, beázásokkal tarkított plafon, egy megbarnult matracvédő és egy dróton függő villanykörte.

– A matracot is a haveromtól kaptam – mondja a fiú, miközben kibújik a cipőjéből. – Nem volt még időm berendezkedni. Meg persze pénzem se.

Ledobja a dzsekijét a földre, a vérfoltos pólót áthúzza a fején és letolja a nadrágját. A plafont nézem, de így is látom, hogy nevető sütiszőrnyes bokszeralsója van.

– Hol a telefonom? – morogja. Megnézi a nadrágja zsebét. – Be kell állítanom az ébresztőt. Ezek a rohadékok a kórházban azt mondták, hogy lehet, hogy agyrázkódásom van. Amikor levágtam az ujjam, elájultam a vérvesztéstől, és beütöttem a fejem – sóhajt. – Azt mondták, hogy kérjem meg anyukámat, ébresszen fel kétóránként.

Felhúzom a szemöldököm.

– De hát hol van az anyukád?

– Otthon, Detroitban.

– És ezt mondtad az orvosnak?

– Kurvára nincs hozzá semmi köze. Miért mondanám meg azoknak a görényeknek, hogy hol lakik az anyám?

Lefekszik a vékony matracra. A mellkasára teszi bekötözött kezét, és magára húzza a takarót. Én még mindig a küszöbön állok, és őt nézem. Majdnem lecsukódik a szeme.

– És mi van, ha két óra múlva eszméletlen leszel? – kérdezem. – Nem fogod meghallani a telefonod.

– Hát igen. Az kurvára gáz lenne – mondja ásítózza. – De hát ez van.

A csupasz izzó megvilágítja sápadt arcát. A szoba egyik sarkában kartondoboz hever, benne ruhák. A másik sarokban egy halom rongyosra olvasott könyv.

Annyira fáradt vagyok, hogy alig állok a lábamon, de muszáj gondolkodnom.

Ez a matrac valószínűleg már akkor is itt volt, amikor még dinoszauruszok koptatták New York földjét. Isten tudja, mennyire koszos. Isten tudja, hogy álmomban mennyi penészgomba hullana az arcomra a plafonról. És persze azt is csak Isten tudja, hogy nincsenek-e itt csótányok. Legszívesebben sarkon fordulnék, és lerohannék a lépcsőn. De ha most nem alszom pár órát, akkor hamarosan teljesen tehetetlen leszek. Ráadásul ez az ismeretlen srác fájdalomcsillapítót kapott, sört ivott rá, és nemrég még ájultan hevert a karjaimban. Még az is lehet, hogy kómába esik.

Gondolkodom. Mi a rosszabb? A hideg vagy a baktériumok? A járda, vagy egy egy nagyon piszkos, kétszemélyes matrac egy

félmeztelen fiúval a tetején?

És ekkor eszembe jutnak a szüleim. Látom magam előtt az arcukat. Apa homlokát, amit a ráncok úgy barázdálnak, mintha grafikonok lennének. Látom anya szürkészöld szemét, ahogy ferdén néz a világba.

Tehát: ezek a szájalmas mocsárlakók azt hiszik, hogy Frankfurtba szöktem, pedig a valóságban New Yorkban vagyok. Ez már önmagában zseniális.

És ez még csak a kezdet.

A szüleim azt hiszik, hogy ezekben a pillanatokban Käthe biztonságos, makulátlanul tiszta lakásában alszom az igazak álmát. És most elképzelem, amikor egyszer majd elmondom nekik, hogy ezt az éjszakát egy véres pólójú, félrészeg, majdnem teljesen meztelen fiú társaságában töltöttem, egy ősóreg, penészes matracon, New York közepén.

Alig várom.

Amikor hajnali negyed négykor megszólal egy ismeretlen telefon ébresztője, először meg sem merek mozdulni.

Tényleg megcsináltam! Ott aludtam a fiúnál. A világon senki, de senki nem tudja, hol vagyok. Ha most megölne, és a maradványaimat feloldaná sósavban, soha senki sem jönne rá. Az ablakon nincsen sötétítőfüggöny, így ki tudom venni az ablakkeret körvonalait. Még mindig szól az ébresztő, de ő meg se mozdul. Átnyúlok felette, és a kezembe veszem a telefonját.

– Ébren vagy? – suttogom. Sörszaga van. És kókuszillata. Érthetetlenül motyog valamit.

– Tudod, hogy melyik városban vagyunk?

– New Yorkban – feleli rekedt hangon.

– Hogy hívnak?

– Jimnek.

Ekkor hirtelen felül.

– *What the...?* – bámul rám értetlenül.

– Bocs – suttogom. – Végül itt maradtam nálad. El akartam mondani, de már aludtál.

– És csak úgy befeküdtél az ágyamba? – megrázza a fejét. – Feljelenhetnék zaklatásért.

– De hát én ruhában vagyok!

– Én viszont nem – azzal visszafekszik. – El ne mozdulj a te térfeledről! Rühellem, ha csajok vannak az ágyamban.

És már alszik is.

o

Amikor a telefonja két óra múlva újra jelez, pokoli melegem van. Kikapcsolom az ébresztést, és Jim felnyög.

– Ūristen, de fáj!

– A kezed, amelyiken négy ujjad van?

– Mindjárt szétrobban. Vagy kidurran. És aztán szétpukkan. Nem bírom... – olyan hangot ad ki, ami leginkább vinnyogásra hasonlít.

– Nem kaptál fájdalomcsillapítót a kórházban? – kérdezem halkán.

– A fenébe, dehogynem! Meg antibiotikumokat. Kurva drága is volt. De azt mondták, muszáj.

Felállok. Szédülök, és szúr a szemem. Felkapcsolom a villanyt, megdörzsölöm a szemem, és megpróbálom nyitva tartani. Keresgélni kezdek a bőrdzsekijében. Találok két gyógyszeres dobozt, és elolvasom a tájékoztatókat.

– A földön, a sarokban van egy kis kóla – mondja rekedten.

A kezébe nyomok egy félig teli kólásdobozt és egy narancssárga tablettát, miközben próbálok nem figyelni arra, hogy milyen helyes srác. A suliban a hozzá hasonló fiúk a legrosszabbak. Először is egytől egyig Juno barátai. És az elmúlt héten olyasmiket posztoltak a neten, hogy attól majdnem elhánytam magam.

○

– Jim! – suttogom két óra múlva. – Hány éves vagy?

– Tizenhét – motyogja az orra alatt anélkül, hogy kinyitná a szemét.

– És nem érdekel, hogy mit mondasz. Ha New Yorkba akarok költözni, akkor New Yorkba költözöm, és kész. Nem vagyok már tanköteles, és különben is gyűlölöm a sulit.

– Aha, értem – mondom.

Kinyitja a szemét.

– Jézusom! – szöke tincsei a homlokába tapadnak. – Azt hittem, hogy az anyám vagy.

○

Kinn világosodni kezd. A testem úgy érzi, hogy már délután van, így egyre nyugtalanabban alszom. Jimről is álmodom valamit. Így még furcsább arra ébredni, hogy még mindig mellette fekszem az ágyban.

A hátára fordul.

– A felnőttek miatt van ez az egész kupleráj – mondja. – Azért üljek egy örökkévalóságig a suliban, hogy egyszer majd én is ugyanazt a kuplerájt folytassam tovább? Ezt nekik!

Nem válaszolok. Szerintem én is elég sokat tudnék mesélni a kuplerájáról, de ez most nem annyira érdekes. Hallgatom, ahogy a légzése elmélyül.

Régen, amikor anya elutazott, aludhattam apával a nagyagyban. Ő nem szereti a meséket, úgyhogy elalvás előtt mindig igaz dolgokról mesélt. Például a Szaturnusz gyűrűiről. Hőléggallonokról, gőzgépekről és barométerekről. Vagy Benjamin Franklinről, aki egy hatalmas viharban papírsárkányt röptetett, hogy befogja a villámot.

o

Egy órával később annyira éhes vagyok, hogy nem tudok tovább aludni. Felkelek, és megkeresem a fürdőszobát. Zuhanyzásról szó sem lehet, hiszen a fürke tele van undorító hajszálakkal, de a ragtapaszt muszáj kicserélni a kezemen, most már tényleg nem várhat tovább. Remeg a kezem, amíg kitisztítom a sebet fertőtlenítővel és kétféle jóddal.

Tulajdonképpen be kell ismernem, hogy egész jól állok ezzel a vágással. Nem is annyira mély, és nem tűnik úgy, mintha be lenne gyulladva.

– Jim?

Felnyög.

– Hozok reggelit. Elviszem a kulcsod, jó?

Nem válaszol. Úgy döntök, hogy ez azt jelenti: *Jaj, de jó, milyen kedves tőled! Igazán segítőkész lány vagy!*

Lassan lemegyek a lépcsőn. Itt vagyok ebben a lépcsőházban: felemelem és leteszem a lábam, gondolkodom és nézelődöm. Ez az egész teljesen hihetetlen. Még soha nem voltam ennyire piszkos. Harminchat órával ezelőtt zuhanyoztam utoljára, és az éjszakát egy emberekre méretezett patkánylukban töltöttem. És mégsem érzem kilátástalannak a helyzetet. Hiszen a rendőrség segítségével nélkül vészeltem át a sötétség óráit. Senki sem oldotta fel sósavban a hullámat. És életemben először egy fiú mellett aludtam.

Oké, a szóban forgó fiú egy majdnem eszméletlen, kilencujjú *high school dropout*, aki lehet, hogy ma feljelent zaklatásért.

De ha ettől eltekintünk, még mindig van mit mesélnem a barátnőimnek.

Ha ugyan vannak még barátnőim. Ők legalább nem bántottak az elmúlt napokban. Viszont nem is segítettek.

o

Amikor kinyitom Jim házának bejárati ajtaját, az arcomba csap a hideg szél. Sötét és világosszürke felhők úsznak az égen. Nyakig begombolom a kabátom, és körülnézek. Hol szerezhetnék gyorsan valami ennivalót?

Ekkor látom meg a kislányt.

A kőlépcsőn ül, Seth házának bejárata mellett, pontosan ott, ahol tegnap éjjel fogvacogva dideregtem. A nyaka köré lánc van tekerve, aminek a vége egy fényes lakattal a lépcső korlátjához van erősítve. Rózsaszínű gumicsizmája előtt kartonlap, rajta filctollal írt szöveg. Átmegyek a túloldalra.

A BÁTÝÁM FOGVA TART. SZERETNE SEGÍTENI RAJTAM?
AKKOR KÉREM, VEGYEN NEKEM EGY CUPCAKE-ET (DE CSAK HA VAN RÁ PÉNZE). SZAVAZZON OBAMÁRA, ÉS
VEGYE FELESÉGÜL AZ ANYUKÁMAT! SZÍVÉLYES
ÜDVÖZLETTEL: ABBY GREENBERG

Némán ránézek. Szóval ő Seth húga. Majdnem olyan vékony, mint a bátyja, és olyan a szeme, mint az olvadt csokoládé.

– Azon gondolkodtam – mondja, mintha már évek óta ismernénk egymást –, hogy Justin Bieber, James Bond, Spongyabob és Isten mind-mind férfiak... – Egy pillanatra elhallgat. – Azaz Spongyabob talán nem férfi, de mindenesetre spongyafiú. Szerinted ez nem igazságtalan?

Egy helyben ül, mégis egyfolytában mozog valamije. Az ujjá köré csavarja sötét copfját, és ide-oda rakosgatja rózsaszínű csizmás lábait. Az arca egyszerre tud komoly és nevetős lenni.

– Szívesen lennél férfi? – kérdezi.

– Nem – vágom rá.

– Miért?

– A férfiak undorítóak.

Bólint.

– Értem már. Szóval leszbikus vagy. Az New Yorkban tök oké. Itt mindent lehet.

– Nem vagyok leszbikus – mondom.

A homlokát ráncolja.

– De hát akkor hogy fogod csinálni? Ha nagy leszél, akkor hogy fogsz összeházasodni valakivel, akit undorítónak találsz? Amikor majd azt mondják, hogy *most csókolják meg egymást*, fel fogsz kiáltani, hogy pfuj?

– Hát... Az tényleg nem lenne jó.

De mielőtt még Abby pikk-pakk megoldaná a problémámat, kinyílik a bejárati ajtó. Természetesen tudom, hogy Seth itt lakik, mégis furcsa érzés újra látni. A fiút, akire tegnap olyan sokáig vártam.

Ma még komolyabbnak tűnik, de lehet, hogy csak azért, mert Jimmel hasonlítom össze magamban.

– Szia, Seth – köszönök neki boldogan. Így akarom jelezni, hogy teljesen normális, ha mindig belém botlik, valahányszor kinyitja a bejárati ajtót.

De mintha észre sem venne. Meglátja Abby nyakán a láncot, és leugrik a lépcsőről. Elolvassa a kartonpapírra írt szöveget, és szó nélkül darabokra tépi.

– De hát ez... – kiáltja Abby. – Nem gondolsz arra, hogy mi van az Alkotmányban? Az első kiegészítésben az áll, hogy azt mondhatasz és írhatasz, amit akarsz. Múlt héten tanultuk az iskolában.

De úgy tűnik, hogy Sethet hidegen hagyja az Alkotmány. Megfogja a húga karját, és megrázza.

- A bátyád fogva tart?! Azt akarod, hogy valaki felhívja a rendőrséget? Ha megtudják, hogy anya San Franciscóban van, és hogy egész hétvégén egyedül leszünk, akkor be fognak vinni!

- Hagyd abba! - mondja Abby mérgesen. - Ide vagyok láncolva. Nem látod?

- Akkor oldd el a láncot! - Seth elengedi Abby karját és hátralép.
- Hol van a kulcs?

- Nincs nálam - feleli Abby. - Először meg akartam enni, de nem sikerült lenyelnem. Úgyhogy eldobtam.

- Hogyhogy eldobtad? - kérdezi Seth.

- Hát egyszerűen csak eldobtam - mondja. - Oda - és az utca túloldalára mutat.

Próbálok visszatartani a nevetésemet. Ami engem illet, szerintem kilencévesnek lenni a legszebb életkor egy kislánynak.

- Segítek megkeresni - mondom komoly képpel.

Átmegyek Sethtel az utca túloldalára, és szó nélkül elindítjuk a kutatóexpedíciót.

- Ti honnan ismeritek egymást? - kérdezi Abby a lépcsőről, miközben érdeklődéssel szemléli erőfeszítéseinket.

Míg a járdát fürkészem, elmesélem neki a történetet a nem létező apartmanról.

- Ez komoly? - kérdezi. - Seth képes volt neked azt mondani, hogy keress magadnak egy hotelszobát? - néz felháborodottan a bátyjára. - De hát gyerekek nem is vehetnek ki hotelszobát! Te is tudod! Én is próbáltam tavaly, amikor világgá mentem, és nekem sem sikerült.

- De akkor hol aludtál éjjel? - kérdi tőlem Abby.

A piszkosfehér házra mutatok.

- Abban a házban, Jimnél. Az éjszaka közepén találkoztunk. Megsebesült, és vigyáztam, hogy nehogyan kómába essen. De most gyorsan keresnem kell valami más megoldást, mert Jim fürdőszobájában hemzsegnek a bogarak, és csak egy kétszemélyes matrac van, tele dinoszauruszszőrrel.

Seth most néz rám először.

- Te egy ismeretlen fiúnál aludtál?

- Igen. Miután otthagytál az utcán, ez tűnt a legbiztonságosabb megoldásnak.

- De hát ez csúcs! - kiáltja Abby, és táncolni kezd a járdán. A láncról meg is feledkezett, a lábánál hever. - Akkor ma aludj nálunk! Mama úgy sincs itthon, és az ő szobája gyönyörű tiszta.

- Te nem is vagy kikötve - nézi a húgát Seth.

Abby bólint.

– Csak egy lakatot találtam, úgyhogy csak a korláthoz tudtam odaerősíteni a láncot, a nyakamhoz nem.

Látom Sethen, hogy már most elege van belőlem, és semmi kedve az egészhez.

- Ha nem akarod, nem muszáj - mondom. - Aludhatok ma is Jimnél.

- De, de, muszáj - mondja bosszúsan. - Hiszen nincs más megoldás. Nálunk alszol. De tegnap nem volt nálad egy akkora bőrönd, mint egy ház?

Nem válaszolok. Próbálja meg egyszer ő belezsúfolni az egész életét egy dobozba. Mellesleg a bőröndöt, ami *akkora, mint egyház*, tegnap éjjel felcipeltem a harmadik emeletre. És ha egy bőröndöt fel lehet emelni, akkor azért nem lehet olyan nagy.

- Mindjárt jövök - mondom.

Visszamegyek Jim házához, kinyitom a bejárati ajtót és belépek. Mielőtt elérném a lépcsőt, hátrafordulok.

- Ez komoly? - kérdezem. - Most mindketten velem jöttök?

- Lehet, hogy még csak kilencéves vagyok, de *nekem* tetszenek a fiúk. Főleg, ha meg vannak sebesülve - mondja Abby.

- És te miért? - fordulok Sethhez.

- A biztonság kedvéért - mondja kimérten.

Legszívesebben kinevetném, ahogy ott áll előttem a vézna karjával és azzal a komoly tekintetével. De persze nem teszem.

A lépcsőházban dohszag terjeng, és pattogzik a falakról a festék. Az első emeleten ordítózás hallatszik az egyik lakásból, a másodikon üvölt a zene.

- Biztosan alszik még - suttogom, amikor megérkezünk a mentazöld ajtó elé. - Elég komolyan megsebesült. Nem tudom, hogy pontosan mi történt, de csak kilenc ujja van.

- Ó, szegény! - mondja Abby, de közben olyan arcot vág, mintha most tudná meg, hogy holnap lesz a születésnapja. - Hány éves ez a Jim?

- Tizenhét.

– Seth pedig tizenhat – mondja Abby lelkesen. – Mama mindig azt mondja, hogy kevés barátod van. Mi lenne, ha összebarátkoznál Jimmel?

Seth dühösen Abbyre néz, és nem felel. Óvatosan benyitok Jim lakásába. Áporodott levegő csapja meg az orrom.

Jim ébren van. Ül az ágyon, mellette a bőröndöm. Kinyitva.

Jim körül, az undorító matracon, a kakaszínű matracvédőn szanaszét hevernek a ruháim. A halvány rózsaszínű melltartómon szőke hajcsomó hever. A hótiszta hálósákom tele van porcicákkal. Három bugyim egy pizzásdoboz penészes maradékai közé van dobva, a kedvenc pulcsim rálóg Jim szőrös combjára és a Sütiszörnyből kiemelkedő dudorra.

Érzem, hogy az agyamban közeleg a rövidzárlat.

– Szóval visszajöttél? – kérdezi Jim. – Felébredtem, és kurvára nem értettem semmit. Leléptél a kulcsommal, és csak ez a szar bőrönd maradt itt.

Míntha egy mikroszkópba néznék. Hajszálpontosan látom a földön heverő ruháimat, de minden más sötét.

– Pakoljuk vissza a cuccaidat a bőröndbe? – hallom Abby hangját. – Segítetek.

Ekkor elkezdek velük üvölni. Fuldokolva, hisztérikusan. Kívülről is hallom a hangom, de nem tudom magam leállítani.

Egyszer éreztem már hasonlót, amikor elromlott a laptopom. Ki akartam nyitni egy fájlt, de amikor egyet kattintottam, újabb és újabb ablakok nyíltak meg maguktól. Több tucat, sőt száz ablak jelent meg olyan gyorsan, hogy be sem tudtam őket zárni. Használhatatlan lett a laptop, és apa visszavitte a boltba.

Jim, Seth és Abby elképedve bámulnak rám, de engem nem visznek vissza a boltba. Az ujjaim zsibbadnak, a homlokomon izzadságcseppek gyöngyöznek. Tudom, hogy nagy baj lesz, és előre félek attól, ami történni fog. Attól, amit érezni és gondolni fogok. Attól, hogy pár perc múlva biztos leszek abban, hogy meg fogok halni.

o

Azt, hogy meghalok, nem jelképesen értem. Nem úgy, mint amikor azt mondjuk: meghalok a fáradságtól. Hanem szó szerint. *Biztos leszek benne*, hogy meghalok.

o

– Mi van vele? – hallom Abby hangját a messzeségből.
– Bekattant – mondja Jim nyugodt hangon –, nem látod?
Fájdalmat érzek a mellkasomban. Levegőért kapkodok. *Itt a vég.*

– Csináljunk már valamit! – kiáltja Abby. – Nagyon nincs jól!
Elsötétül a világ.

– Ūristen! – mondja Jim. – Hívom a mentőket.

Sosem fogom viszontlátni a szüleimet. Biztosan tudom. Meg fogok halni. És ekkor, a mindent átfogó sötétség közepén megérezem egy nyugodt kéz érintését a vállamon.

– Gyere, ülj le! – hallom messziről Seth hangját. Nem akarok leülni, mert éppen meghalok, és a padló tele van hajszalakkal, morzsákkal és döglött legyekkel. De Seth lehúzza a földre. A sötétben érzem a kezét a hátamon.

Ekkor elkezdek beszélni hozzám. Fáj a levegővétel, ég a torkom, száraz a szám, a testem minden porcikája lüktet, zeng és zúg, és biztos vagyok benne, hogy darabokra fog hullani. Hogy darabokra fogok hullani.

De közben mégis hallom a hangját.

– Pánikrohamod van – mondja színtelen hangon. – De mindjárt vége. És akkor jöhetsz hozzánk aludni, emlékszel még? Anya ágya nem dinoszauruszszőrőből készült. És vannak bútoraink, mint a normális embereknek. Asztal, székek, három könyvespolc, egy kanapé...

Csak a saját lélegzetemet és az ő hangját hallom.

– Mosógépünk is van. Nálunk kimoshatod az összes ruhád. És reggelit is csinálunk neked. Szeretnél rántottét enni bagellel?

Nem tudok válaszolni. De azt szeretném, hogy beszéljen még hozzám. Hogy leüljön mellém. Hogy legyen valaki mellettem, ha szétések. Nem akarok úgy meghalni, hogy senki sem veszi észre.

– *Slowly...* – mondja. – Bőven van levegőd.

Tölcserő formálok a kezemből, és a szám elé tartom.

– Jól van – mondja. A hangja továbbra is nyugodt és színtelen. Mintha egy földönkívülivel beszélne, aki most szállt le egy repülő csészealjra.

– Látod? Jobban vagy...

A tudóm lassan lecsendesedik. Már a szívem sem ver úgy, mintha üldöznének. Vége a rövidzárlatnak.

De nem nyitom ki a szemem. Ha kinyitnám, látnám a többieket, de nem akarom. Aztán megdörzsölöm az arcom. Imbolyogva felállok, és elkezdem összeszedni a ruháimat. El akarok menni innen, amilyen hamar csak lehet.

Felhőkarcolók között, parkokon át suhanok egy ezüstsínű metrókocsiban. Az ülésorok kétoldalt, egymással szemben húzódnak. Inkább a földet bámulom, hogy ne kelljen a szemben ülőkre nézmem.

A valóság már nem csak egy földön heverő kupac ruha. A mikroszkóp is eltűnt. Most mindent látok, és rettentően szégyellem magam. Mindig ez van. Ugyanis nem vagyok bolond. De tudom, hogy annak tűnök. Pontosán tudom, Jim miért mondta, hogy bekattantam.

De *Jimet* ezzel együtt sem értem. Hogy jutott eszébe ennek az idiótának, hogy kinyissa a bőröndömet? Egyáltalán nem érdekel, hogy annyira jól néz ki, mintha Brad Pitt fia lenne. Nincs joga ahhoz, hogy a kilenc mocskos ujjával más emberek holmijában turkáljon.

Még nem köszöntem meg Sethnek, amit tett értem.

Amikor kimentünk a szürkésfehér házból, úgy éreztem, hogy vár tőlem valamit. De nem bírtam megköszönni. Egyetlen dologra voltam képes: hogy úgy tegyek, mintha Brad Pitt fia lenne. És úgy tűnt, hogy ez Sethnek is megy.

Akár órákig is állhattam volna a zuhany alatt, de huszonhárom perc *elteltével* a reggeli csábítóbbnak bizonyult, mint a tisztálkodás. Seth rántottát és bagelt rakott élém. Isteni volt, de ezt sem köszöntem meg neki. Mert az olyan lett volna, mintha ezzel együtt *azt a másikat* is megköszöntem volna.

– És most megmutatom neked New Yorkot – mondta Abby, amikor lenyeltem az utolsó falatot.

De Seth megrázta a fejét, és közölte, hogy Abby szobafogságban van a lánc, a lakat és az elhajított kulcs miatt.

– De hát nem hagyhatjuk, hogy Emilia egyedül járkáljon a városban! – kiáltotta Abby felháborodottan. – Mi van, ha megint

majdnem meghal?

– Nem lesz semmi baja – mondta Seth. – De ha mégis, biztos lesz valaki a közelében, aki tud neki segíteni.

– Egyébként honnan tudtad, mit kell olyankor csinálni? – kérdezte Abby.

– Van egy hisztériás lány az osztályban – feleli. – Őt majdnem mindennap újra kell éleszteni.

Mintha ott sem lettem volna velük a zöld-fehér konyhában.

És Seth egyetlenegyszer sem nézett rám – akkor sem, amikor tiszta törülközőt adott, vagy rántottát csinált, vagy megmutatta, hogyan működik a mosógép. A piszkos kezét is távol tartotta a hátamtól és a vállamtól.

o

A Hetvenhetedik utcánál szállok ki. Amikor feljövök a felszínre, mintha egy másik városban találnám magam. Izgatottan nézek körül. A zöld előtetős házakon, az egyenruhás portásokon és a ránctalan nőkön látszik, hogy itt, az Upper East Side-on laknak a multimilliomosok. Egy *dog walker* jön szembe hét különböző fajta kutyával, pórásaik összevissza keresztezik egymást. Sötét bőrű dadák tejfehér kisbabákat tologatnak a babakocsiban.

Nézem a dadák arcát. Hallgatom az akcentusukat. Átvágok az úton a Central Park felé, és arra gondolok, hogy mi történt velünk két évvel ezelőtt.

Egy meleg szeptemberi délutánon arra értem haza hogy anya a műtermében fekszik az ecsetei és olajfestékei között. Nem tudja, hogy mit fessen, mondta. Már nem lát maga előtt semmit. Üres a feje.

Rögtön tudtam, hogy ez az én hibám. És apáé. Az apám akkor lett iskolaigazgató, én pedig három héttel korábban kezdtem a gimnit. Túlságosan el voltunk foglalva a saját dolgainkkal. És nem ez volt a megállapodás.

Amúgy különös dolog ez. Nem voltam jelen, amikor a megállapodás megszületett, és nekem senki nem beszélt róla, de én mindig is tudtam, hogy kinek hol a helye a családban. Anya számára a festményei az elsők. Apának és nekem pedig anya.

A következő egy hónapban egyetlenül csettlettünk-botlottunk tovább hármásban. Anya csak feküdt a műterme padlóján. Apának folyton migrénje volt, és lemondta egy csomó megbeszélését. Én ellógtam az órákról, hogy napközben hazamehessek zuhanyozni.

Ekkor találtuk meg Käthe hirdetését az interneten. Németországban lakott, felvették művészettörténész szakra, de egyetem előtt egy évet Hollandiában akart tölteni. Tizenkét éves voltam, vagyis már túl nagy egy dadához, de Käthe nem csak miattam jött. Käthe mindhármunkhoz jött: azért, hogy ne essen szét az életünk. Megtanított két ujjal füttyülni, almás rétest sütni, elmagyarázta, hogy kell csókolózni, és német rockzenéket mutatott. És azt is elérte, hogy anya felkeljen a földről.

o

A Metropolitan Museum of Art fehér épülete a Central Park szélén ragyog. A világ legnagyobb múzeuma úgy néz ki, mint egy templom. Kolosszális méretei és hatalmas molinói lenyűgözőek, a bejáráshoz vezető széles lépcsősor zsúfolásig tele van turistákkal. Elindulok fölfelé, hallgatózom és figyelek. Van még egy fontos feladatom, mielőtt bemennék a templomba.

Megállok egy hangoskodó német család mellett. Leülök a közelükben, és előveszem a telefonomat. Elkezd remegni a kezem. Ha lenne választásom, még egy olyan fagyiba is szívesebben belenyálnék, amit Jim már elkezdett enni. De ha most rögtön nem hívom fel az apámat, el fog menni a rendőrségre.

Szinte azonnal felveszi.

– Emilia!

Úgy tartom a telefont, hogy hallja a németeket a háttérben.

– Hogy vagy? – nagyon ideges a hangja. – Minden rendben volt a vonaton? Kiment eléd Käthe a pályaudvarra?

– *Es geht prima* – mondom. – *Tipp-topp. Vortrefflich.*

Fáj, hogy gyűlölöm az apámat. De nem tudom nem gyűlölni.

– Beszélünk kell – mondja. – Miért nem akarsz meghallgatni? Szeretném elmagyarázni, hogy mi történt. Ez feltétlenül szükséges.

– *Das ist absolut notwendig* – fordítom gyorsan. Nem akarok gondolkodni.

– Ne csináld már ezt! – kiáltja apa mérgesen.

– Úristen, apa! – kiabálok vissza. Néhány turista felém fordul. – Miért hallgatnálak meg? Egy hete mindenki rajtunk csámcsog a Twitteren és a Facebookon. Pont eleget kellett hallgatnom az egészet!

– De hát az nem az igazi történet! Értsd meg! Ami az interneten van, az hazugság! Hallgasd meg az *én* történetemet...

– Kösz, de nem.

– Emilia, tizennégy éves vagy! Nem utazhatsz csak úgy külföldre. Nagyon aggódunk miattad. És hiányzol.

Ez a mocsárlakó még mindig nem érti. Még mindig azt hiszi, hogy eljátszhatja a szerető apát.

– Hát ez bosszantó – mondom. – De talán korábban kellett volna aggódnod. Például, mielőtt tönkretetted volna az életemet. Akkor nem kívánná fél Hollandia a halálunkat. És maradhattam volna a suliban.

Fényéveken át hallgat.

– Tegnap felmondtam – mondja. – Nem tudtad?

Mostanáig nem. Rögtön zárójelbe teszem az információt.

– Mennem kell – mondom. – Mindjárt eszünk.

– De még Käthével is akarok beszélni!

– Épp zuhanyzik. Nem mondtam el neki, hogy mit tettél, mert végre olyan helyen akartam lenni, ahol senki sem tud róla.

– Emilia...

Kinyomom a telefont, és még tizenhárom percig üldögélek néma csöndben a hideg lépcsőn. Azután bemegyek a templomba.

A múzeum olyan, akár egy oázis. A padló gyönyörű tiszta, a falakon nyoma sincs penésznek. Nincs dohszag, csak művészet-illat. Olyan hatalmas az épület, hogy még akkor is vannak csöndes, békés termei, ha a fél világ itt nézegeti a festményeket. Középkori oltárok, kifakult faliszőnyegek és egyiptomi szfinxek között bolyongok. Azt reméltem, hogy itt végre kizárhatom a valóságot, de nem sikerül.

Egy görög istenről Jim jut eszembe. Egy ezüst földgömből az jut eszembe, hogy mennyire tetszene apának. De persze alapvetően minden egyes festmény az anyámra emlékeztet. És egyre többet gondolok arra, amit Abbynek mondtam: hogy a férfiak undorítóak.

Gyakorlatilag múzeumokban nőtem fel, vagyis eléggé hozzá vagyok szokva. Mégis elképeszt, hogy mennyi meztelen női test van itt. A felnőttek persze úgy tesznek, mintha ez nem számítana – ezt hívják művészetnek –, de igazából a múzeum dugig van pornóval.

És ez rettentően feldühít.

Szinte az összes régi festő férfi volt. Tényleg muszáj volt nekik ennyi meztelen nőt lefesteni? Tényleg a mell a legfontosabb kitüremkedés egy női testen?

Egyik teremből a másikba megyek, és azon kapom magam, hogy a kezem ökölbe szorul. Hülye, elmebeteg férfiak. Undorító, mindenre gerjedő mocskok.

Már elnézést.

De egyszerűen nem bírok máshova kilyukadni. A férfiak története egy mondatban: először telefestették a múzeumokat meztelen nőkkel, aztán feltalálták a számítógépet, hogy telerakhassák pornóval.

Megállok egy festmény előtt.

Először nem is látom jól. De amikor jobban megnézem, sarkon fordulok és elrohanok. Ki a teremből. Át egy másik termen. És még egyen. De még ekkor is látom magam előtt. Egy pasztellszínű, fiatal lány néz vissza a válla fölül, miközben belép a fürdőkádba. Szőke haja meztelen hátára omlik, és látszik az egyik, tökéletes melle. A

melléről nem tudok sokat nyilatkozni, de a mosolya pontosan olyan, mint Junóé.

o

Később, az amerikai művészetről szóló teremben pár percre mindenről elfeledkezem. A hatalmas, fehér térben három emelet magasan futnak az ablakok, amik beengedik a Central Park őszi színeit. A nap éppen kisütött, a fák barnája, vöröse és sárgája úgy izzik, ahogy semmilyen festék sem tudna. A fehér terem tündököl.

A gyomrom egy kicsit felkavarodott, úgyhogy veszek egy light kólát a múzeum büféjében. Az asztaloknál ülő turisták a múzeum térképe fölé görnyednek, és nagyokat sóhajtoznak. Kortyolgom a kólám, és közben próbálok nem gondolni arra, hogy apának nincs állása.

A mellettem levő asztalnál két amerikai nő beszélget. Déli az akcentusuk, valószínűleg nem New York-iak. Olyan az alakjuk, mint három egymásra pakolt plazmatévének.

– Jó, hogy végül nem a belvárosban vettünk ki szobát – mondja a tejfölszőke nő hangosan. – A mi hotelünket biztosan nem fogja előnteni a víz.

– Szerinted a metró fog járni? – kérdezi a vörös hajú. – Erről hallottál valamit?

A szőke nő megrázza a fejét, és hatalmasat sóhajt.

– Ezt nem hiszem el. Egyszer jövünk New Yorkba, erre jön a hurrikán.

A kólásdoboz megáll a kezemben. Egyenesen a szőke nőre nézek:

– Hurrikán?

– Te még nem tudod? – kérdi csodálkozva. – A tévében másról se beszélnek.

A vörös hajú bólogat.

– Bizony, *darling*, közeleg a Sandy hurrikán. Fél Jamaicában nincs áram. Haitin legalább ötvenen meghaltak a vihardagály miatt, és tegnap már a Bahamákon pusztított a Sandy.

– És holnapután eléri New Yorkot – teszi hozzá a szőke, majd feláll, és felveszi a tálcáját az asztalról. – *Good luck, honey!* Vásároljatok be, hogy legyen elég ennivalótok otthon!

Szótlanul kortyolgom a kólámat. Nem esem pánikba, mivel egy szót sem hiszek az egészből. Tavaly, amikor hetekig beteg voltam, végignézttem a *Jóbarátok* mind a tíz évadát, és soha, de soha egyetlen említés nem volt New York-i hurrikánokról.

A legnagyobb nyugalomban veszem elő a telefonom.

Ráguglizok a Sandyre.

Eloolvasok néhány cikket.

Ekkor annyira elkezdek röhögni, hogy nem bírom abbahagyni. A Sandy hurrikán ugyanis létezik, és tényleg közeleg. De még nem tudni pontosan, merre megy. Az is lehet, hogy hétfőn nem is New York felett tombolja ki magát, hanem egy kicsivel arrébb.

Mindenesetre a hír igaz. Százezer város van a világon. És én képes vagyok egy olyan helyre menekülni, amin két nap múlva egy hurrikán vonul végig.

Természetesen csak egy rövid ideig röhögök hisztérikusan, utána hirtelen elkap a mehetnék. Nincs időm arra, hogy megpróbáljam kizárni a valóságot. Vissza kell mennem Sethhez és Abbyhez. Fel kell készülnünk a hurrikánra.

Gyere a lóhoz a Union Square-en. Elmegyünk a város legjobb mexikóijába burritót enni!

Abby SMS-e akkor érkezik, amikor a múzeumból a metró felé tartok. Megnézem a térképet. Ha három megállóval korábban szállok le, a Union Square-en vagyok.

Amikor nyaralunk, apa kizárólagos joggal rendelkezik a térkép felett, én pedig úgy megyek utána, mint egy vak tyúk. De most kiderül, hogy én is tudok térképet olvasni. Simán eljutok egyik helyről a másikra. Egyedül is képes vagyok felfedezni egy várost.

o

A Union Square fái és padjai nyugalmas szigetként emelkednek ki az autótenger közepéből. A „ló” nem más, mint Washington szobra, igaz, az elnök valóban lovon ül. Megállok a szobornál, és előveszem a telefonom, hogy valamit csináljak a kezemmel. A mobilommal felfegyverkezve már körül merek nézni.

Hamar feltűnnek Abby rózsaszínű gumicsizmái. Sethen csíkos sapka van. Mindkettőjüknek mély, barna a szeme, és az arcukon hasonlóan eltökélt arckifejezés ül. A különbség csak annyi, hogy Abby mintha a világot készülné megmenteni, Seth pedig mintha épp egy többéves börtönbüntetésnek váгна neki nagy bátran.

– Nem fogjátok elhinni! – kiáltom. – Jön egy hurrikán!

– Tudjuk – feleli Abby.

Rájuk meredek.

– Tényleg? És hogyhogy nem mondtátok?

Seth megvonja a vállát.

– Szerintem nem lesz semmi. Száz tévécsatorna van, szóval a hírverés miatt muszáj mindent eltúlozniuk egy kicsit. Tavaly is volt egy hurrikánunk. Egész New York óriási katasztrófára készült, aztán kábé semmi sem történt. Mindenki nagyon csalódott volt – mondja, és sóhajt egyet. – Na, jól van, most már menjünk.

Nem értem, miért sóhajtozik ennyit, és miért vág mindig olyan képet, mintha egy kalitkában ülne. Itt van a hűgával és egy lánnyal, akire tegnap azt mondta, hogy *helyes*. Mintha annyira rossz lenne szombat este burritót vacsorázni egy mexikói étteremben.

Hamarosan biztosan ez is kiderül majd.

o

Ha az embernek nincs sok pénze, viszont éhes, és valami amerikait szeretne enni – mert a mexikói annak számít –, akkor egy borús szombat estén nincs annál jobb, mint elmenni a Fourth Avenue-ra, és burritót enni a Dos Torosban.

De tényleg. Amikor kilencvenévesen az öregek otthonában a karosszékemben ücsörgök, akkor is emlékezni fogok erre a vacsorára.

A kis étteremben jó meleg van. A pultnál kell rendelni, ahol hosszú sorokban kígyóznak a menőnek látszó diákok. A berendezés nagyon egyszerű: fából készült asztalok és székek. A falakon sincs sok dekoráció, csak a tulajdonos testvérpár története van kifüggesztve: eljöttek New Yorkba, és sehol sem tudtak egy jó kis burritót enni. Ezért vágtak bele ebbe az üzletbe.

Hollandiában mindig felidegesített, amikor egy étteremben fenntarthatóságról és helyi alapanyagokról papoltak, vagy személyes történetekkel szellemskedtek. Szerintem az ilyesmi átverés. De, nem tudom, miért, talán a nyelv, a város vagy az időeltolódás miatt, itt ez működött. Tényleg *elhiszem*, hogy a két testvér mindent azért tesz, hogy a világ legjobb burritóját szolgálja fel. Amikor szétolvad a számban az első falat, a forró tortillacsomagocskába töltött omlós, szaftos hús, a feketebab, a salsa, a tejföl, a reszelt sajt és a guacamole, már *tudom*, hogy a testvérpár történetének minden szava igaz.

– Úristen! – mondom teli szájjal. – Tényleg ez a világ legjobb burritója! Isteni! Főleg a hús. De a guacamole is!

Seth arcán most először látok széles mosolyt. Van egy kis salsaszósz az állán, de most még ezt is el bírom viselni.

– Legalább hetente egyszer eljövünk – mondja. – Sosem bírjuk tovább a burritójuk nélkül.

Abbyre nézek, aki épp tejfölt szopogat az ujjairól. És a bátyjára, aki hatalmasat harap a burritóba. Hirtelen olyan irigységet érzek, hogy szinte fáj. Én is itt akarok enni minden héten.

Nem csak egy kicsit szeretnék elmenekülni New Yorkba.

Én itt akarok élni.

o

Amikor hazaérünk, még egyszer elindítom a mosógépet. Hullafáradt vagyok, és szeretnék lefeküdni, amilyen gyorsan csak lehet, de amikor elindulok a szobám felé, Abby nagyon csalódott arcot vág.

– Mi a baj? – kérdezem.

Ujjával a copfját csavargatja, és nem válaszol.

– Szerintem vigyázz, mert Abby ma a fagyasztóban turkált – mondja Seth a laptopja mellől. – Tudod, nemrég megnézett néhány filmet, és a fejébe vette, hogy csajos dolgokat kell csinálnia. Mint például kilakkoznia a körmeit. Vagy sírva jégkrémet ennie.

– Nem is sírva! – mondja Abby. – Hanem a tévé előtti Szerintem jó lenne. Úgy értem... – pillant rám félénken – van csokis kekszes jégkrémünk! És felvehetnénk a pizsamánkat...

– Engem felejts el! – kiáltja Seth a kanapéről.

– Ja, bocs – néz Abby mérgesen a bátyjára. – Tudod, én is szívesebben lennék fiú! De hát ez van, lány vagyok. És nincs lánytesóm. És a mama meg folyton dolgozik.

– Anyának éppenséggel pénzt kell keresnie, hogy el tudjon tartani három embert.

– Képzeld, tudom! – sóhajt. – Nagyon is jól tudom, nem vagyok kisbaba! – elindul kifelé a nappaliból. – Jól van. Hagyjuk az egészszet!

Egy darabig a földet nézem. Aztán elindulok utána. Negyedórával később a Simpson családot nézzük. Abby azt akarta, hogy közösen kanalazzunk az óriási jégkrémdobozból, de ezt, kis erőfeszítéssel, sikerül megakadályoznom.

– Szóval szerinted én is undorító vagyok – mondja Abby szomorúan. A szempillái még mindig nedvesek a könnyektől.

– Dehogyan! – kiáltom.

– De igen... Nem akard, hogy a kanalam hozzáérjen a jégkrémhez.

Felsóhajtok.

– Sajnálom. Ez nem miattad van. Úgy értem... Tudtad, hogy a szádban több baktérium van, mint ahány ember él a földön? Vagyis több mint hétmilliárd baktérium van a szádban!

– Ez komoly? – mondja sokkal vidámabb hangon. – Ezt el fogom mondani a barátnőimnek! – kivesz két tálkát a konyhaszekrényből. – Vagyis még az anyukáddal se ennél egy tálból? És apukáddal se?

– Senkivel a világon. Esküszöm.

Amikor leülünk a kanapéra, Abby fészkelődni kezd.

– A pizsamám hozzáérhet a tiédhez? Vagy a pizsamában is olyan sok baktérium lakik?

Azt felelem, hogy hozzáérhet, és meg sem kérdezem, hogy mikor volt utoljára kimosva.

Most szorosan mellettem ül, és jégkrémet eszik. Észreveszem, hogy Seth titokban szintén nézi a Simpson családot.

– Azt játszom, hogy a tesóm vagy – suttozja nekem Abby.

Nem mondom el neki, hogy én is.

Reggel hat óra van.

Az utcák végre csöndesek. Még ki sem világosodott, de én már ébren vagyok. Seth, Abby és ismeretlen anyukájuk hűvös nappalijában ülök a számítógép előtt. A szemem a képernyőre tapad, és úgy klikkelgetek, mint egy megszállott. Istenem, suttogom nagyon halkán. *Istenem!*

Több tucat, sőt több száz oldal foglalkozik a Sandyról szóló hírekkel. A hurrikán holnap este vagy holnap éjjel fog a város felett tombolni. Michael Bloomberg, New York polgármestere azt tanácsolja, hogy raktározzunk élelmiszert. És hogy szerezzünk be gyertyákat, gyufát meg zseblámpát.

A híroldalokon azt írják, lehetséges, hogy a Sandy az egyik legszörnyűbb vihar lesz, ami valaha elérte Amerikát. A hurrikán dél felől tart a város felé, és épp felettünk fog felerősödni egy északnyugatról jövő futóáramlat hatására. Holnap ráadásul telihold lesz, vagyis a dagály még magasabb lesz, így még nagyobb az esélye annak, hogy a víz elönti a várost.

Megborzongok. A képernyő melletti lámpa fényköre csak a billentyűzetet világítja meg, a szoba tele van árnyakkal. Amikor megnyikordul mögöttem a fapadló, megfagy az ereimben a vér. Megfordulok, és látom, hogy Seth áll a szoba közepén. A haja borzasan feláll, és nincs rajta póló.

– Az időeltolódás miatt nem tudsz aludni? – kérdezi álmos hangon.

Bólintok. Megfogja a kapucnis pulcsiját, átmegy a konyhába, bekapcsolja a kávéfőzőt, majd szótlánul a konyhaszekrényen heverő újság fölé hajol. Csupasz lábamon összébb húzom az anyukája köntösét, és hirtelen eszembe jut, hogy már az is kész csoda, hogy itt vagyok.

– Ezt olvastad? – kérdezem. Nem néz fel, én pedig a képernyő felé mutatok.

– Az összes metróvonalat le fogják állítani ma este. A biztonság kedvéért. És mindenhol ideiglenes szállásokat alakítanak ki azoknak, akiket evakuálni kell. – Nem válaszol, úgyhogy folytatom.
– Lehet, hogy fél New Yorkot elönti a víz. És az is lehet, hogy egyáltalán nem lesz áram!

Végre felnéz.

– Az is lehet, hogy kevesebb mint negyedóra különbséggel két repülőgép belerepül egy-egy felhőkarcolóba. De ritkán történik meg.

Mintha valaki duplán klikkelne egy fájlra az agyamban.

Rögtön előbukknak a képek az emlékezetemben. Olyan, mintha egy filmből jönnének, de ez maga a valóság. Gyönyörű, kék ég, két, napsütésben csillogó torony. Egy repülőgép, ami egyenesen az egyikbe repül. Hatalmas tűz- és füstgomolyag, repülőgép alakú lyuk a toronyban. És mintha az egésztest újból lejátszanék: még egy repülőgép. Még egy robbanás. Még ezer halott.

– Itt voltál? – kérdezem. – Itt laktál már 2001. szeptember 11-én?

Bólint, aztán sóhajt egyet.

– Te is kérsz kávé?

Még soha nem kérdezte meg tőlem senki ilyen fahangon, hogy kérek-e valamit, A hangjából ordít, hogy *nem akarja, hogy a lakásában legyenek. Ha nem jönne egy hurrikán, már rég az utcán lennél*, gondolja magában.

– Yes, please – felelem udvariasan. Még mindig nem rajongok a kávéért, de nem baj. – Szóval? – kérdezem. – Emlékszel a merényletre?

– Néha még mindig érzem az orromban a füstszagot.

A kezembe nyom egy bögre tintafekete lötytyöt, és leül a kanapéra a laptopja elé. Aztán hirtelen, elszántan megrázza a fejét.

– Tudod mit, nekem ehhez nincs kedvem! Elegem van abból, hogy úgy teszünk, mintha minden rendben lenne! – Nem szólok egy szót se.

– Te egyáltalán nem érzed furának ezt az egészet? Előjössz a semmiből. Először befekszel Jim ágyába egy éjszakára. Aztán pánikrohamot kapsz, és azonnal át kell jönnöd hozzánk, hogy kimoshasd a cuccaid. Minden zajtól megijedsz, és egyfolytában olyan arcot vágasz, mint akinek minden reménye odavesztett. Kivéve, amikor burritót eszünk, mert akkor a legnagyobb haverok vagyunk fél órára. Bármi történik, nem kérdezhetünk tőled semmit. Amikor Abby tegnap kérdezgetni próbált, teljesen lefagyottál.

Most is érzem. Már mint azt, amit ő lefagynak hív.

– Sajnálom – mondom fásultan.

Beletúr a sötét hajába.

– Sajnálom, hogy nem tudok olyan kedves lenni veled, mint Abby. De terveim voltak erre a hétvégére. Egy weboldalon dolgozom, aminek kész kell lennie holnapra. Erre a húgom randit beszél meg egy internetes pszichopátával, ami után persze muszáj megnyugtatni Lea nénémet, amit csak úgy lehet, ha nála alszunk. Azután jössz te...

Nem válaszolok, ő pedig egy idő után megvonja a vállát.

– Oké, hagyjuk! Nem számít – mondja, és kinyitja a laptopját.

Pontosan tudom, hogy mi történik benne: éppen feladja. Már nem csodálkozom azokon az embereken, akik feladják. Akik lemondanak rólam. Megértem őket, de ettől azért nem lesz jobb.

Szótlanul megvizsgálom a kezem. A kifehéredett, csontszáraz bőrömet. A repedéseket az ujjaimon. A körmöm körül felszakadt bőrdarabkákat.

– Oké – mondom. – Mit akarsz tudni?

Rögtön felnéz.

– Semmi különöset – ebben a pillanatban olyan feketék a szemei, mint a kávé. – Csak azt, hogy mit csinálsz itt?

– Látni akarom New Yorkot.

– De miért vagy egyedül? Hol vannak a szüleid?

– Hollandiában.

– Tudják, hogy itt vagy?

– Nem.

Eltart egy darabig, míg újra megszólal.

– Megszöktél? – kérdezi ekkor.

Bólintok.

– Miért?

– Tényleg tudni akarod?

– Igen – mondja, és hirtelen azzá a fiúvá válik, aki mellettem ült a sötétben. Aki megakadályozta, hogy megfulladjak. – Tényleg tudni akarom.

Érzem, hogy a gyomromban kapálódzik valami a vallomás ellen. Fáj, de nem akarok figyelni rá. Már az ugródeszkán állok. És mindjárt fejest ugrom a mélybe.

– Rendben – mondom. Nem nézek rá. És akkor leugrom. – Apám, aki teljesen meghibbant, történetesen nemcsak az apám, hanem annak az iskolának az igazgatója is, ahová járok.

Megállok.

– Vagyis csak volt... mindig elfelejtem. Szóval már nem ő az igazgató. A sulimban ezer diák van, és nem mondhatnám, hogy mindenkit ismerek. De van egy tizenegyedikes lány... akit jól ismerek. Mert őt mindenki ismeri. Isten tudja, miért, hiszen nem túl kedves vagy vicces, de valamiért nagyon népszerű. Mindig is az volt. Gondolj egy *high school* filmre, és képzeld el a legcsinosabb cheerleadert. Na, ő az. Juno.

Seth bólint.

– Már most utálok.

New York még mindig hallgat, a Föld pedig lassan forog kelet felé. Ezekben a pillanatokban Sandy az Atlanti-óceán felett tombol. A város lélegzet-visszafojtva vár.

Megköszörülöm a torkom.

– Juno anyukája – *by the way*, olyan nőről van szó, aki szerint remek ötlet a házasság istennőjéről elnevezni a lányát... – Szóval ez az anyuka kedden hatvanhét darab SMS-t fedezett fel Juno telefonjában. És ezeket az SMS-eket nem Juno barátnői, nagynénikéi vagy az unokatesói írták. Hanem az apám.

– Jézusom!

Bólintok.

– Apám, az iskola igazgatója hatvanhét darab SMS-t küldött egy tizenhét éves diákjának. Áprilisban írta az elsőt, hétfőn az utolsót.

– Miről írt neki ennyi ideig?

– Tudni akarod?

Seth bólint.

– Hát én nem szerettem volna – mondom reszketve. Ökölbe szorítom a bal kezem, de már nem érzem a vágást a csuklómon. – És nem csak úgy írogatott. Találkozókat beszéltek meg. Kávézókban.

Képzeld csak el! Az ötvenéves apám a kinyúlt pulóverében és a kordbársony nadrágjában. És mellette Juno. Azt mondja, hogy matekból korrepetálta. Differenciálszámítás, integrálás... – És térbeli idomok, teszem hozzá magamban azt, amivel mindenki viccelt. – Apám azt állítja, hogy csak korrepetálta Junót. De Juno nem ezt mondja.

– És te kinek hiszel?

– Az isten szerelmére, Juno minek hazudna? Miért találna ki olyasmit, hogy egy ötvenéves kockával kavarr? Gondolom, neki nem az apám a herceg fehér lovon – megrázom a fejem. – De tényleg. Azt hiszem, ezek után nem kell meghallgatnom az apám verzióját. Hányok az egésztől. A vicc kedvéért egyszer hallanod kéne, hogy mondja ki apám Juno nevét. *Juno...* Annyira szánalmas.

A fejemben lévő zárójelek mostanra teljesen kidőltek. Végignézek az ürességen, és elfog a rosszullet.

Tizennégy éven át azt gondoltam, hogy mi egy család vagyunk. De már tudom, hogy az apám végig megjátszotta magát. A gondolat, hogy perceken – vagy talán órákon át – telefonnal a kezében azon töprengett, hogy mit írjon neki... A gondolat, hogy amikor együtt vacsoráztunk a konyhában, végig ő járt a fejében. Órjító!

○

És még valami.

Az elmúlt héten anya beszélt velem egyszer. Úgy értem, beszélgettünk. És azt mondta, hogy szerinte nem kéne ennyire zokon vennem, ami történt. Hogy a férfiak olykor elvesztik az eszüket, hülyeségeket csinálnak, és ez a dolgok rendje.

De hát itt valami nagyon nem stimmel! Anyának még nálam is mérgesebbnek kéne lennie, nem? Normális esetben teljesen kétségbeesne, és visítva, sírva fenyegetőzne azzal, hogy elhagyja apámat.

Anya miért nem csinált semmi ilyesmit?

○

– És aztán mi történt? – kérdezi Seth.

– Aztán elszabadult a pokol – húzom fel a vállam. – Ugyanabba a suliba járok én is, és persze mindenki tudja, hogy én vagyok az igazgató lánya. Juno nem tudta tartani a száját. Hónapokig igen, de

amikor az anyukája megtalálta az SMS-eket, rögtön elmondta az egészet a legjobb barátnőjének. Néhány óra múlva az egész iskola tudta. Pár nap múlva pedig egész Hollandia.

– *I'm so sorry for you.*

Vigasztalni szeretne, de még nem fejeztem be. Leugrottam a deszkáról, de még nem értem a vízbe.

– Ezt akartad tudni, ugye? – kérdezem. – Hogy miért szöktem el? Bólint.

– De ez még csak a fele.

Azt hittem, hogy a másik felét könnyebb lesz elmondanom. Most mégis visszarettenek.

– Csinált még valamit az apád?

– Nem – felveszem a billentyűzet mellett levő tollat, és firkálni kezdek egy sárga jegyzetömbre. – A többit az emberek csinálták. A neten. Hallottak valamit az apámról, és hirtelen mindenkinek lett róla véleménye. Hogy egy rohadt gazember. Ezzel, mondjuk egyet is értek. De ez nem volt nekik elég. Elkezdtek mondogatni, hogy apám erőszaktevő. És pedofil. Hogy börtönben a helye.

Íszom egy kortyot a kávéból, és köhögni kezdek. Seth türelmesen vár, amíg abba nem hagyom.

– El sem tudod képzelni, hogy milyen visszataszító emberek vannak az interneten. Hogy milyen kegyetlenek. Minden órában egyre több fenyegetés érkezett. Olyan káromkodások voltak bennük, amiket korábban nem is hallottam. Tényleg. Sosem gondoltam volna, hogy vannak emberek, akik otthon, a számítógépük előtt ülnek, és azon gondolkodnak, hogyan csinálhatnának ki valakit.

Seth az ölében levő laptopot nézi, és hallgat.

– Azt mondták, hogy eljönnek hozzánk. Leírták, mit gondolnak az anyámról. Meg hogy mit csinálnának velem. Nem finomkodtak. Ha kigyulladna a házunk, és élve elégnénk, szerintük jobb hely lenne a világ.

Mindig próbálom arra emlékeztetni magam, hogy ezek csak szavak. Idáig senki nem csinált semmit. Legalábbis nem tettlegesen. Nem gyújtották fel a házunkat, és nem akasztották fel az apámat. De a szavak mégis jelentenek valamit. Mégiscsak igazi, élő emberek írták, hogy megérdemelném, ha elevenen elégnék.

– Tettetek feljelentést?

– Igen. Vizsgálják az ügyet. Legalábbis ezt mondják.

Az utolsó üres felületet is besatírozom. A sárga jegyzetlap most már teljesen fekete.

– Juno anyja is tett feljelentést. Az apám ellen – leteszem a tollat és ránézek. – El kellett jönnöm onnan. Nem bírtam tovább.

Némán bólint.

Nézem Sethet, és az jut eszembe, hogy milyen rettentő sok ember lakik New Yorkban. A több millió lakcím közül az állítólagos Mr. Greenberg épp Sethét és Abbyét választotta. Nem is tehetett volna jobbat velem.

Visszajöttem aludni.

Nem tudtam, hogyan tovább. Ott ültünk a nappaliban, kinn lassan világosodott, és Seth azon gondolkodott, amit nem mondtam el neki a történetemből.

Hogy mi állt abban a hatvanhét SMS-ben.

Hogy meddig jutott apám és Juno.

Hogy anyámnak mi a szerepe ebben az egészben.

Hogy a Twitteren üzengető férfiak mit akartak csinálni velem.

o

Seth anyjának ágyában fekszem, de nem csukom be a szemem. A fejemben hosszú, fekete menetben táncolnak a felhasználónevek.

Brutus85

Mr_cool_cut

Apple 123

BartjeG

ffdimmenu

Mi marad a szavakból, ha többé semmit sem jelentenek? Mi marad belőlem, ha az emberek leírják: nem csoda, hogy nem dug meg az apád, olyan ronda vagy – és erre a rendőrségnek az a válasza, hogy ne törődjek vele?

– Hová menjünk? – kérdi Abby elgondolkodva. Sárga sapkáját narancssárga csőr díszíti. – A Trader Joe’s lenne a legjobb, de az nagyon messze van. A Kmart olcsó, de sok szemetet árulnak. Van egy nagyon cucci koreai szupermarket is, ott az egész családot ismerem. A Whole Foods pedig nagyon drága, nagyon sznob, de nagyon jó.

A ház előtt állunk, a kezünkben négy üres bevásárlószatyor. Seth szerint hülyeség ennyivalót raktározni, de mondtam neki, hogy én fizetek. Megint tudok pénzt fölvenni, szóval nem lesz gond. Neki csak le kell rámolnia néhány polcot a kamrában.

– Abbyt is elviszem magammal – suttogtam Sethnek. – És akkor nyugodtan tudsz dolgozni azon a weboldalon.

– Rendben – bólintott.

Hajnali hatkor lezajlott beszélgetésünket egyeztetés nélkül adtuk hozzá a *meg nem történt* dolgok listájához. Pontosabban a *majdnem meg nem történt* dolgok listájához.

Seth már nem úgy néz rám, mintha azt remélné, hogy hamarosan feloldják a hullámat sósavban. Amikor pedig ki akartam bontani egy új nutellásüveget, és Seth beleegyezett – pedig a régi üvegben még volt Nutella –, sikerült azt mondanom, hogy „köszönöm”.

– Válassz te! – mondom Abbynek. – Én nem ismerem ezeket a boltokat.

Abby meghimbálja a bevásárlószatyrokat, felnéz az egyenletesen sűrűre égőre, és kitör belőle a nevetés.

– Mind a négybe elmegyünk!

Amikor elindulunk, arra gondolok, hogy fölöslegesen fontoskodunk a sok szatyorról és a nagy bevásárlási terveinkkel. De három órával később már látom, hogy fél New York – és a fél New Yorkot szó szerint értem – azzal van elfoglalva, hogy élelmiszert halmozzon fel a közelgő hurrikán miatt.

Soha életemben nem láttam ennyire hosszú sorokat a pénztár előtt: végtelen kígyóként tekeregnek az üzletek polcai között, és egy

pillanatra sem rövidülnek. Néhány New York-i könyvet olvas várakozás közben, mások nevetgélve nézelődnek. A Trader Joe'sban mindig áll valaki a sorok végén, és nagy táblát tart a magasba A SOR VÉGE felirattal. Különben senki sem hinné el, hogy tényleg ennyire hosszú a sor.

Amikor bemegyünk az üzletbe, rögtön beállok egy ilyen tábla alá, hogy Abby közben gyorsan begyűjthesse, amire szükségünk van. Fel-alá rohangál a polcok között, és egy *hurricane checklistet* lobogtat, amit az internetről nyomtattunk ki. Mivel az is előfordulhat, hogy egy darabig nem lesz áram, olyan ételeket kell vennünk, amiket hűtés nélkül is lehet tárolni: leveskonzervet, sós kekszeket, mogyoróvaját és – ez majdnem a lista első helyén áll – *comfort foodot*. A comfort food olyan étel, amitől az ember jól érzi magát. Ami megvigasztal.

Abbyvel rögtön egyetértünk abban, hogy ami egy hurrikán idején jobb kedvre derít, azt zacskós kiszereelésben árulják, és ropog a fogunk alatt. Úgy tűnik, nem vagyunk egyedül New Yorkban, a többiek szintén erre a következtetésre jutottak, ugyanis alig lehet chipset vagy más rágcárnivalót kapni.

Abby elborzadva nézi az üres polcokat.

– Életemben nem láttam még ilyet! El fog fogyni az ennivaló az egész városban! – mondja, majd odaugrik a polchoz, leveszi és magához szorítja a két utolsó zacskó pattogatott kukoricát.

– Kóla! – kiáltom. – A kólát elfelejtettük!

Abby megrázza a fejét.

– Ahhoz a Kmartba kell mennünk. A Trader's Joe túl bio a kólához.

– Hogyhogy?

– Szerintük a kóla nagyon egészségtelen, ezért nem árulják.

Ez örületes. A tévében láttam, hogy vannak annyira hájas amerikaiak, akiket darus kocsival kell kiemelni a házukból. De a New York-iak nagyon vékonyak. Mindenki fut, az egész város tele van fitnesztermekkel és jógastúdiókkal, és minden étteremben ki van írva, hány kalória van az ételekben.

– Ezt nézd meg! – Abby egy tálkára mutat, amiben méregzöld rongydarabkák vannak. – Ha igazán kemények vagyunk, ezt fogjuk nassolni. Fodroskel-chips. Ellenőrzött ökológiai gazdálkodásból származó, fagyasztva szárított, nyers, fodros kelkáposztából készült chips. Egy tálka hét dollár.

– Ezek hülyék!

– Minden évben – kezdi Abby szónokiasan – más zöldséget kapnak fel New Yorkban. Idén a fodros kel a soros. Egy csomó ételbe belerakják, de nyersen, salátában is mindenki ezt eszi. És vehetsz magadnak fodros kelt ábrázoló táskát is.

– Ezek teljesen hülyék!

– Azért nem mindenki. Nekünk például nincs elég pénzünk hülyének lenni. De a gazdag New York-iak tényleg elég zizik.

○

Utolsó expedíciónk tehát a Kmartba vezet. Négy üveg halálosan mérgező kólával várunk a sorunkra a pénztárnál. Most nincsenek túl sokan előttünk, de a pénztárosnő olyan lassan mozog, mintha ólomból lennének a végtagjai. Olykor megáll: nagyot sóhajt, óriási melle megemelkedik, majd az ölébe ejti a karját. Aztán újra beindul a lassított felvétel.

– Egyébként azt tudad – szólal meg Abby –, hogy Seth már háromszor megbukott a suliban?

– Nem tudtam – felelem. – Még csak két napja ismerem.

– Na és? Két nap alatt rengeteget lehet kérdezni! – húzza rá a fülére csőrös sapkáját. – És azt tudod, hogy mi történt pénteken? Hogy miért rohant el értem Seth, és miért hagyott téged a házunk előtt?

Megrázom a fejem.

Abby szigorúan néz rám.

– És akarod tudni, vagy tök mindegy? Elmondjam, vagy inkább a telefonodat nézegeted, meg az összes hülye listát, ami a táskádban van? Mert ha kell, én be tudom fogni a számat!

Nyelek egyet.

– Tényleg tudni akarom.

– Oké. Szóval: pénteken randim volt – mondja, és várakozón néz rám.

– Kivel? – kérdezem érdeklődve.

Abby kuncogni kezd.

– Egy bácsival, akit egy internetes társskeresőn találtam.

– De Abby...!

– Á, nem nekem kell pasi! Dehogysis, pfuj! Az az ember már vagy negyvenéves volt! A mamának lett volna jó.

A sor egy tapodtat sem mozdul. Valami történt a pénztárnál, és most a bolt vezetőjét hívják, mert szükségük van egy speciális kulcsra.

– Szóval te az anyukád helyett randiztál?
– Igen! Apa már két éve meghalt, és... – Abby megakad.
– Ha nem akarsz, nem kell róla beszélned – mondom gyorsan.
– De igen, pont hogy beszélni akarok róla! Annnyira béna ez az egész... Persze apa iszonyúan hiányzik... sőt még annál is jobban. Irtózatosan. De Seth és a mama egy időkapuszulában ülnek. Úgy tesznek, mintha apa a múlt héten halt volna meg. De ez nem így van!

Hallgatok.

– Seth azzal keres egy kis pénzt, hogy honlapokat készít, tudtad? És a múltkor pont egy társkereső oldalt kellett csinálnia. Megmutatta nekem a kezdőoldalt, én meg később visszamentem oda. Mivel lány vagyok, nem kellett érte fizetnem, úgyhogy regisztráltam. Feltettem anya fotóját, és rögtön kaptam egy csomó levelet. Nagyon vicces volt. A férfiak teljesen őrültek. De volt köztük egy, aki egész rendesnek tűnt, vele beszéltem meg randit. Hogy megnézzem, illik-e a mamához.

– És?

– Seth még azelőtt elrángatott, hogy *talldarkandhandsome72* megjelent volna. Hát nem szemétség? Ha mamának soha többé nem lesz senkije, az Seth hibája! – Abby felsóhajt. – Mondjuk, Seth pont ezt akarja.

– Gondolod?

Bólint.

– Se mama, se Seth nem akar kijönni az időkapuszulából. És nem érdekli őket, hogy én nem vagyok benne! Észre sem veszik...

Négy, mindenféle enivalóval megrakott, ólomnehéz szatyorral térünk haza. Abby elkezd kipakolni, én pedig rögtön leülök a számítógép elé. Lenne jobb dolgom is, mégis muszáj megnéznem, hogy a száználmas mocsárlakóknak van-e valami mondanivalójuk számomra. Hogy apám még mindig akkora idióta-e. Hogy anyám szakított-e időt arra, hogy hallasson magáról.

Megnyitom apa e-mailjét, és amikor elolvasom az első sorokat, feláll a hátamon a szőr.

– Emilia! – kiabál Abby a konyhából. – Ha nem jössz azonnal, akkor egyedül fogom feltölteni a hurrikánraktárunkat!

A képernyőre meredek. Most már túl késő kitenni a zárójeleket az agyamban.

– Épp a csilisbab-konzerveket rendezem el a polcon! – kiáltja Abby izgatottan.

Felállok. Furcsa, de csak arra tudok gondolni, hogy el kell mondanom Sethnek. Odamegyek a szobájához, és bekopogok az ajtón.

– Yeah?

Most először látom Seth szobáját. Apró sarokszoba két számítógéppel, egy jól megrakott szerszámos ládával, egy nagy halom összegubancolódott, színes kábellel és egy dinoszaurusz modelljével. Az ágya felett, meglepő módon, egy Picasso-festmény posztere lóg: sápadt nő, akinek az arca profilból és szemből is látszik.

– Mi az? – kérdezi, miközben megfordul a székével, és rám néz.

Úgy érzem magam, mint a nő a festményen. Seth már nem csak azt az arcomat ismeri, ami a tükörben látszik, ha belenézek. Reggel óta más szemszögből is lát.

– Apám tudja, hogy Amerikában vagyok!

Látom, hogy egy pillanatra kihagy a lélegzete. Remeg a kezem.

– Nem tudott megnyugodni a tegnapi telefonbeszélgetésünk után, és elkezdett nyomozni utánam. Megnézte a bankszámláját is,

és persze rögtön feltűnt neki, hogy vettem egy repülőjegyet New Yorkba. Holnap reggel az első járáttal idejön. Az itteni rendőrséget is figyelmeztette. Azt írja, hogy eszembe ne jusson egyedül mászkálni az utcán, és hogy azonnal jelentkezzem a rendőrségen.

Levegőért kapkodok. Ez a város az enyém volt. Itt biztonságban éreztem magam. Ennek most vége.

– De hát nem vagy egyedül – mondja Seth –, hiszen itt vagyunk neked mi!

Belenézek sötétbarna szemébe, és érzem, hogy a szívem egy picivel nyugodtabban ver.

– Már a leveseknek is találtam helyet – kiáltja Abby a konyhából. – Lemaradsz a legizgalmasabb részektől!

– Én nem vagyok képes visszamenni Hollandiába... – suttogom gyorsan Sethnek. – ...most még biztosan nem... Még mindig rengeteg szörnyűséget írnak össze a neten.

– Akkor ne menj el a rendőrségre! – mondja nyugodtan. – Írd meg apádnak, hogy rendes embereknél laksz, és biztonságban vagy. És reméljük, hogy Sandyre bízhatjuk a többi. Hogy nem fog tudni iderepülni.

– És mi lesz a rendőrséggel? Elküldte nekik a fotómat! Keresni fognak – dobolok idegesen az ujjaimmal. – El kell változtatnom a külsőm, ez az egyetlen megoldás! Szükségem van egy másik kabátra, és be kell festenem a hajam.

Seth felhúzza a szemöldökét.

– Komolyan? Be akarod festeni a hajad, mert attól félsz, hogy a rendőrség téged keres, amíg egy hurrikán tombol a városban? Mintha Abbyt hallanám.

– Csak hogy biztosan ne legyen baj... – nézek rá könyörögve. Hét másodperc elteltével fordítja el a tekintetét.

– Anyukámtól kölcsönvehetsz egy kabátot. De hajfesték...

– Azt veszünk! Most, rögtön, mielőtt még bezárnak az üzletek.

– Veszünk? – kérdi.

– Légyszi! Ezek után nem merek egyedül kimenni az utcára.

Ekkor lép be Abby.

– Ti meg mit csináltok itt pakolás helyett? – kérdi felháborodottan. – Én közben felszereltem az élelmiszer-raktárunkat!

– Nekünk még el kell még mennünk valahová – mondja Seth. – Te itthon maradsz, jó? Mama mindjárt hív Skype-on.

– De én is akarok menni! – vágja rá Abby. – Hiperizgi most az utcán! Mint amikor mindenki a karácsonyi bevásárlással van

elfoglalva, csak most éppen a hurrikános bevásárlás miatt rohángásznak. Mamával majd beszélek később.

Seth rám néz. Nem tudom, miért, de nem akarom, hogy Abby velünk jöjjön.

– Csak egy kis mogyoróvaját veszünk – mondom.

– Tényleg nem lesz semmi izgalmas – mondja Seth.

Abby a földet nézi.

– Jól van, ha nem akarjátok, hogy veletek menjek... – Abby teljesen le van törve. Mintha hiába dörömbölné egy időkapszula ajtaján. Már majdnem feladom, amikor Seth megszólal:

– Randim van Emiliával. Ezért nem jöhetsz velünk.

Mindketten meghökkenve nézünk rá.

– Tényleg? – kérdi Abby. – Végre randira hívtad Emiliát? És nem mondta, hogy undorító vagy? – rám néz. – Emilia, te tényleg randizol Sethtel?

Persze tudom, hogy ez nem igazi randi. Hogyne tudnám. Arról van szó, hogy Abby semmilyen más módon nem maradna itthon – Seth ezt nagyon okosan kigondolta.

Ennek ellenére egy picit mégis olyan, mintha tényleg randira hívott volna valaki, életemben először.

Hanyagul biccentek.

– Igen, randizni fogunk.

– De gondolj bele, mi lesz, ha megcsókol! – kiáltja Abby izgatottan. – Akkor hétmilliárd baktérium kerül a szádba!

Önkéntelenül is megborzongok.

– Te gyakran szoktál randizni? – kérdezem Sethtől, amikor a Broadwayn sétálunk egymás mellett.

Megáll.

– Figyelj, ugye, tudod, hogy ez nem randi? Csak azért mondtam, hogy Abby ne jöjjön el velünk.

– Mintha nem tudnám! – dühösen zsebre vágom a kezem, de érzem, hogy elpirulok.

Felettünk agyagszínű az ég. Néha, egy-egy erősebb szellőkésnél az jut eszembe, hogy ezek talán már a Sandy csápjai...

A Broadwaynek ezen a szakaszán régi, tízemeletes épületek sorakoznak. Az öntöttvas korlátokat kacsakaringós minták díszítik, és mindenhol kőbe faragott motívumokat, hosszú szárú liliomokat, baglyokat, pávatollakat és csigákat fedezek fel. Minderről persze nem számolok be Sethnek. Megszoktam már, hogy egy normális tizennégy éves semmit sem tud a szecesszióról vagy az art decóról. És persze senkit sem érdekel, hogy nekem ezek a kedvenc stílusaim, és hogy New York tele van velük.

○

Bemegyünk a drogériába, és megállunk a hajfestékes polc előtt. Legalább százfajta festék van, és fogalmam sincs, hogy melyiket kéne megvennünk. Azt sem tudom, hogy melyik szín illene hozzám.

– Nem – mondja Seth hirtelen, míg a szeme végigfut a festékek dobozain. – Még sohasem randiztam. Minek? Csak a baj lenne belőle.

– Pontosan – vágom rá gyorsan. – Szerintem is. Időpocsékolás.

– Tudod már, hogy milyen szint szeretnél?

Megrázom a fejem. Megnézi egyenes, világosbarna hajam, és a homlokát ráncolja.

– A szőke nem jó. Nem illene hozzád.

– Anyának vörös haja van. De nem hiszem, hogy...

– Sötétbarna! – mondja. – Annyira sötét, hogy már majdnem fekete, de még éppen nem.

– Mint a tiéd?

Seth beletúr sprőd hajába.

– Inkább mint Abbyé. Úgy értem, csillogóbb. És hullámosabb. Sóhajtok.

– Nem hiszem, hogy egy kis festéktől hullámos lesz a hajam.

o

Amikor kimegyünk a drogériából, Seth megáll az üzlet előtt. Nézi az eget és a télikabátjukba burkolózó járókelőket.

– Gyere! – mondja. – Szálljunk fel a metróra! Mutatni akarok neked valamit. Ha Abby és anya elkezdenek skype-olni, sose hagyják abba.

Habozok. Minél tovább maradok az utcán, annál nagyobb az esélye annak, hogy a rendőrség felismer. Nézem a hajfestékes reklámszatyrot, és azon gondolkodom, hogy Abby vajon mit tenne a helyemben. Lehet, hogy hülyeség aggódnom. De az is lehet, hogy nem.

– Oké – mondom.

A metróban mindenhol hatalmas plakátok tájékoztatnak a Sandy hurrikánról. A kijelzők pedig arra figyelmeztetnek, hogy az utolsó metrók este hétkor indulnak.

– Szegény turisták – mondom. – Gondolj bele, aki épp ezt a hetet választotta, hogy megnézze New Yorkot, erre... – ahogy ezt kimondom, rögtön eszembe jut, hogy tulajdonképpen én is ezek közé a szegény turisták közé tartozom.

Amikor a South Ferry megállónál feljövünk a felszínre, sokkal jobban fúj a szél, mint korábban. Átvágunk egy parkon, átmászunk egy sor homokzsákon, és ott állunk az óceánnál. Fodrozódó, szürke víztömeg, vijjogó sirályok. Balra egy narancssárga komp szeli a vizet, jobbra pedig...

Mintha a szívem megnőne egy kicsit.

Ott áll a ködös távolban a *Statue of Liberty*. A Szabadság-szobor.

A fémből készült, zöldesszürke, óriási nőalaknak saját kis szigete van. A fején korona, a kezében égő fáklya, amit diadalmasan emel a levegőbe. Mintha épp most nyert volna meg egy versenyt.

– Már akkor ott volt – szóval meg Seth –, amikor az üknagyapám és az üknagyanyám megérkeztek ide hajóval. Azért vándoroltak be Amerikába, mert Oroszországban üldözték őket.

Libabőrös vagyok.

– Képzeld csak el – mondja Seth –, nem volt még repülőgép, vagyis csak hajóval lehetett Amerikába jönni! A tengeren három hétig tartott az út egy ismeretlen világ felé. Három hét a szárazföld látványa nélkül. Nem voltak még filmek, és útikönyveket sem lehetett letölteni mobiltelefonra. Az akkori embereknek elképzelésük sem lehetett arról, hogy hova fognak megérkezni. És akkor, három hét után, amikor a hajó befutott New York kikötőjébe, öt pillantották meg először.

A Szabadság-szoborra mutat. A sirályok csaknem súrolják a vizet röptükben. A hajamat a szemembe fújja a szél.

– *Lady Liberty* – mondja szinte suttogva. – Az összes olasz, lengyel, ír és orosz emigráns, aki arról álmodott, hogy egyszer amerikai lesz, az ő fáklóját látta meg először, odafönn a levegőben. Ezek az emberek otthagyták a családjukat, a falujukat. Az egész életüket. És itt mindent újrakezdték.

Nézem a Szabadság-szobrot, és próbálok elképzelni. Nem azt, hogy milyen elmenni valahová, és aztán minden nap e-mailezni, SMS-ezni vagy telefonon beszélni. Nem: elmenni úgy, hogy minden kapcsolat megszakad a régi életünkkel. Elmenni, és tényleg mindent előlről kezdeni.

Seth megfordul. Hátával a korlátnak támaszkodik. Nézi a Wall Street felhőkarcolóit, az előttünk álló emlékmű bronzból készült sasszobrát és a fehér homokzsákokból épített kis falat.

Nem tudom, hány ember látta már New Yorkot így. Szürkén, elhagyatottan, egy sor gyámoltalannak tűnő homokzsákkal az előtérben.

– Biztos azt gondolod, hogy hülyeség ez az egész az ígélet és a szabadság földjéről – mondja Seth. – Meg az amerikai álmról. Hiszen a világon mindenhol háborúba keveredünk. És a Guantánamói-öbölben tíz éve raboskodnak emberek vádemelés nélkül.

Megrázom a fejem.

– Egyáltalán nem. Szerintem nem hülyeség.

– Akkor mire gondoltál? – kérdezi. – A szemed olyan...

– A bevándorlókra gondoltam. Hogy milyen lehetett egy évszázaddal ezelőtt megérkezni ide. Hogyan nézhetett ki New York akkoriban. És hogy vajon mit csináltak azok, akik senkit sem ismertek, és nem volt hol aludniuk.

Azt már nem mondom el Sethnek, hogy ezután mire gondoltam.

Arra, hogy ez tökéletes első randi lenne.

– Ezt nézzétek meg! – kiált fel Abby, amikor hazaérünk.

– Megmentettem egy ember életét!

A nappaliban fel van véve a fűtés. Felmelegített babkonzerv illata száll a levegőben, és halk dzsessz szól. A kanapén, egy virágmintás takaró alatt, ott fekszik Jim. Komolyan. A kilencujjú filmsztár *is back*.

Az arca ki van pirulva és ragyog a szeme. Akárcsak Abbyé, aki kontyba rakta a haját, és lila ünneplőt vett fel.

– Te jó ég... – szólal meg Seth lassan. – Te megőrültél!

Abby felnevet.

– Ezt mondod mindennap. Szóval valószínűleg nem örültem meg. Vagy ha tegnap már megőrültem, akkor ma nem kellene csodálkoznod.

Nem mondok semmit. Nem akarom, hogy Jim ott feküdjön a kanapén. Ez az *én* szállásom Sethnél és Abbynél. Ez a fiú túl jól néz ki ahhoz, hogy csak úgy ott feküdjön. Ebből még baj lesz.

– Láza van. Rátettem a kezem a homlokára – mondja Abby, és rám néz. – De utána megmostam! Mosogatószerral.

A kezébe vesz egy telefont. Felismerem Jim mobilját.

– A diagnózist is felállítottam. A többi orvos hülyeségeket beszélt. Jimnek még mindig tíz ujj van. Nézzétek!

Egy röntgenfotót mutat a telefonon. Szürkésfehér csontvázkéz fekete háttérrel. Öt teljes ujj, de a mutatóujjon fut egy csík, ami pont a csont végéig tart.

– Épp húst szeletelt egy olyan félelmetes géppel. Az étteremben, ahol dolgozott. Megcsúszott a keze. Néhány milliméter, és most tényleg csak kilenc ujj lenne.

Sóhajtok. Egyszer megyek el megnézni a Szabadság-szobrot, mire ez az alsós mindent kiderít Jimről. Remek. Szóval akkor tíz ujjal turkált a ruháim között. Nem mintha ettől jobb lenne.

– Abby – mondja Seth –, gyere ki a szobából! Most!

Seth nem néz rám, de én is kimegyek velük a félhomályos előszobába. Jim semmilyen körülmények között nem maradhat itt, ez világos. Seth meg én majd csak elbírunk egy kilencéves kislánnyal...

– Megint szobafogságban leszek? – kérdezi Abby izgatottan, ahogy becsukódik a nappali ajtaja. – Hú, de szörnyű, nem mehetek ki a lakásból a hurrikán alatt!

Nézem ezt a vézna kislányt: ott áll felszegett állal, kihívó tekintettel – és hirtelen megértem, mit csinál. Fel akarja törni az időkapszulát. Ki akarja szabadítani anyukáját és Sethet a vákuumból. Nem számít, hogyan – csak ébredjenek már fel!

– Ez a fiú – mondja Seth – akár gyilkos is lehet! Jézusom, Abby, nem hiszem el, hogy felmentél a lakására!

– De hát olyan sokáig tartott a randitok! És akkor azt találtam ki, hogy megnézem, még mindig annyira helyes-e ez a Jim.

– Nem láttad eleget, amikor felmentünk hozzá? – suttogom. – És ezért kellett magaddal hoznod?

– Muszáj volt! Hiszen láza van. Elfelejtette bevenni a gyógyszerét, és csak kólája meg pár szem keksze van otthon. Nem hagyhattam ott, jön a hurrikán!

Seth arca elborul.

– Szerinted a mama mit fog mondani holnap, amikor hazajön?

– De hát a mama nem jön haza holnap! Törölték a járatát, most mondta.

Rögtön apa jut eszembe. És az ágy, amiben ezek szerint egy éjszakával tovább alhatok.

– Gondolj bele! – mondja Abby. – Jim nem tud hová menni. A családja Detroitban lakik, az étteremből kirúgták, mert sebesülten nem tud dolgozni, és nincsenek barátai New Yorkban – rám néz. – Hiszen te is itt alszol nálunk! És egy rendes ágyban. Jim pedig a kanapén. A lakásunk most egy hurrikánmenedék. Hát nem hangulatos?

A földet nézem, mert még mindig nem akarok egy levegőt szívni Jimmel. Azt se tudom, mit csináljak, ha rám néz. Ráadásul nagyon emlékeztet Juno barátaira. De belátom, hogy nem lehet mit tenni.

– Én nem fogok hozzá szólni – motyogja Seth. – Addig maradhat, amíg Sandy el nem megy, de nekem ehhez az egészhez semmi közöm.

– És tartsa magát távol a ruháimtól! – mondom.

– Felőlem! Végre valaki, aki csak hozzám tartozik! – mondja Abby felvillanyozva. – És sokkal jobb, mint egy tacsó – itt rám néz –,

vagy egy lánytestvér.

o

Hirtelen minden megváltozik a mi hurrikánmenedékünkön.

Némán nézem, ahogy Jim kamillateát kortyol egy csészéből. Ahogy Abby felrázza a párnáját. Ahogy Jim végigsimítja lázas homlokát és a hajába túr. Jobb lenne, ha mással is tudnék foglalkozni, de mikor egy filmsztár fekszik a kanapén, azt muszáj nézni.

A filmsztár három centiméterrel balra fordítja a fejét.

– Gondolom, még iskolába jársz... – mondja Abbynek, aki szinte ragyog, amikor bólint.

– Helyesírásból én vagyok a legjobb az egész osztályban!

Jim felsóhajt.

– Mindenkinek a lehető leghamarabb ott kellene hagynia az iskolát. Ez a világ egyre nagyobb fos. És mit tanít Amerika a gyerekeknek? Hogy csináljanak karriert, és keressenek minél több pénzt.

Abby elkomorul.

– Tényleg? Szerinted nem kéne suliba járnom?

– Jim nyilván nem erre gondol – kiabál ki Seth mérgesen a konyhából.

Jim megvonja a vállát.

– Az összes bankár, aki a gazdasági válságot okozta, iskolába járt. Bush elnök is járt iskolába...

– *Mindenki* járt iskolába – mondja Seth. – Mi a fenéről beszélsz?

De Jim nem hallja. Le sem veszi a tekintetét Abbyről, és csak sorolja, hogy milyen szörnyű dolgokat tanul az ember az iskolában. Az ajkamba harapok. Mintha itt se lennék. Meg sem kérdezi, hogy vagyok. Nem kíváncsi rá, honnan jövök. És természetesen még bocsánatot se kért a bőröndöm miatt.

Felállok.

– Megyek, befestem a hajam.

Meg se hallja.

o

Egy szál bugyiban állok a fürdőszobában a tükör előtt. A kezemre gumikesztyűt húztam, és a bőröndömbbe csomagolt öt törülköző közül a legrégebbit a vállamra borítottam. Óvatosan összekeverem a

hajfestéket a színelőhívóval. Amikor az üvegcsét rázogatom, eszembe jutnak azok az emberek, akik egy évszázaddal ezelőtt érkeztek New Yorkba.

Két órával később merek csak kimenni a fürdőszobából. Hurrikánokkal és halálos fenyegetésekkel összevetve nem sokat nyom a latban egy hajszín. Mégis ideges vagyok.

Jim még mindig a kanapén fekszik. Hevesen gesztikulál azzal a kezével, amelyik nincs bekötve.

– ...mintha én választottam volna ezt a rohadt kapitalizmust! És most, hogy a válság...

Abby vele szemben, egy széken ül. Úgy figyeli Jimet, mintha moziban ülne, és egy filmet nézne, amit nem egészen ért, de azért tetszik neki. Seth a konyhapultnál ül a laptopjával, és visszafojtott dühvel tartja rajtuk a szemét.

Jim ekkor elhallgat, és mindhárman rám néznek. Mintha most érkeztem volna hajóval: állok a parton, és Amerika most lát először.

– Nagyon hülyén néz ki? – kérdezem. – Furcsa, ugye?

Seth lassan megrázza a fejét.

– Szerintem...

– De hát ez gyönyörű! – kiáltja Abby repesve. – Több lett a szemedben a fény!

– Vigyázz, ha kimész az utcára! – mondja Jim. – Meg fogják kérdezni, nem akarsz-e modelledni.

– Menj már! – próbálok higgadtan tűnni.

Jim még mindig engem néz félrebillentett fejjel. De mielőtt bármit is mondhatna, Abby közbekotyog:

– *Téged* kéne megkérdezniük, hogy nem akarsz-e modelledni!

Jim megvonja a vállát.

– Meg szokták.

– Tényleg? És?

– Szerintem teljesen elbaszott dolog, hogy a cégek milliókat költenek reklámkampányokra. Kezdek el olyan öltönyben vagy telefonnal pózolni, amire valójában senkinek sincs szüksége? *No way.*

– Még akkor sem, ha nagyon sok pénzt keresnél vele? – kérdezem. Megrázza a fejét.

– Hát erről van szó! – mondja Jim, és hirtelen nagyon komolynak hangzik. – Pontosan ez a probléma a mai világban. Hogy az emberek sok pénzért olyasmit csinálnak, amit valójában nem akarnak. Drogot árulnak. Hagyják, hogy tönkremenjen egy bank.

Kurválkodnak. Kötve hiszem, hogy az emberek szívesen csinálják ezeket a dolgokat. De sok pénzért bármire képesek.

Mindhárman őt bámuljuk. Seth összeráncolt szemöldökkel, Abby még mindig úgy, mintha a moziban ülne. Én pedig a lélegzetemet visszafojtva.

Jim bólint.

– Van egy elméletem...

– Mi lenne, ha vacsorára süttöklevest ennénk? – vág közbe hirtelen Seth. – Van még valamennyi lenn a fagyasztóban. Emilia, nem akarsz megnézni a pincét?

– Már miért akarná megnézni a pincét? – mondja Jim ingerülten.

– Olyan érdekes a pince?

– Emilia? – kérdi Seth.

Mindketten engem néznek. És várnak. Még Abby is csöndben van. A szívem nagyon furcsa ütemben ver. Nem mintha érdekelném őket – szó sincs erről. Seth és Jim két idióta kamasz fiú, és most mindenben versenyeznek. Mielőtt Seth meg akarta volna mutatni a pincét, Jim rám se nézett, és amíg Jim nem volt itt, Sethnek eszébe se jutott megmutatni a pincét.

– Jó – mondom. – Mutasd meg a pincét!

Seth diadalittasan néz körül, pedig téved, ha azt hiszi, hogy máris győzött. Ugyanis ebben a pillanatban egy dolgot csinálnék szívesen azon kívül, hogy Jimet hallgatok – ez pedig az, hogy Jimről beszélek.

A pincébe vezető lépcső régi fémkorlátját kacskaringós indák díszítik. Észreveszem, hogy maradt egy kis hajfesték a csuklómon. Valószínűleg sosem fog eltűnni, de érdekes módon ez most nem izgat annyira.

Seth megáll a közös pincehelyiség ajtaja előtt, és rám néz.

– Ezt a házat...

– Jim annyira más, mint amilyennek gondoltam! – suttogom. – Ha azt nézed, hogy milyen jól néz ki, azt lehetne hinni, hogy iszonyúan felszínes. De ő folyton azon agyal, hogy működik a világ. Szerinted nem cool, hogy nem akar modellkedni?

– Nem – vágja rá Seth. – Ha engem kérdezne valaki, én is azt mondanám, hogy nem akarok modellkedni. Nincs ebben semmi extra.

– Seth – sóhajtok –, ne legyél már ennyire gyerekes!

– Nem vagyok gyerekes – suttogja éles hangon. – Hidd el! Ha olyan lennék, mint Jim, inkább kinyírnám magam. Az ilyen srácok teszük tönkre a sulikat. Azt hiszik, hogy bármit megtehetnek, és

természetes nekik, hogy a világ a lábuk előtt hever. Képzeld el, hogy Jim a te sulidba jár. Szerinted kivel járna?

Rögtön tudom a választ.

– Junóval – mondja ki hangosan. – Ha egy filmben Juno lenne a cheerleaderek kapitánya, akkor Jim lenne a barátja. Mert Jim éppen az a fajta fiú. Egy seggfej.

– Nem igaz! – még mindig nehezen kapok levegőt. – Először én is ezt hittem. De semmi sem igaz abból, ami a filmekben van. Junónak, az iskola legmenőbb csajának például nincs is helyes barátja. Hiszen az *apámmal* találkozgatott. És Jim, aki úgy néz ki, mint egy filmsztár, azzal van elfoglalva, hogy megoldja a hitelválságot...

Seth szótlanul néz rám. Mintha most jöttem volna hajóval, de már fordulnék is vissza.

– Miért nézel így rám?

– Mit számít neked? – kinyitja a nehéz pinceajtót, és lemegy a lépcsőn. – De tudod mit, beszéljünk erről még egyszer tíz év múlva! – kiáltja a mélyből. – Jim még mindig diploma nélküli lúzer lesz. Én viszont akkoriban fogom megkeresni az első milliómat.

– Te barom – kiáltok utána semmit sem értesz! Ez nem csak a pénzről szól!

– Hahaha – visszhangzik a nevetése. – Ezt csak addig mondod, amíg van pénzed. Amíg használhatod apu bankkártyáját, hogy meglépj otthonról.

És ekkor becsukódik az ajtó.

Hétfő reggel van. Nemrég kelt fel a nap, de mi már készen állunk a viharra. Zuhanyoztunk, reggeliztünk, fogat mostunk, és most hirtelen nem tudjuk, hogy mihez kezdjünk.

Örületes. Itt ülünk a hurrikánmenedékünkön, és várunk. Arra a viharra, ami *valószínűleg* New York felett fog tombolni. Nyolcmillió másik emberrel együtt követjük a hurrikán minden mozdulatát. Senki sem tudja, mi fog történni pontosan. Az is lehet, hogy Sandy elkanyarodik, mielőtt ideérne. De az is lehet, hogy hamarosan a fél város romokban hever.

Odakinn szemerкél a szürke eső. Eléggé fúj a szél, de ezt még nem nevezném viharnak. Seth és Abby anyukája San Franciscóban ragadt, és én biztosan tudom, hogy az apám ma reggel nem ülhetett repülőre. Ugyanúgy vár, mint mi.

A szánalmas seggfej minden órában megkérdezi e-mailben, hogy mi van velem, én pedig háromóránként küldök neki egy rövid és kimért üzenetet. Még a híres festő, Nora Quinn is szakított időt arra, hogy írjon pár sort a lányának az özönvíz előtt. Egy szót sem ejt az elmúlt hétről. Se Junóról. Sem azokról az emberekről, akik meg akartak minket pörkölni, erőszakolni és felnégyelni. Azt írja, hogy egyszer, húszévesen, mielőtt még félni kezdett a repüléstől, volt New Yorkban. Ha egy mód van rá, meg kell néznem a Frick Collectiont. Ez a legszebb múzeum az egész városban.

Kora délután Abby és én kimegyünk egy kicsit az utcára, mert már majdnem megőrülünk attól, hogy a lakásban ülünk. Még semmi sem történt, de New York már most egy kísértetvárosra hasonlít. Mintha halálos vírus pusztított volna, és mi lennénk az egyetlen túlélők.

Minden zárva van: az üzletek, az éttermek, az iskolák – csak a kórházak vannak még nyitva. Alig látni autót. Néha felbukkan egy ázott biciklis, vagy elballag mellettünk egy lakó, aki kívülről csukja be az ablakok spalettáit.

– Minek fogsz öltözni szerdán? – kérdi Abby, amikor elmegyünk egy halloweenes jelmezeket áruló üzlet sötét kirakata mellett.

– Én holland vagyok – felelem, miközben a pókhálókat és a csontvázakat figyelem. – Nem szoktam ünnepelni a halloweent.

– Komolyan? Én hiperfélelmetes zombi leszek. – Abby leveszi sárga sapkáját, és hagyja, hogy a szél belekapjon a hajába. – A lányok általában szuperszexin öltöznek fel, de szerintem ez hülyeség. Mintha bármelyik szörny vagy boszorkány miniszoknyát hordana vagy csigákat sütné a hajába! A szörnyeknek nincs is hajuk. Csak nyálkájuk – és ekkor megáll. – Vagy gondolod, hogy Jim szereti a szexi boszorkákat?

Nevetnem kell.

– Azt hiszem, Jim szerint a jelenlegi válság idején a szexi boszorkák kizárólag az elvetemült kapitalizmus oldalán állhatnak.

Kérdőn néz rám.

– Nem – mondom. – Nem hiszem, hogy Jim szereti a szexi boszorkákat.

Közben azon gondolkodom, hogy kölcsönkaphatnék-e Abby anyukájától valami jelmezt. Természetesen nem túl szexit... de nem is antiszexit. Csak annyira szexit, hogy az még hihető legyen egy boszorkány esetében.

o

Amikor megázva és átfázva hazaérünk, rájövök, hogy New York elhagyatott utcáin kívül van még valami, ami igazán elképesztő: ez pedig hurrikánmenedékünk nappalija. Lehet, hogy az utcán alig vannak emberek, de az biztos, hogy ebben a szobában túl sokan vagyunk.

Seth a fejére húzta a kapucniját, és továbbra sem hajlandó szóba állni Jimmel. Én csak annyit beszélek Sethtel, amennyit muszáj, mert szerintem ez nagyon gyerekes viselkedés. Abby megint kiöltözött, ezúttal égszínkék ünneplőruhát és lakkcipőt visel. Jim gondtalanul nevet mindenkire. Nincs már láza, és Abbyvel felzabálnak két zacskó tortillachipset.

Miközben odakint a színes, szív alakú leveleket hullajtó júdásfák integetnek az ágaikkal, Sandy *live* közeleg, mi pedig egyszerre figyeljük a tévét, a számítógépet és a telefonunkat. A helyi tévécsatorna esőkabátos tudósítói New York különböző pontjain várakoznak. A hírműsorok folyamatosan kapcsolgatják őket, de egyelőre semmi újat nem tudnak mondani. Ahogy telnek az órák, a

tudósítók egyre jobban áznak és fáznak, és egyre csak azt ismétlik, hogy Sandy most már tényleg majdnem itt van. De még nem teljesen.

Még a holland híroldalakon is velünk foglalkoznak. Majdnem elájulok, amikor azt olvasom, hogy Sandy „minden idők egyik legpusztítóbb szupervihara” lehet. Azt írják, hogy Amerika „retteg és fél”, és hogy a hurrikán akár több tucat áldozatot is szedhet.

Érzem, hogy a karom lúdbőrzik a gyapjúpulóver alatt. Sethre pillantok, mert meg akarom kérdezni, hogy szerintem kell-e félnem. Abby még gyerek, Jimet pedig csak a pénzügyi válság érdekli. Ha valaki meg tudja mondani, hogy tényleg veszélyben vagyunk-e, az Seth. De ő fel sem néz. A konyhapultnál ül, és összeráncolt homlokkal tépked darabokra egy sárga jegyzetlapot. Amikor jobban megnézem a papírdarabot, látom, hogy az én jegyzetlapom van nála. Az, amelyiket feketére színeztem.

o

Késő délután egyre erősebben rázza az ablak előtt álló fákat a szél. Majdnem teljesen besötétedett, és szakad az eső. Bloomberg, a polgármester azt tanácsolja a tévében, hogy húzzuk be a függönyöket, és eresszük le a redőnyt, hogy ne repüljenek be az üvegcserepek a szobába, ha betöri az ablakot a szél.

– Sose gondolnék ilyesmire – mondja Abby. Gondterheltnek tűnik.

Seth leereszti a relaxát, én pedig titokban boldog vagyok, hogy nem kell a hideg ablaktábla tükröződő felületét bámulnunk.

A polgármester bejelenti, hogy az iskolák holnap is zárva maradnak. Amikor megismétli, hogy a menedékhelyeken nemcsak az embereket, hanem a háziállatokat is várják, a tévé egy félős tekintetű macskát és egy játékos, barna kutyát mutat, ahogy egy tornateremben kakál.

Bloomberg halálra vált arccal magyarázza, hogy sajnos sokan nem akarják elhagyni az otthonukat, pedig nagy veszélyben vannak. Hülyének és egoistának nevezi őket. Ezek az emberek tudatosan és akarattal sodorják veszélybe azoknak a tűzoltóknak az életét, akiknek hamarosan a segítségükre kell sietniük.

– De most már túl késő elindulniuk – mondja Bloomberg fenyegetően. – Önök elszalasztották az utolsó esélyüket. Most már maradjanak ott, ahol vannak!

Hideg bizsergést érzek a tarkómon.

Szótlanul nézzük az esőkabátos tudósítókat, akiknek egyre több a mondanivalójuk. A tőlünk balra és jobbra levő folyók szintje emelkedik, és a víz elkezdte nyaldosni Manhattan rakpartját. Egyszer csak felismerem azt a partszakaszt, ahonnan Seth és én megnéztük tegnap a Szabadság-szobrot. Pontosan ott, ahol álltunk, most víz hömpölyög. Még nem érte el a homokzsákokat, de a csuromvizes tudósító azt üvölti a mikrofonba: utasítást kapott, hogy hagyja el a helyszínt, mert a helyzet most már túl veszélyes.

Odamegyek az ablakhoz és félrehúzom a relaxát. A szél vízszintes irányba fújja a lezúduló esőt, ami úgy ömlik az ablakokra, mintha autómosón mennénk keresztül. Az utcai lámpák alig látszanak, a júdásfák dühödten hajlonganak ide-oda.

Folyton arra gondolok, hogy ennél jobban már nem fújhat a szél. Vagy ha ennél is jobban fog, akkor el fogja fújni a házakat. De Sandy minden pillanatban felülmúlja önmagát.

A saját szememmel látom a hurrikánt, és hallom a hisztérikus tombolását. Sandy a házak mentén süvölt, és olyan erővel nyomja az ablakot, hogy elengedem a relaxát, és hátrahőkölök. Most már el tudom képzelni, hogy a levegő tényleg képes ablakokat betörni.

Abbahagytuk a nassolást. Nem tudunk a *comfort foodra* figyelni. Csak nézzük a tévét, és hallgatjuk a szelet. Abby már régóta Jim mellett ül, én pedig szótlanul leülök a kislány másik oldalára. Seth idáig a munkájával foglalkozott a konyhában, de most ő is közénk ül a kanapéra. Tudjuk, hogy a neheze még hátravan. Ezt mondják a hírekben. És mi is ezt halljuk kintről. Minden széllelkés hevesebb. Minden percben erősebb a vihar.

Ekkor hirtelen elkezdek pislákolni a lámpa fénye. Visszatartom a lélegzetem, és érzem, ahogy Abby megdermed mellettem. De mielőtt bárki is megszólalhatna, a lámpa abbahagyja a villogást, és úgy világít, mintha mi sem történt volna.

– Mi volt ez? – suttogja Abby. – Hogy lehet ez?

Senki sem válaszol.

A tévéből jövő hangok egyre magasabbak és erőteljesebbek. Vége a várakozásnak, a hurrikán itt van a fejünk fölött. A Manhattantól keletre fekvő Queens kerületben szedi első áldozatát a vihar: kidőlt egy fa, szétlapított egy házat és a lakóját. Nagyot nyelek. „Az első halálos áldozat” – úgy mondják, mintha biztosak lennének abban, hogy nem ez volt az utolsó.

Nem sokkal később megint elkezdek pislákolni a lámpa fénye.

Két másodperc sötét van. A tévé képernyője egy pukkanással elsötétül, és ugyanabban a pillanatban a számítógép is kikapcsol.

A szívem nagyjából velük együtt áll meg.

És ekkor megint elkezdének rendesen világítani a lámpák.

– Ez kísérteties – mondja Jim.

– Nem értem, hogy lehet – mondja Abby metsző hangon. – Hogy elmegy, és aztán visszajön. Ez azt jelenti, hogy még működik. De akkor miért villognak a lámpák? Nem értem...

Seth visszakapcsolja a tévét és a számítógépet. Közben Sandy bőgését hallgatjuk. A szél ránehezedik a falakra, és nekiveselkedik az ablakoknak. Az eső rácsapódik az ablaküvegre. A tévében látjuk, hogy egyre nagyobb területek kerülnek víz alá a városban. Ekkor óriási csörömpölést hallok kintről, és rögtön utána elkezdi vijjogni egy sziréna.

Közelebb húzódok Abbyhez, és megpillantom a konyhapult feletti lámpát. Eláll a lélegzetem. A vezetéken lógó lámpaernyő ide-oda himbálózik.

Ez nem lehet, mondom magamban. Itt bent nem fújhat a szél! Az ajtó és az ablakok be vannak zárva. Hogy hintázhat ide-oda a lámpa? Ekkor hirtelen megértem.

Nem a lámpa mozog. Hanem a ház.

A lámpa békésen lóg a pult felett, de az épület aprókat himbálózik a szélben.

Üvölni akarok, bizonygatni, hogy a téglá és a beton nem hátrálhat meg a szél előtt, de nem jön ki hang a torkomon.

A világ összes hangja Sandyé.

Ekkor, mindenféle figyelmeztetés, pukkanás vagy villogás nélkül kialszik a fény.

És végleg sötétbe borul minden...

Harminc másodpercig halálos csendben várunk.

Valahol a távolban üvegcsörömpölést hallunk. Szirénák vijjognak. És még mindig sötét van. Olyan sötét, amelyet ez az évszázad még nem látott. Nem világítanak a készenléti lámpák. Kialudtak a kijelzők betűi és számjegyei.

– Már nem jön vissza – Abby hangja remeg. – Mi... – ijedten megáll, mert hirtelen mégiscsak felragyog valami fény: a bátyja telefonjának képernyője. Seth az ablakhoz megy és kinéz.

– Jézusom! – mondja. – Teljesen sötét az utca. Semmit sem látok, semmilyen épületet, még a távolban se. Hatalmas területen mehetett el az áram!

Tapogatózva én is odamegyek az ablakhoz, és félrehúzom a relaxát. A házak még a kavargó levegőnél is sötétebbek. Sandyt egy cseppet sem érdekli, hogy már nincs nálunk villany. Kegyetlenül tovább dübörög, ráfeszül az ablakokra. Ekkor az üveg behorpad, majd a következő szellőkésnél homorúvá válik.

Seth és én egyszerre engedjük el a relaxát.

Elképzelni is félelmetes. Ha az ablak akkor törik be, amikor előtte állok, a bezúduló üvegszilánkok végigszántják az arcom. Mit lehet tenni, ha valaki súlyosan megsebesül egy hurrikán idején? Jár egyáltalán mentő ebben a viharban? Van villany a kórházakban?

– Bazmeg – szólal meg Jim. Arcát megvilágítja a telefonja képernyője. – Nincs internet, és most már *térerő* sem. Manhattan közepén. Na, milyen?

– Ūristen, tényleg? – kérdi Abby. – Még soha életemben nem volt olyan, hogy ne lett volna térerőm... – ránéz a telefonjára. – És most már le is fogok merülni mindjárt... Ezt kellett volna mondania még a polgármesternek: emberek, ne felejtsek el feltölteni a telefonjukat, mielőtt túl késő.

Megállok a szoba közepén. A bőrömon érzem a sötétséget. Finoman nekiszorul a testemnek minden oldalról. Sötétséget lélegzek be.

Olyan vagyok, mint az az idióta parasztfiú a mesében. Akinek lehetett egy kívánsága, de valami olyasmit kért, aminek totális katasztrófa lett a következménye.

Hát tessék, mondja nekem az univerzum. Megkaptad, amit akartál. Egy város internet nélkül. Fenyegető kommentek és trágár SMS-ek nélkül.

– De ez nem fog sokáig tartani, ugye? – kérdezem furcsa, bizonytalan hangon. – Egyszer Hollandiában, nálunk is volt áramkimaradás egy vihar miatt. Akkor két óra múlva visszajött a villany. És ez New York!

– Pontosan – mondja Jim. – Ez New York.

Csőnd van.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezem, mert olyan furcsán mondta. – De hát pont az a jó, hogy ez New York! Itt van a Wall Street egy köpésre, és a bankok nem tudnak meglenni áram nélkül. Egész egyszerűen behívnak kétezer embert, aki ezen fog dolgozni... és akkor hamarosan megint lesz villany, nem?

– Ez egy nagyon optimista becslés – mondja Jim. – Egy hétig is eltarthat az áramszünet.

Majdnem félrenyeletek a sötétben.

– Egy hétig? – kérdezem metsző hangon. – Egy hét villany és térerő nélkül? Egy hétig fog tartani, amíg összeforrasztanak pár elektromos vezetékét?

– Figyelj ide! – Jim nyugodtnak hangzik. – Amerika gazdag ország, de a pénz a cégeknél van. Az amerikai állam egyáltalán nem olyan...

– Jézusom, hagyj már abba! – mondja Seth hangosan. – Nincs szükségünk elméletekre! Egyszerűen csak reménykedjünk abban, hogy gyorsan meg tudják javítani. Bármi romlott is el.

Legszívesebben azt kiabálnám: hát guglizzatok rá, és derítsétek ki, hogy mi van! Ami persze most lehetetlen.

Ezt a gúzsba kötő tehetetlenséget csak dolgozatírás közben tapasztaltam eddig. Amikor tudom, hogy semmi másra nem támaszkodhatok, csak az agyamra. Hogy máshonnan nem jöhet információ. Ennyi van, és kész.

És ekkor eszembe jut még valami. Már hosszú órák óta nem válaszoltam apa e-mailjeire. Még lefekvés előtt akartam neki írni egyszer, de most már semmit sem fog hallani felőlem.

A testem minden sejtjével gyűlölöm, mégis beleszédülök a gondolatba, hogy ül az éjszaka közepén, Hollandiában, és csak arra vár, hogy jelentkezzem. Nem mondtam el neki, hol lakom, vagyis

halvány fogalma sem lehet arról, hogy mit élek át éppen. Nem tudhatja, hogy áram nélkül maradtam-e valahol New Yorkban, vagy az East River fenekén fekszem, mert magával sodort egy árhullám.

Megérdemli! – gondolom magamban –, aggódjon csak. De a szédítő érzés megmarad.

– Azt hittem, hogy itt vannak a gyertyák! – kiált Seth bosszúsan a szoba másik feléből. – Abby, nem tudod, hogy a mama hol tartja a gyertyákat?

Abby megrázza a fejét, és a telefonok fényénél egymásra nézünk. Egész nap csak vártunk, és ez alatt az idő alatt eszünkbe se jutott kikészíteni a gyertyákat! Én titokban nem is hittem el, hogy itt, a világ központjában elmehet az áram.

Seth visszajön a sötét mélyéből, és lerogy egy székre.

– Szerencsére még pont tele tudtam engedni a kádat – megdörzsöli a homlokát. – Legalább ennyi vizünk van.

– Az áram ment el – mondom türelmetlenül. – Az nem ugyanaz, mint a víz!

Seth rám néz.

– Gondolod?

Hadonászni kezdek.

– Figyelj, az áram a villanyhoz kell, nem? Mi köze van ehhez a víznek?

– Akkor miért vettetek Abbyvel ásványvizet?

– Hát csak úgy. Hogy felkészüljünk a hurrikánra. Rajta volt a listán.

Most döbbenek rá, hogy a vizet „csak úgy” megvettem, hiszen ott volt a listán. De közben egy pillanatig sem gondolkodtam azon, az amerikaiak miért tartják fontosnak, hogy egy áramkimaradásra készülve ásványvízzel szereljék fel takaros élelmiszerraktárukat.

– A vizet itt elektromos pumpák nyomják fel a magasabban lévő emeletekre – mondja Seth. – Vagyis: ha nincs áram, nincs víz.

– Ezt nem hiszem el! – kirohanok a konyhába. Ezt nem *akarom* elhinni.

– Várj! – kiált Jim. – Tegyé! a csap alá egy edényt, mielőtt kinyitod. Mindig marad egy kis víz a vezetékekben. És akkor felhasználhatjuk azt is.

Némán keresek egy edényt. A kezem remeg. Ha nincs víz, az nem csupán azt jelenti, hogy nincs mit inni. Hanem azt, is hogy nem zuhanyozhatunk. Hogy nem húzhatjuk le magunk után a vécét. Hogy nem moshatunk kezét.

Abby mellettem áll, amikor kinyitom a csapot. Először azt gondolom: na, látjátok! Ezek a buta fiúk semmit sem tudnak az egészről. Hiszen *van* víz. De a vízszugár hamar elvékonyodik. És aztán már csak csöpög. Végül teljesen elfogy.

Nézem a csapot a telefonom fényénél. Érzem, ahogy a baktériumok táncolnak a kezemen. Örömben, mert az univerzumnak szintén teljesült a legfőbb óhaja.

Forogni kezd körülöttem a világ. Miért nem zuhanyoztam le egy órával ezelőtt még egyszer, a biztonság kedvéért? Hogy lehettem ennyire vak, hogy eszembe se jutott azon gondolkodni, mi a fenének kell ennyi ásványvizet vennünk?

– Jól vagy? – suttogja Abby. Bekapcsolja a mobilját. – Félsz a sötétben?

– Nem – mondom rekedten. – Nem a sötét a baj.

Eszembe jutnak az éjszakák, amikor apával felcipeltek a távcsövet a tetőre. Apa megtanított fényévekben számolni, mesélt az üstökösökről – nagyon halkán, hogy föl ne ébresszük a szomszédokat. Akkoriban, ott a tetőn jöttem rá, hogy a sötétben valójában többet, és nem kevesebbet lát az ember.

Bámulom a csapot, ami meg-megcsillan Abby mobiljának gyenge fényében, és próbálok egyenletesen lélegezni. Próbálok valami ürügyet kitalálni, egy magyarázatot, aminek a fényében nem annyira szörnyű ez az egész. De nem sikerül. Egy hét zuhany nélkül – erre nincsen semmilyen ürügy.

– Ja, már értem! – mondja Abby, és komolyan néz rám. – Oké, szóval nincs víz. De törülőkendő van még, nem igaz?

Nem válaszolok.

– Emilia! – mondja szigorúan. – Hány csomag nedves törülőkendő van még a bőröndödben?

– Négy – suttogom, – És tegnap vettem még hármat.

Bólint.

– Akkor mindennap elhasználhatsz egy zacskóval, egy héten át. Hipertiszta leszel, de tényleg!

Még mindig a csapot nézem.

– Gondolj csak bele! – suttogja Abby. – Ez egy kaland. Egy igazi kaland. Máskor annyi fáradságunkba kerül, hogy csinálhassunk végre valami izgalmasat, most meg magától megtörténik!

Kint valami nagyot puffan.

– Emilia? – kérdi Abby gyorsan. – Alhatok ma az ágyadban?

Ránézek, és rögtön tudom, hogy nem mondhatok nemet. Ha itthon lenne az anyukája, Abby *természetesen* vele, a nagyágyban

aludna ma éjjel.

Áram és víz nélkül persze a mosógép sem működik. És az ágyneműt nem lehet törőlkendővel kitisztítani.

Mostantól fogva minden egyre piszkosabb lesz.

– Hé! – kiabál Jim a kanapéről. – Ti a csap temetését szervezitek? Mit csináltok ott?

Abby visszaugrándozik a nappaliba.

– Jaj, de jó! Ma éjjel alhatok Emiliával!

Jim felnevet.

– Én már péntek éjjel alhattam Emiliával.

– És horkol?

– Nem, de beszél álmban. Csak nem értettem, mit mond, mert azon a fura nyelvén hörgött valamit. Ja, és ha nem vagy résen, akkor hozzád fog bújni.

Seth belerúg valami keménybe.

– Sehol sem találok gyertyát! És semmi kedvem a mobilomat egy éjszaka alatt lemeríteni. Elmegyek aludni. Végül is sötét van.

– Várj! – kiált Abby –, Jimnek még be kell vennie az antibiotikumát!

Jim természetesen közönség nélkül is be tudná venni az antibiotikumát, Seth és én mégis maradunk. Figyeljük ahogy Abby a telefonja fényénél kimegy a konyhába, és kiveszi a vizet a raktárkészletünkből.

– Az első üveg víz – mondja ünnepélyesen. Lecsavarja a kupakot, és félig megtölt egy poharat.

– Mennyi vizet vettetek tulajdonképpen? – kérdezi Jim.

– Hatot – felelem. Nem nézek az arcukra. – Hatszor másfél litert.

Azaz kilenc liter vizet. Négy embernek.

Egy *hétre*, ha Jimnek igaza van.

Üvölnének, de uralkodok magamon. A körmömet a tenyerembe mélyesztem, és hallgatom Sandyt. Ma helyettem zihál, vonít és sikít.

Az éjszaka közepén felriadok. Talán betört valahol még egy ablak. Vagy ledőlt egy fa. Abby sötét haja mozdulatlanul terül szét mellettem a párnán. Az orromig felhúzom a hálósákom, és Sandyt hallgatom. Ítéletidő esetén meg kell számolni, hány másodperc telik el a villámlás és a mennydörgés között – innen lehet tudni, hogy milyen messze jár a vihar. De Sandy szünet nélkül tombol.

Fogalmam sincs, hogy New York más részei milyen állapotban lehetnek most. Bárhol a világon többet tudnak erről. Azon gondolkodom, hogy az apám vajon még mindig a számítógép előtt ül-e. És hogy olvasta-e a híreket az *első halálos áldozatról*. Aztán azon gondolkodom, hogy vajon kapcsolatba lépett-e Junóval múlt kedd óta, és hogy érdekel-e ez engem egyáltalán.

Furcsa érzés, hogy ebben a pillanatban a fény nem létező dolog. Hogy nem szabad akaratomból fekszem itt a sötétben, hanem azért, mert nem lehet másként. Kinn még mindig szólnak a szirénák.

És akkor egyszer csak felülök.

Nem tudom, hogy hol van az útlevelem! Azt gondoltam, túl kockázatos lenne a táskámban tartani, és most nem emlékszem, hogy hová rejtettem el.

Kimászom a hálósáakomból, kezembe veszem a telefonom, és elkezdem keresni. Pontosan tudom, hogy milyen rejtékhelyeket vettem számításba, de most halvány fogalmam sincs, hogy végül hova tettem. A torkomban dobog a szívem, miközben kiszedem a szekrényből a bőröndöm és átkutatom. Kihúzogatom a fiókokat, és egy számomra ismeretlen nő bugyijai és zoknijai között turkálók.

– Emilia? – Abby mintha félrebeszélne a sötétben. – Mi a baj? Fel kell kelnem?

– Semmi gond – suttogom. – Csak az útlevelem keresem.

– De hát miért?

– Eszembe jutott az a sok gyertya... – lihegek. – Mások biztosan gyújtottak gyertyát. Ha tűz üt ki, és el kell menekülnünk, szükségem lesz az útlevelemre.

– Nekem is! – mondja rögtön.

– De te amerikai vagy. Rólad tudják, hogy ki vagy. De ha én elvesztem az eszméletem, akkor ebben az országban senki sem tudja megmondani, hogy ki vagyok.

– Én igen.

– És a családnévemet például tudod? – megvilágítom Abby arcát. A szeme nagy és sötét. Lassan megrázza fejét. Kiugrik az ágyból.

– Hozom a diákigazolványom.

Tovább keresgélek. A telefon képernyőjének fénye folyton kialszik, és egyébként sem túl erős. Még mindig nincs meg az útlevelem, így egyenként leveszem a könyveket a polcra, és kirázom őket.

Azt hiszem, most ugyanazt érzem, mint az a fiú a dokumentumfilmben, aki éveken át azt gondolta, hogy nem igazi. Úgy látom magamat, mintha színésznő lennék, aki egy érthetetlen fekete-fehér filmben megszállottként rázogatja a könyveket. Lihegve, izzadtan, a portól tüsszögve. Talán nevetni is tudnék ezen a filmbéli lányn. Talán. Ha nem tudnám, hogy az a lány valójában én vagyok.

Valaha a tetőn megtanultam, hogy a sötétség nem félelmetes. De ez a mostani sötétség túlságosan hasonlít az én saját sötétségemre. Arra a levegő nélküli feketeségre, amiben az ember eltéved és meghal. Útlevél nélkül. Egy idegen országban.

Végül kihúzom az éjjeliszekrény legalsó fiókját is, és hirtelen nem is értem, hogy felejthettem el, hogy oda rejtettem. Belerakom a virágos táskámba, a papírokat tartalmazó mappával és a telefonommal együtt. A töltőmet és az univerzális konnektorátalakítót is beledobom. És egy kis paracetamolt, meg nedves törülköződöt, antibakteriális kézfertőtlenítőt, a fogkrémet és a fogkefét.

– Tessék – mondja Abby, és a kezembe nyom egy műanyag kártyát. – És ezt még be tudod rakni? – tart az arcom elé egy kopott, megszurkült, megcsócsált fülű alvónyuszit. Visszahőkölök.

– Ja, bocs – mondja, és felsóhajt.

Lerakom a táskám az ajtó mellé, Abby pedig leteszi a nyuszit az ajtónyílás másik oldalára.

– Majd a kezemben viszem, ha menekülnünk kell.

Reszketve fekszünk vissza az ágyba. Koszos, csupasz talpam érdesen súrlódik a hálósákom belsejéhez. Kinn megint összetörik valami.

– Emilia? – suttogja Abby. – Nem mesélnél valamit? Hogy ne kelljen Sandyt hallgatni?

– Nem szeretem a kitalált történeteket – mondom halkán. – De szívesen mesélek olyasmit, ami igaz. A családnemem *De Wit* – Betűzöm. Elmondom neki, hogy mikor születtem. Hogy hogy hívják az anyámat, hiszen könnyen rá lehet guglizni a nevére – legalábbis olyan országokban, ahol van internet. Tudom, hogy Abby meg fogja jegyezni.

És aztán mesélek neki Benjámín Franklinről, aki sárkányt eregetett a viharban, hogy befogja a villámot.

o

Amikor felébredek, az ágy másik fele üres. Felkelek, széthúzom a függönyöket, és kinézek az ablakon. *Világos* van.

Soha nem gondoltam bele, mennyire kivételes dolog hogy minden reggel kivilágosodik. Anélkül, hogy fizetnénk érte. Anélkül, hogy kétezer amerikainak bármit is meg kéne javítania – egyszerűen csak kivilágosodik.

Sandy továbbállt, ezt rögtön látom. Az utcák nedvesen csillognak. Mindenhol falevelek, ágak és szemét. Még senki sincs az utcán, és az ég is felhős, de a júdásfák már nem hintáznak ide-oda a szélben. És az eső sem esik.

Seth, Abby és Jim szorosan egymás mellett ülnek a hideg nappaliban. Először nem értem, miért bújnak ennyire össze, de aztán meglátom Abby kezében a szürke kisorádiót.

– Hallgatjuk a híreket – suttogja, amikor meglát.

Egy rádió. Nem hiszem, hogy valaha az életemben tényleges figyelemmel hallgattam volna rádiót. Hiszen miért tettem volna, amikor van telefon, számítógép és tévé?

De ahogy az előbb a nappali világosság, úgy most a rádió tűnik fel egészen más színben. Ez a picike készülék elemmel működik, vagyis nincsen szüksége áramra. És míg a buta telefonjainknak nincsen téréreje, a rádió képes befogni a jelet. Lélegzet-visszafojtva hallgatjuk a recsegő hangokat.

Tegnap éjszaka óta Manhattán legnagyobb részében nincs áram. Tőlünk délre, egészen addig a ponting, ahol Sethtel a parton álltunk, sötét van. És tőlünk északra még negyven háztömbnyi terület maradt áram nélkül.

A hírek alapján úgy tűnik, hogy nekünk még szerencsénk volt. Szótlanul előveszem a térképem, hogy mindent pontosan értsek.

Tudni akarom, hogy hol van Breezy Point, ahol több mint száz ház égett porig. Tudnom kell, hol van Staten Island, ahol a legnagyobb volt a pusztítás. Elárasztotta, elmosta, feldúlta a víz.

Csak úgy szívjuk magunkba az információt, de közben az is eszembe jut, hogy milyen béna ez így! Csak hallgatni tudjuk a híreket, és mi magunk semmihez sem tudunk hozzászólni. És klikkelgetni se lehet, ha többet szeretnénk tudni valamiről.

– Északra kell mennünk – mondom, amikor már ugyanazokat a híreket halljuk újra. – Északon van áram és térerő is. Meg kell mondanom a szüleimnek, hogy életben vagyok.

Abby rögtön feláll.

– Fel kell hívnunk a mamát.

Még Jim is bólint.

– El kell mennem a kórházba. Már tegnap ki kellett volna cserélni a kötést a kezemen, de én nem merem megcsinálni. Pedig legszívesebben letépném ezt az ujjam.

Abby megremeg.

– Még mindig fáj?

Jim bólint, de nem mond semmit. Csak egyszer hallottam tőle, hogy fájdalmai vannak: első éjjel, amikor mellette aludtam a dinoszauruszmatracon.

– Te olyan bátor vagy! – suttozja Abby.

– Most komolyan, Abby! – kiáltja Seth. – Tudod, hány ember van, akinek ebben a pillanatban sokkal rosszabb? Lea néni például eszedbe jutott?

Abby szemei kikerekednek.

– Ūristen, ő Long Beachen lakik! Az pedig...

Ahelyett, hogy folytatná, megmutatja nekem Long Beachet a térképen: keskeny, hosszú sziget, ami teljesen védtelenül fut az óceán mentén. Pontosan itt ért partot Sandy.

Seth rám néz.

– Errefelé mi rá se rántunk a gátakra. Inkább faházakat építünk a tenger közelében. És általában minden rendben van...

Szóltanul felöltözünk. Megmosakszom a nedves törlőkendővel. Reszketek a hideg fürdőszobában. Reggelire megeszünk mindent, ami még a hűtőben van: virslit, tojást, sajtot és kakaót. Megrökönyödve nézem, ahogy Seth bekapcsolja a tűzhelyet, azt gondoltam, hogy az se működik. Se víz, se fűtés, se villany, de gáz van. Ennyi maradt. Hát hurrá! Legalább főzni tudunk ebben a sötét, elhagyatott, jéghideg veremben.

Igyekszünk minél hamarabb elkészülni anélkül, hogy megbeszéltük volna.

– A kabát – suttogom Sethnek. – Arról volt szó, hogy kölcsönvehetek anyukádtól egy kabátot.

Seth felsóhajt, és én tudom, hogy elég nevetséges dolog az álruhához ragaszkodni, amikor nemrég még hurrikán tombolt az ember feje felett. Mégis nagyon örülök a mohazöld velúrkabátnak. A térdemig ér, tartozik hozzá egy öv is, amit Abby unszolására a derekamra kötök. Kapok még tőle egy padlizsánszínű sálat és sapkát, és indulásra készen állok.

Visszük az igazolványainkat és a telefonjainkat is. És töltőket, abban a reményben, hogy találunk valahol működő konnektort. Seth a laptopját is berakja a hátizsákjába, Jimnél pedig van egy csomó ennivaló, mert fogalmunk sincs, hogy van-e nyitva tartó üzlet sétatávolságon belül.

Ez egy kaland, mondom magamban.

Remélem, hogy élve megússzuk.

Négyesben indulunk útnak a fény felé. Pár nappal ezelőtt nem is ismertük egymást. De most már összetartozunk.

Riasztóan üresek az utcák. Tudom, hogy a többieknek ez még furcsábbnak tűnik. Én csak három napja vagyok New Yorkban, ők sokkal jobban tudják, hogyan kellene ennek a városnak kinéznie. Az ég sötétszürke. Mindenütt tócsák és szemét. A hatsávós úton halálos csönd honol, szélesebbnek tűnik, mint valaha.

Abby megtorpan.

– Nem működnek a lámpák!

Így megyünk tovább: mindig valami újabb dolgot fedezünk fel, ami nem működik. Döbbenetes: sehol egy világító neonreklám. Minden bolt, kávézó és étterem egytől egyig zárva. Egy élelmiszerboltot kivéve.

WE ARE OPEN – CASH ONLY – áll egy kartonpapíron, az ajtóban kifüggesztve. Kézzel írták a szöveget, hiszen a nyomtatók se működnek. A bolt ajtaja nyitva van, de odabent ijesztő a sötétség. Látunk egy vevőt, ahogy bevásárlókosárral és elemlámpával a kezében az ételek közt keresgél. Valaki kiszól a sötétből, hogy meleg kávé is árulnak.

– Menjünk tovább! – mondja Jim türelmetlenül.

– Megvagy? – Abby aggódva nézi Jimet.

Jim bólint.

– Csak muszáj lenne minél hamarabb találni egy kórházat. Gondolom, rettentő sokan vannak a baleseti sebészetben.

Gyorsan továbbmegyünk. Sandy már elsöpört felettünk de még mindig nincsenek autók az utcákon. Feltűnik mellettünk néhány taxi. Mind tele van. A gyalogosok utazótáskákat, hálósákokat és párnákat cipelnek.

És hirtelen eszembe jut valami.

– Seth! Abby! – kiáltok.

Megfordulnak.

– Ti biztosan ismertek olyan embereket, akiknél van áram! Miért nem mentek át hozzájuk?

Seth nem válaszol rögtön.

– Ismerünk ilyen embereket, de ott nincs elég hely mind a négyünknek.

Seth rám néz. A tekintete komoly, én pedig szeretnék valami nemeset és bátrát mondani neki. Például azt, hogy neki és a húgának természetesen el kell mennie oda, ahol meleg van. De nem vagyok rá képes. Gondolni sem tudok arra, hogy egyedül maradjak a hurrikánmenedéken. Nem élném túl.

– Ha ki akartok menni a fényre – motyogja Jim –, csak menjetek! Én elleszek egyedül.

Magasan a fejünk felett helikopter húz el.

– Szerintem várjunk még egy kicsit! – Seth nem néz Jimre. – Nem fogom hagyni, hogy a húgom megfagyjon, abban biztos lehetsz. De az is lehet, hogy már ma este visszajön az áram.

Abby megfogja a kezem.

– Sehova sem megyek Emilia és Jim nélkül. Akkor sem, ha jó fejek akarnak lenni, és azt mondják, hogy nincs ránk szükségük. Apa is mindig ezt mondta, és ez hülyeség.

– Miről beszélsz? – bámul rá Seth.

– Nem ezt mondta mindig a papa? Hogy csináljunk, amit akarunk. Hogy nem tart vissza minket, és elboldogul nélkülünk is. Pontosan azt mondta, amit most Jim!

– Nagyon kicsi voltál. Nem emlékezhetsz ilyesmire.

– De igen – Abby felszege az állát. – Akkor is mondta, amikor Coney Islanden voltunk. Elmentünk a mamával belemártani a lábunkat a vízbe, meg *corn dogot* ettünk, meg mentünk egy kört az óriáskerékkel, meg elfutottunk a móló végéig. És a papa semmit sem csinált velünk. Csak ott ült. És akkor mondta. Hogy nem kell ott maradnunk vele, és hogy ne aggódjunk miatta. Hogy ellesz egyedül.

Egy közlekedési lámpa, ami leesett az oszlopról, most a drótján himbálódzik. Egy taxi dudál.

Seth egyedül indul el.

– Semmit sem tudsz erről! – kiáltja. – Papa nem tudta, mit beszél. Nem úgy értette...

Olyan gyorsan megy, hogy alig tudjuk utolérni.

– Tényleg emlékszem – suttogja nekem Abby. – Megjegyzek dolgokat.

Még mindig fogom a ragacsos kezét. Az összes megcsócsáltfülű-alvónyuszi-baktériummal együtt.

Egyre északabbra érünk az elhagyatott háztömbök mentén. Mérem a telefonommal: egy percig tart, míg elhaladunk egy háztömb mellett, és elérjük a következő mellékutcát.

A Union Square-en végül megállunk. A fák és a padok nyugalmas szigetét most sárga-fekete csíkos kordon veszi körül. Sandy fákat csavart ki, és a park romokban hever. A tér maradék része dugig van a ConEd autóival és buszaival. A rádióból tudom, hogy a ConEd az a társaság, amelyik errefelé felelős az áramszolgáltatásért.

Egy vékony férfi tágra nyílt szemmel magyarázza nekünk, hogy tegnapi óriási robbanás volt itt.

– Nem láttátok a villanást? – kérdezi. – Először azt hittem, hogy földönkívüliek landoltak a téren – a férfi a kezét tördéli. – Az egész város egy romhalmaz. A metrót elöntötte a víz, a hidak le vannak zárva. Biztosan eltart egy hétig, míg mindenki újra áramhoz jut. És közben péntekre fagyot mondanak, jó, mi? Kutya hideg lesz itt...

Rosszul vagyok, amikor továbbindulunk.

Még csak fél órája vagyunk úton, de máris átfagytam. Kezdek aggódni. Hogy fogok felmelegedni egy ilyen nap után? Nemsokára, miután órákig gyalogoltunk a hidegben, egy hideg lakásba fogunk hazamenni.

Akkor, éltem át hasonlót, amikor Texel szigetén sátoroztunk apával. Túráztunk, és közben eleredt az eső. Amikor teljesen átfagyva visszaértünk a kempingbe, magamra húztam az összes száraz ruhám, és beburkolóztam a hálósákomba. De így sem tudtam felmelegedni. Egész éjjel nem tudtam aludni, annyira fáztam. Félelmetes volt.

Papa és én másnap haza tudtunk menni, de ezt most nem lehet. Innen nem lehet elmenni, mert le vannak zárva a repterek. Nem járnak a vonatok. Nem üzemel a metró.

Fogva tart minket a hideg.

o

Mind a négyen a kezünkben tartjuk a telefonunkat, hogy azonnal észrevehessük, ha megint lesz térerő. Néha meglátok egy járőrelőt, aki a telefonját babrálja, ilyenkor gyorsabban kezd dobogni a szívem. De idáig mindannyiszor téves volt a riasztás.

Egészen addig, amíg meg nem látunk egy működő közlekedési lámpát. Piros, de Abby tárt karokkal szalad felé. A pirosnak most csak egyetlen jelentése van számunkra – van *fény*. Nem sokkal később örült módon elkezdenek pittyegni a telefonjaink. Szoborrá

merevedünk. Mint abban a játékban, amiben meg kell állni, amikor elhallgat a zene. Csak most a zajra dermedünk meg.

Visszafojtott lélegzettel olvasom az üzeneteim. Apa. És anya is. Sosem gondoltam volna, hogy ennyire tud aggódni.

– Mama! – sikolt ja Abby. – Jól vagyunk! Virslit ettünk reggelire, és nálam van a diákigazolványom, hogyha elveszteném az eszméletem.

– Igen – mondja Jim komoly hangon a telefonba. – Minden rendben van. Nem, nem vagyok egyedül. – Hátat fordít nekem. – Már két hónapja lakom itt, gondolod, hogy nincsenek barátaim? Négyen vagyunk. *Supercool* banda. Sokkal jobb, mint Detroitban.

– Nem, nem akarunk máshol aludni – kiáltja Abby az anyukájának. – Seth és én felállítottunk egy hurrikánmenedéket, és hiányolnának minket – ráncolja a szemöldökét. – Mama, nem vagy itt, nem parancsolhatod meg, hogy hol aludjunk!

Seth is a füléhez tartja a mobilját, de ő nem mond semmit.

– Lea nénéd? – suttogom.

Bólint.

– Próbálok, de nem érem el.

Ránézek a kezemben lévő telefonra. Azt terveztem, hogy SMS-t fogok írni. De hirtelen képtelen vagyok uralkodni magamon. Beszélnem kell velük. Nem magamról, hanem róluk. Mi van, ha az egyik twitteres őrült nemrég valóra váltotta a fenyegetéseket?

– Papa! – kiabálok a telefonba, amint felveszi. – Élsz még? És anya?

– Emilia! – kiáltja. – Nem hallottunk semmit rólad már...

– Elment az áram. De túléltem a hurrikánt! Itt vagyok még!

Egyszeriben iszonyúan örülök annak, hogy hollandul beszélhetek. Hogy az utca közepén rikoltozhatok anélkül, hogy bárki is értené. Látom, ahogy Abby, Seth és Jim megbámulnak, és arra gondolok: nézzetek csak! Ez is én vagyok. Ezek a fura hangok az én anyanyelvemben vannak.

– Tegnap este fél kilenckor elkezdett pislogni a fény a szobában. Kétszer, és aztán teljesen elment a villany. És víz sincs, és...

Addig mondom, ameddig már muszáj levegőt vennem. A hülye apám persze kihasználja a pár másodperces csöndet, hogy újra a rendőrséggel jöjjön. Hogy muszáj jelentkezni, mert ő még mindig nem tud iderepülni. Hogy veszélyben vagyok, és ez felelőtlenség, és azt kell tennem, amit mond.

– Hagyd már abba! – kiabálok dühösen, mert most, hogy már tudom, hogy él, ismét hülyének nézhetem. – Te még mindig nem érted? Nem akarok visszamenni Hollandiába! Soha többé!

Százezerszer jobb itt, mint nálatok! *Supercool* barátaim vannak, nincs térerő, senki nem tud undorító SMS-eket küldözgetni, és *te* sem vagy itt. Higgy nekem! Ez egy kibaszott mennyország, még a sötétben is!

Mielőtt bármit is mondhatna, kinyomom a telefont.

Abby tátott szájjal bámul rám.

– Wow! – szólal meg Jim. – Ez a holland úgy hangzik, mintha egyfolytában mérges lennél! Vagy tényleg mérges voltál?

– Tényleg mérges voltam – mondom elégedetten.

6000 kilométer, gondolom. Egy egész óceán van közöttünk. És semmit sem tehetsz, akár tetszik neked, akár nem, hogy itt vagyok. Vannak barátaim, útlevelem és fogkefém. Szabad vagyok.

Állunk a hamuszürke, elhagyatott New York közepén, és fázunk. Még öt órán át világos lesz, és aztán újra itt a sötétség. Mihez kezdünk a nappal értékes óráival?

– Nekem el kell jutnom egy kórházba, amilyen gyorsan csak lehet.
– Jim arca sápadt.

Abby a bátyjára néz.

– Menjünk el Lea nénihez? Tudni szeretném, mi van vele.

– Azt én is szeretném tudni – mondja Seth. – De nem lehet eljutni Long Beachre. Hallottad, mit mondott az az ember? Hogy minden híd és alagút le van zárva. Nem tudjuk elhagyni Manhattant.

Megremegek. Szemerkél az eső, és a kabátom kezd átnedvesedni.

– Tudom már! – mondja Abby. – Menjünk el Bridgethez! Ő mama legjobb barátnője, és Észak-Manhattanben lakik egy minigarzonban. Néhány órára biztos beférünk hozzá. Van internete, fűtése, és annyi vizet ihatunk, amennyit akarunk.

Seth már el is indul, én azonban megrázom a fejem.

– Én Jimmel megyek.

– Tényleg? – kérdi Seth. – Szívesebben mész vele?

Bólintok.

Az elmúlt napokban egyáltalán nem kellett felnőttekkel beszélnem, és szeretném, ha ez így is maradna. Félek hogy ez a Bridget kérdéseket fog feltenni. Hogy megnehezíti a helyzetem, és a végén nem Manhattan, hanem egy minigarzon lesz a börtönöm.

– Hogy fogjuk csinálni? – kérdi Jim. – Hol találkozunk újra?

Az agyam nincs hozzászokva ehhez a gondolkodásmóddhoz. Nyolcéves voltam, amikor megkaptam az első telefonomat, és nem emlékszem rá, hogy a szüleimnek ne lett volna mobilja. Ebben a városrészben még el tudjuk érni egymást. De amint valamelyikünk délebbre megy, nem lehet majd kapcsolatba lépni vele. Egy kulcsunk van. És nem tudjuk, hogy ki fog először hazaérni.

– Hát ez szájalmas – mondja Jim egy idő után.

– Eléggé – mondja Seth. – Oké. Abby és én otthon leszünk, mielőtt besötétedne. Szóval öt után jöhettek ti is.

– De nem működik a kapucsengő! – kiáltom. – És a mobilunk sem.

Gondolkodunk.

A lakás túl magasan van ahhoz, hogy megdobjuk az ablakot. A kiabálást sem lehet odafönn meghallani.

Seth felsóhajt.

– Öt után negyedóránként ki fogunk nézni az ablakon, hogy nem vagytok-e ott. Ha már túl sötét lesz ahhoz, hogy lássunk titeket, akkor minden negyedórában lemegyünk a ház elé.

Elhalad mellettünk egy szirénázó mentőautó.

– De most komolyan – mondja Abby –, az ősember hogy csinálta? Fogalmunk sincs.

– Töltsétek meg néhány üveget vízzel! – mondom.

– És ha lehet – kiált Jim –, kakáljatok, mielőtt elindulnátok a sötétség felé!

Abby elkezd vihogni, nekem meg eszembe jut a pánikroham, amit repülés közben éltem át. Négy nappal ezelőtt még a repülőgép öblítő s vécéje miatt aggódtam. Most egy olyan lakásban lakom, ahol a vécét nem lehet lehúzni, és csak a kádból kimert kis vödör vízzel lehet néha leöblíteni.

Jim nyakig becipzározza a dzsekijét.

– Emilia?

Bólintok. Egy ideig még nem veszem le a tekintetem Sethről. Ott áll magányosan, a kis időkapszulájába zárva. Amióta Abby elmesélte, szinte látom magam előtt. Vasból készült, a fala vastag. Néha kinéz a kicsi, párás ablakon.

És akkor elindulok Jim után. Ráhúrom a sapkám a fülemre, a kezem zsebre vágom, és úgy teszek, mintha teljesen normális lenne, hogy egy filmsztár mellett lépkedek. Annyira igazságtalan. Akárhányszor Jimre nézek, majdnem összecsuklik a térdem. Nem azért, mert így akarom, hanem mert... mit tudom én, azért, mert így működik az *evolúció*. Hogy lehet az emberiség maradék részének akár csak egy kicsi esélye is olyan lányok és fiúk mellett, mint Juno és Jim? Olyan lányok mellett, akiknek nagy melle és hullámos fürtjei vannak? Olyan fiúk mellett, akiknek izmos a karja és szoborszépségű az arca? Olyan fiúk mellett, akik ahelyett, hogy egy időkapszulában ülnének, meg akarják hódítani a világot, és akkor is nevetnek, amikor majdnem elveszítik az ujjukat? Teljesen

belegabalyodom ebbe a gondolatmenetbe. Miért nem csuklik össze sosem a térdem attól, ha valaki *kedves* velem?

o

- Wow! - rázza meg Jim a fejét. - Ezek életem legbizarrabb hónapjai. Elköltözöm New Yorkba, levágom az ujjam, végigcsinálok egy hurrikánt, és most itt megyek melletted.

- *Nem vágta le az ujjad* - mondom.

Sóhajt.

- Hadd tegyek egy kicsit úgy, mintha kilenc ujjam lenne! Már négy napja fáj, és könnyebb elviselni, ha játszhatom a rokkantat.

- Oké - mondom jóindulatúan. - Kilenc ujjad van.

- Borzasztó, nem?

Nevetnem kell.

- Igen, *hiperborzasztó*.

Megszólal a telefonja, és felveszi.

- *Mommy?* - hirtelen fiatalabbnak hangzik. És kifejezetten aranyosnak. - *Calm down, mommy!* Jól vagyok, most mondtam el apunak!

Egy darabig hallgat, majd megrázza a fejét.

- De hát megígérte, hogy nem fogja elmesélni az ujjamat! Tényleg nincs veled gond. Semmit sem érzek már belőle.

Megint hallgat.

- Nem, nem vagyok egyedül. Itt jön mellettem Emilia, a barátnőm Hollandiából.

Érzem, ahogy újra lecsap az evolúció. Azt mondta, hogy *girlfriendje* vagyok. Van valaki a világon, aki azt gondolja, hogy Jim barátnője vagyok.

- Kedves tőled... - mondja a telefonba. - Nem, nem imádkoztam tegnap este. Aludtam - felsóhajt. - Egyáltalán nem akarok visszamenni! Mit tudnék ott csinálni? Üres a város, és nincs semmi munka. Csak a lúzerek akarnak ott lakni.

Egy ideig csöndben marad.

- Nem úgy értettem! *Mom*, tudod jól, hogy te... - az ajkába harap. - Most már tényleg le kell tennem, le fogok merülni. Később hívlak!

Befejezi a beszélgetést. Elfordul, és kézfejevel végigtörli az arcát. A földet nézem. Szífogást hallok, úgyhogy adok neki egy zsebkendőt a táskámból.

- Imádkozni fog érted - szólal meg Jim. - Ez a bolond anyám... *liiumíliáért* fog imádkozni. És persze értem, bár idáig ez nem sokat

segített.

Továbbmegyünk. Egyre forgalmasabbak az utcák. Nézem az embereket, akik hozzánk hasonlóan átvészelték egy hurrikánt tegnap éjjel. Morcosnak és gyűröttnek tűnnek.

– Tudod – mondom kissé csodálkozva azt hiszem, még soha senki sem imádkozott értem. Senkit sem ismerek, aki hinne Istenben.

– Tényleg? Én meg csak olyan embereket ismerek, akik hisznek Istenben.

– És az segít? – kérdezem.

– Mi?

– A hit.

Jim felsóhajt.

– Akarsz hallani egy rövid összefoglalót a családomról?

Bólintok.

– Oké, kapaszkodj! Az apámnak már három éve nincs munkája, és túl sokat iszik. Az anyám szuperintelligens, de napközben egy közértben dolgozik, és esténként irodákat takarít. Meg van győződve arról, hogy Isten majd kimentí ebből a siralomvölgyből, de az Öreg egyelőre várát magára. Én vagyok a fia, akinek mindent rendbe kéne hoznia. És most mindent elrontottam – megint elfordítja kicsit az arcát. – Most te jössz! Egy rövid összefoglaló a hitetlen családomról?

Habozok. És aztán mondom.

– Anyám festményeket fest, és majdhogynem világhírű. Nora Quinn – hallottad már ezt a nevet? Apám a gimim igazgatója volt. Múlt héten felmondott, mert hónapokon át mocskos SMS-eket küldözgetett egy diáklánynak. Én pedig kitűnő mintagyerek voltam egészen addig, amíg titokban fel nem szálltam egy New Yorkba tartó repülőgépre.

Jim nem szól semmit. Aztán elkezd vigyorogni.

– Ezek az ateisták! Nagy gonoszság lenne, ha nevetnék ezen az SMS-dolgon?

Meglátja az arcomat, és gyorsan azt mondja:

– Gondoltam – beletúr a hajába. – És tudsz valamit az SMS-ek tartalmáról?

– Ne már! – kiáltom. – Te tényleg tudni akarod...

– Állj – mondja gyorsan. – Bocs, egy piszkos fantáziájú tinédzser vagyok, akit Isten meg fog büntetni. De most komolyan: egyáltalán nem mindegy, hogy mi volt azokban az SMS-ekben. Hogy hardcore pornó volt-e vagy valami *milyen gyönyörűen fénylik a hajad az órán* stílusú.

Látom, hogy megint majdnem felnevet, de uralkodik magán.

– Inkább az utóbbi – mondom rekedten.

Néhány SMS kiszivárgott, és bejárta az internetet. Messze nem pornografikusak. Apám olyan bennük, mint egy tizenhárom éves stréber, aki életében először szerelmes. Azt írja, hogy amikor meglátja Junót, mindent elfelejt a vektorterekről és a diagonális mátrixokról. Hogy minden este kiszámolja, mennyi a valószínűsége annak, hogy összefutnak a folyosón. Hogy Juno úgy ragyog, mint a Szíriusz, az égbolt legfényesebb csillaga.

Apám nem riad vissza az újrafelhasználástól. Mert az utolsót, azt, amelyik a fényes csillagról szól, régebben *nekem* mondogatta.

– Vagyis semmi szöveg a melleiről? – mondja Jim óvatosan. – Vagy hogy milyen lenne, ha az igazgatói iroda íróasztalán...

– Idióta! – meglököm azt a kezét, amin a félig levágott ujjja van, és látom, hogy megrándul az arca. – Ha egy felgerjedt elnök csinálja ugyanezt, felőlem nevethetsz. De az *apámról* van szó. És nem csak SMS-ek voltak. Találkoztunk is, és fogalmam sincs, hogy olyankor mi történt. A rendőrség is erre keresi a választ. Egy apa, akinek börtönbe kell mennie, ez olyan vicces?

Jim megrázza a fejét.

– Sajnálom, Emilia. Ma este imádkozom az apáért...

Amikor továbbmegyünk, megint a válságról kezd el beszélni. Házakról, amiket el kellett adni. Egyszerű emberekről, akiket a válság miatt rúgtak ki, míg a bankok topmenedzserei még mindig dollármilliókat kapnak évente bónuszként. Most már tudom, hogy nem általánosságokról és elvont adatokról beszél. A családja történetét mondja el újra és újra. Igaz történetet egy apáról, aki már három éve munkanélküli. Egy anyáról, akinek két rettenetesen rossz állása van. És a fiúról, aki mindent otthagy, és New Yorkba menekül.

Amikor odaérünk a kórházhoz, és átmegyünk az üveg lengőajtón, megtorpanok. Sebek szagát érzem. Infúziós, papucsos, tolószékben ülő embereket látok.

– Sajnálom – mondom. – Ez hülye ötlet volt tőlem. Nem fog menni.

– De hát biztos nagyon sokat kell várnom! – kiáltja Jim. – És az unalmas. Ha itt maradsz, legalább mesélhetsz még valami izgit az SMS-ekről.

– Jézusom, Jim, hogy lehetsz ennyire...

– Bocs – mondja gyorsan. – Nem bírok magammal. Tudod, pubertás, tesztoszteron satöbbi – felsóhajt. – Én sem értem. Általában rendes vagyok a lányokkal. Bár erről nem engem kellene megkérdezni. De veled... Ezért nem akarsz velem jönni? Mert egy rohadék vagyok?

Nem nézek rá.

– Egyszerűen csak nem gondoltam át.

Megfordulok, és kísétálok az ajtón. Ki a melegből, vissza a hidegbe.

Jim utánam jön.

– Nem bírod a vért? Erről van szó?

– Nem bírom a baktériumokat, jó? Dilinyós vagyok.

– Várj egy kicsit! – Jim utolér. – Legalább ezt vidd el! – és kivesz egy hatalmas zacskó *Reduced Guilt Air-Popped Popcorn*t az elemózsias hátizsákjából. – Még nincs kinyitva, szóval garantáltan baktériummentes – mondja, és rám nevet. – Viszont jó fej dilinyós vagy! Egy dilinyós nagyon *cool* hajjal.

Három háztömbbel arrébb már nem remeg a térdem, és Jim nevetését is elfelejtem, megállok. Megtisztítom a kezem nedves törülközővel, kinyitom a lila zacskót, és enni kezdek.

Fél órával később értem meg teljes egészében a bevásárlólistát, amit a hurrikánhoz állítottak össze. Hogy miért jó, ha van nálunk *comfort food*. Nem is annyira a hurrikán alatt fontos, hanem utána.

Popcorn gép vagyok. A kezem újra és újra eltűnik a zacskóban. Folyamatosan mozog az állkapcsom. Lépeget a lábam. Az agyam nyugodt marad. Körülöttem, a vizes utcákon átfázott turisták bolyonganak, de nekem van mit ennem, és biztonságban vagyok. Egy darabig.

Senki nem néz rám. Amikor Hollandiában esik a hó, az emberek egymásra nevetnek az utcán, mert valami különleges történik, és mindenki a karácsonyra gondol. De ez a város nem csillog vidám hótakaró alatt. New York riasztó módon felismerhetetlenné vált Sandy után. A világ központjának nem lenne szabad *zárva* tartania. A világ központjában nem lenne szabad félni a sötétedéstől.

Gépiesen eszem a pattogatott kukoricát, és egyre északabbra érek. Amíg mozgok, legalább nem fagyok meg. Csak egy hatalmas, üvegfalú kockánál lassítok, ami a Central Park sarkán áll. A homlokzatán fehér alma, amiből hiányzik egy harapásnyi, és ahogy az üvegfalon keresztül lefelé nézek, egy iPadekkel teli, hófehér üzletet látok. A bejárat előtt egy sor szánalmas homokzsák hever, és az üvegekocka körül hülye turisták vacognak a vizes dzsekijükben.

Arra gondolok, hogy talán egy számomra ismeretlen rítus zajlik a szemem előtt. Az emberek talán egy új iPhone-készülék előtt róják le tiszteletüket... Aztán megértem. Az üzlet ugyan zárva, de van áram, ami azt jelenti, hogy van wifi is. Vagyis, ha az ember elég közel tartja mobilját az üvegekocka falához, **MÁRIS ONLINE LESZ!**

Amilyen gyorsan csak tudom, bezárom a pattogatott kukoricás zacskót, megtisztítom a kezem a kendőkkel, és elkezdem húzogatni az ujjam a telefonom képernyőjén. A körülöttem levő emberek ugyanezt csinálják a kocka mind a négy oldalán. Gondolom, ők is a sötétségből jöttek el ideig. De ezt sosem fogom megtudni, mert nem beszélgetek velük.

Bassza meg a testvériség, van wifi!

Megnyitom a Google-t, és elkezdek böngészni. Tudni akarom, hogy mi van velünk New Yorkban, hogy mit éltünk át az elmúlt órákban. Hogy hol van teljesen sötét. Hogy hogy nézett ki ez az égsz, és hogy mit érezhetünk most.

○

Fél négykor szakadok el a telefonomtól. Az ujjaim olyan merevek, mint a faágak – még egy kis idő, és az érintőképernyő nem ismeri fel, hogy ember vagyok. Körülbelül másfél órára lehetek a lakástól,

szóval sürgősen el kell indulnom. Különben nem érek haza sötétedés előtt.

Amíg átvágok a szürke városon, és mechanikusan rágom a pattogatott kukoricát, arra a pusztításra gondolok, amiről az előbb olvastam. Fotókra, amiken a víz épp előnti a metróállomásokat, és emberekre, akik mindenüket elveszítették.

Mert Sandy, a hurrikán nem kímélt semmit. Egész házakat pusztított el. Utakat, elektromos kábeleket, fákat, autókat és hidakat. És emberi életeket.

Amíg mi biztonságban csücsültünk a hurrikánmenedékünkön, Sandy több tucat áldozatot szedett. Még mindig rengetegen vannak veszélyben. Idős emberek, akik a tizenötödik emeleten laknak, és nem tudnak kimozdulni a lakásból, mert nem jár a lift. Több ezren vannak, akiknek nem maradt meleg ruhájuk, meleg ételük, ágyuk.

Először segíteni akartam. Találtam egy weboldalt, ahol önkénteseket keresnek ételosztásra, idős emberek meglátogatására és az utcák takarítására. De persze nem mertem jelentkezni. Nem akarok jobban fájni és bepiszkolódní, mint amennyire muszáj. Hogyan is tudnám egész nap a koszos, sáros utcákat takarítani, és aztán egy jéghideg lakásba hazamenni, ahol zuhany sincs?

Érzem, hogy újra közeleg a sötétség.

Még három háztömb, és nem lesz áram. Küldök a szüleimnek egy SMS-t, amiben megírom nekik, hogy tizennyolc órán át biztosan nem lesz térerőm. Egy étkezdeben, ami rendesen üzemel, veszek még két nagy üveg vizet, és elborzadva megyek el a végére.

Nem sokkal a határ előtt, ott, ahol az utca túloldalán már nem működnek a lámpák, meglátok egy hosszabbítókkal teli kempingasztalt a járdán. Egy kivilágított bolt előtt állították fel, és ki van írva A4-es papírokra, hogy itt ingyen fel lehet tölteni a telefonokat. Az asztal körül több tucat ember áll és vár, bámulják a mobilokból, töltőkből és zsinórokból álló gomolyagot.

- *This feels so good!* - mondja egy tüsi hajú fiú. - *Power at last!*

Remegő kézzel veszem elő a töltőmet a táskámból. Még van egy szabad konnektor az egyik hosszabbítóban, és bedugom abba. Mintha hipnotizálnának, úgy bámulom a töltöttséget jelző vonalkákat a telefonomon.

- Most voltam egy hotelban, északon - meséli egy vékony lány horgolt sapkában. - Fel akartam tölteni a telefonom az előtérben, és egyszerűen elküldték. Hihetetlen! Fogalmuk sincs, hogy itt mi van!

- *We are the dark people* - mondja egy tarajos frizurájú férfi, aki egy szutykos kutyát tart pórázon. - Napközben belekóstolhatunk

egy olyan város életébe, ahol működnek a lámpák és van fűtés. Este meg vár minket a *City of Darkness*.

Amíg a telefonom magába szívja az elektromos energiát, csendben hallgatom a beszélgetést. A körülöttem levő emberek sem zuhanyoztak ma, mégsem menekülök el. Mert itt végre érzem, hogy osztozunk valamiben. Itt állok a jéghideg New Yorkban a járdán, tarajos frizurát és trendi szemüveget viselő emberekkel, és *értem* őket.

Közben már elkezdett sötétedni, de még mindig nem akarok elmenni. Órület. Jobban értem ezeket az embereket, mint a saját szüleimet. Ott, Hollandiában már tizennégy éve vagyunk egy család – de hányszor éreztem azt, hogy ugyanazt éljük át? Hányszor találkoztunk az utcán, és neveltünk egymásra a hóesésben?

Itt állok, és csak nézem a mobilom, amíg lassan besötétedik. Az asztal alatt a szutykos kutya fekszik, és az emberek elmesélik a napjukat: hogy ki mit élt át ma. És tippeket adnak egymásnak: hogy a Second Avenue-n van egy indiai, aki elvihető ételt árusít a sötét üzlet ajtajában. Hogy a St. Mark's Place-en lévő koreai szupermarket egy részét elöntötte a víz, ennek ellenére nyitva van, és a koreaiak nagyon büszkék arra, hogy amióta az üzletük fennáll, még soha, egyetlen napig se volt zárva.

Már nem tudok különbséget tenni a lábujjaim és a csizmám között, mégis maradok. Mert jó itt.

Power at last.

A hazaút utolsó szakaszát eléggé alábecsültem. Villany nélkül életveszélyes az utca. Fél Manhattant átszáguldhatják az autók egyetlen piros lámpa nélkül, így szinte lehetetlen átkelni az úttesten.

Én vagyok az egyetlen, aki erre jár? Az első napokban, amikor még volt villany, láttam hajléktalanokat azt utcán. Nem sokat, de azért voltak néhányan. Ők hol vannak most? Örülnek, hogy végre sötét van a hálószobájukban? Vagy arra várnak, hogy a következő sarkon rám vessék magukat?

Hideg szél fúj, mégis azt érzem, hogy izzad a hátam. Tágra nyitom a szemem, és igyekszem nem elbotlani a járdaszegélyekben, a csatornafedelekekben és a törött téglákban.

Kifulladásra érek a mi utcánkba. Amilyen gyorsan csak tudok, a házhoz vezető lépcső felé veszem az irányt. De amint az első lépcsőfokra tenném a lábam, belerúgok valami élőbe. Felsikoltok. Fűlsüketítően.

– Én vagyok – mondja Seth.

– Jézusom! – még mindig nagyon gyorsan dobog a szívem, és az egész testem remeg. – Halálra ijedtem... – Úgy érzem, hogy mindjárt sírni fogok, de aztán a nevetés tör ki belőlem. – Azt hittem, hogy hajléktalan vagy betörő vagy...

Seth megköszörüli a torkát.

– Tudod, hogy mióta várok itt rád?

Nem látom az arcát, de a hangja alapján elég mérges lehet.

– De hát nem beszéltünk meg időt! – mondom. Még mindig lüktet a testemben az adrenalin. – Csak arról volt szó, hogy Jim és én öt után jövünk. Vagy nem?

– De hát nem Jimmel vagy! – emeli fel Seth a hangját. – Jim már itt van egy órája, te meg isten tudja, merre kóboroltál egy koromsötét városban. Anélkül, hogy el tudtunk volna érni. Azt hittem, eltévedtél, megöltek vagy megerőszkoltak, de legalábbis feldaraboltak.

– De most már itt vagyok! – mondom dacosan. Közben arra gondolok: azért ült itt, hogy megvárjon. A hidegben. A sötétben. És aggódott. Nem egy olyan lány miatt, aki úgy néz ki, mint egy cheerleader, hanem *miattam*.

○

– Emilia! – Abby sugárzik, ahogy belépek. – Bridgettől kaptunk gyertyát, úgyhogy csináltam egy kis hangulatot.

Amikor körülnézek a szobában, az a dal kezd járni a fejemben, amit a csilingelő-nevető parknál hallottam: *It's beginning to look alot like Christmas...* A lakás még nem hűlt ki teljesen, szóval a kinti hőmérséklethez képest kifejezetten meleg van. Narancsillat terjeng a levegőben, és mindenütt apró mécsesek: az ablakpárkányon, a konyhapulton és az antik tükör előtt.

– Halleluja! – kiáltja Jim a kanapéről. – A holland ateista életben van! Kiküldtük Sethet a ház elé, mert szegény fiú már nem bírta tovább.

Lerogyok mellé a kanapéra. Iszonyú fáradt vagyok a sok gyaloglástól.

– Na és? Megszabadítottak a kórházban az ujjadtól?

Bólint.

– Számításaim szerint most már csak nyolc van.

Felvesz a földről egy téglalap alakú, kis kartondobozt.

Hoztam neked egy ajándékot.

Elolvasom a doboz feliratát a pislákoló gyertyafényben: *Single-use medical rubber examination gloves*. Száz pár eldobható kesztyű.

– A dilinyósnak – mondja kedvesen. – Hasznos, ugye, amikor nincs víz? Százszor pisilhatsz vagy turkálhatsz az orrodan anélkül, hogy koszos lenne tőle a kezed.

Először arra gondolok, hogy viccel. Hogy nevetségessé akar tenni, ahogy a suliban szokták. De Jim nem nevet.

– Lehet ilyet venni a kórházban?

– Mondjuk úgy, hogy ott volt. És az Jutott eszembe: senki sem örülne neki jobban, mint Imília. Ugye?

Meglepetten bólintok. Úgy tűnik, a filmsztár kedves is tud lenni.

○

Sethnek eszébe jutott, hogy a pincében, a fagyasztóban még rengeteg ennyivaló van. Mivel már elkezdett kiolvadni, holnap vagy

holnapután ki kéne dojni. De most még minden ehető. Így hát az első hurrikánvacsoránk ötfogásos lett.

A teamécsesekkel borított asztalon esszük a paradicsomlevest, a hamburgert, a kukoricát, a *meatloaf*ot és a *pancake*-et, rengeteg juharsziruppal. Aztán Jim forralt bort csinál, hogy még jobban felmelegedjünk, mielőtt befekszünk a hideg ágyba. Egy nagy lábasba beleönt egy üveg vörösbor, és összekeveri a fagyasztóban talált gyümölcsökkel, fahéjrudacskákkal, csillagánizzsal, szegfűszeggel és néhány evőkanál cukorral.

– Anya nem engedi, hogy bort igyák – jegyzi meg Abby. Belenéz a lábasba, miközben Jim kavargatja.

– Felmelegítem – mondja. – És akkor elpárolog az alkohol. Hidd el, tudom, mit csinálók! A nagymamám készíti a legjobb forralt bort egész Michiganben.

Jim másik oldalán állok, mert megnyugtatóan meleg van a tűzhelynél. Tulajdonképpen én sem tudom, hogy ihatok-e alkoholt. Apával a kozmoszról és a prímszámokról szoktunk beszélgetni. Anyával a művészetről. Az alkohol, az óvszer, a cigi és a drog kimaradtak.

Ami azt illeti, arról sem beszéltünk, hogy mennyire nemkívánatos kiskorú diákoknak SMS-eket küldözgetni. Bárcsak alaposabban felvilágosítottam volna őket!

– Kész! – kiáltja Jim.

Azon gondolkodom, hogy Jim tényleg jól átforralta-e a bort, de aztán nem szóalok meg. Segítek neki megtölteni négy bögrét, és odavisszük őket a kanapéhoz. Odakinn vészjósló a csend. Nem járnak autók, nincsenek emberek az utcán. Olyan, mintha most kezdődött volna el a sarkvidéki éj.

Abby és én Jim mellett ülünk a kanapén, Seth egy széken, velünk szemben. Jól látszik rajta, hogy szerinte túl sok figyelmet szentelünk a filmsztárnak. De mit lehet tenni, amikor Jim recepteket kap a nagymamájától? És néhány órára annyira kedves, hogy merek vele beszélgetni! A térdem már-már negyedórákra is elfeledkezik arról, hogy össze kéne csuklania.

Óvatosan belekortyolok a borba. A főzet egyszerre keserű és fűszeresen édes. Érzem, ahogy a melegség lecsúszik a torkomon, és átjárja az egész testemet.

– Wow! – mondom. – Ez isteni!

Még egyet kortyolok. Abby is iszik, és a szeme csillogni kezd.

– Bazmeg, ez tényleg finom!

Seth lesokkolva néz a hűgára.

– Most miért? – kérdi Abby kihívóan, és belekortyol a borba. – Jim is mindig ezt mondja!

– Sok mindent mondanak az emberek – ráncolja a szemöldökét Seth. – De neked nem muszáj mindent megismételni, amit egy *high school dropout* pofázik! Vagy nem vagy elég okos ahhoz, hogy máshogy fejezd ki magad?

Jim meglepően nyugodt.

– Csak nincs valami kifogásod a dugás ellen? – kérdezi Sethől barátságos hangon.

– A húgom kilencéves!

– Na és? Tudja, hogy mi az a dugás. Szóval mi a baj a dugással? – fim oldalra billenti a fejét. – Talán kényelmetlenül érzed magad, amikor ezt a szót halod? Mert félsz? Mert azzal a szánalmasan sovány testeddel még soha...

– Pfu! – kiáltok fel. A kezemmel befogom a fülem, és megrázom a fejem. – Ezt nem akarom hallani! Pont azért repültem át egy óceánt, hogy ettől a mocsoktól megszabaduljak!

Legnagyobb csodálkozásomra csendben maradnak. Csakhogy nem számoltam a kilencévesvel.

– Tudjátok – kezdi Abby nagy komolyan –, valamit nem egészen értek. Mármint a dugással kapcsolatban. Tudom, hogy a férfinak be kell dugni a kukiját a nőbe. De az uszodában véletlenül megláttam néhányszor Jeremy Jones kukiját, és hát az olyan furcsa kis kukac volt... egy ilyet sehova sem lehet bedugni szerintem...

Abby várakozva néz ránk. Ő a legbelevalóbb kislány, akit ismerek. Még egy hurrikán sem kottyán meg neki, pedig csak negyedikes. Nézem okos arcát és csillogó szemét, és legszívesebben örökbe fogadnám. Hogy gondoskodhassak arról, hogy véletlenül se kelljen találkoznia pornóval, hogy sose kelljen undorító erekciókról olvasnia tinimagazinokban, és hogy senki se meséljen neki olyan lányokról, akik a kamera előtt levetkőznek, hogy így fejezzék ki a barátjuk iránt érzett szerelmüket.

Egymás után hármat kortyolok a borból, és érzem, ahogy átjár a melegség.

– Fogalmam sincs – mondom. – Nem hiszem, hogy valaha is beengednék bárhova egy olyan piszkos kis kukacot. De a kakasok a szemétdombról talán tudnak mesélni valamit...

– Bocs – mondja Seth rögtön. – De hallottad Jimtől hogy én semmit sem tudok erről.

Mindannyian Jimre nézünk.

– Szóval? – kérdi Abby. – Hogy van ez? Ha mindig azt mondom, hogy baszd meg, akkor biztos tudod, hogy kell csinálni...

Jim a földet nézi. Látom rajta, végre megértette, mit jelent az, hogy *kilencéves*.

Sóhajt, és megrázza a fejét.

– Ez mindannyiunk számára nagy rejtély.

Csináltunk még egy adag forralt bort, és most Seth régi kártyájával játszunk: unózunk. Egyre több extra szabályt találunk ki, és egyfolytában kiabálunk. Általában utálok kártyázni, de sötétben, gyertyákkal, hideg palacsintával és forralt borral egészen más, isteni multság.

Egy játszma közepén, amikor már alig bírjuk abbahagyni a röhögést, Abby hirtelen Sethre pillant.

– Tudom már! Ezt játszottuk a papával is! Persze kicsi voltam hozzá. De mivel nem ismertem a szabályokat, könnyebb volt nyerni hagyni.

– Mama mindig azt mondogatta, hogy ez pedagógiaileg nem jó megoldás – mondja Seth. – Szerinte meg kell tanulni veszíteni.

Abby bólintott.

– De papa mégis hagyott nyerni.

– Azt mondta, hogy fogsz majd még veszíteni ügyis. Ha nagyobb leszel.

Hirtelen mindenki abbahagyja a nevetést. Én is, A bor most hallgatagon kóvályog a véremlben. Még sosem éreztem így magam. Mintha tényleg éppen most múltam volna tizennégy éves. Mintha még bármi megtörténhetne, és minden csak most kezdődne. És egyszer csak meg merem kérdezni.

– Hogy halt meg tulajdonképpen?

Lehet, hogy nem akarják elmondani. De még rosszabb lenne, ha meg sem kérdezném.

– Autóbaleset – Seth nem néz rám. – Belehajtott az autójával a vízbe, és már nem volt ideje kiszállni.

Nagy csend. És ekkor érzem, hogy Abby megmozdul mellettem.

– Ezt nem tudjuk biztosan.

A gyertyafényben Seth arca úgy néz ki, mint egy maszk.

– Fogalmad sincs, miről beszélsz – mondja halkán.

– De igen – mondja Abby az állát felszelve. – Senki sem tudja, hogy baleset volt-e. Te se.

Seth három lépéssel a kanapénál terem.

– Ha a mama meghallja, hogy... – meg akarja fogni Abbyt, de én átkarolom.

– Ne fáraszd magad! – kiált rám Seth. – Az én húgom.

Még mindig átölelve tartom Abbyt. Seth közben összeszorítja a fogát. A félhomályos szobában úgy néz ki, mint egy zombi, aki két évig feküdt a föld alatt, és nemrég szökött meg.

– Hazudik – mondja rekedten. – Jegyezzétek meg! Abby hazudik.

Megfordul, és elmegy. Hallom, ahogy becsukódik szobájának az ajtaja. És aztán csönd.

o

Abby nem úgy sír, mint egy pici lány. Alig mozdul az arca, és a könnyei egyszerűen csak végigcsorognak az arcán. Az ablakban levő gyertyákat bámulja. Adok neki egy zsepit, de nem veszi észre. A körmöm a tenyerembe mélyesztem, és várok.

– Öngyilkosság volt? – kérdi Jim hirtelen.

Úgy érzem, mintha áramütés ért volna. Azt kívánom, hogy Jim bárcsak ne szólalt volna meg, ugyanakkor nagyon remélem, hogy Abby válaszolni fog.

Látom, hogy nagyot nyel. Kézfejjével megtörli az arcát, és aztán felvonja a vállát.

– Nem tudjuk. Tényleg nem tudjuk.

Seth szobájából kiszűrődik a kis tranzisztoros rádió recsegő hangja. Most még dühösebb vagyok rá. Nem lenne szabad egyedül hallgatnia a rádiót, főleg nem maximum hangerőn! Túl hamar le fog merülni az elem.

– Hétéves voltam – mondja Abby. – Persze senki sem mondott semmit. Csak annyit, hogy apa nincs többé. És hogy az éjszaka közepén behajtott a vízbe. Baleset volt, azt mondták.

– Lehet, hogy tényleg az volt, nem? – kérdezem halkán.

Bólint.

– Lehet. De van néhány *furcsaság*.

– Milyen furcsaság?

– Papán be volt kötve a biztonsági öv. Ha valaki behajtott a vízbe az autójával, akkor megpróbál kiszabadulni, nem? És rögtön kioldja a biztonsági övét...

– Az is lehet, hogy elvesztette az eszméletét – mondom. – A becsapódástól, amikor az autó elérte a vizet.

Abby feláll. Távolságtartón néz rám.

– Pont olyan vagy, mint mama és Seth – letörli a taknyot a felső ajkáról. – Most már egyáltalán nem beszélhetek róla. De az első hónapokban bármit kérdeztem, mindenre az volt a válasz, hogy baleset volt. Fogalmunk sincs, hogy került a kihalt útról egyszer csak a vízbe, de természetesen baleset volt. Azt sem értjük, hogy egyáltalán miért ment arra, és hogy miért hagyta otthon a telefonját, de baleset volt. Baleset. Baleset.

Abby teljesen kimerültnek látszik.

– De nem lenne jobb... – habozok. – Nem lenne neked is jobb, ha tényleg baleset lett volna?

– Naná – kiáltja –, persze! De ezt nem *te döntöd el!* Tudni akarom, hogyan történt. Mert volt valami a papával. Úgy értem, már előtte. Semmit sem akart velünk csinálni De mama semmit sem akar mondani erről – megint sír. – Csak annyit szeretnék, hogy legalább beszélhessek róla Hogy ne legyenek mérgesek, ha beszélni akarok róla...

Felállok és átölelem.

– Persze – suttogom. – Értem, értem.

o

Amikor Abby elalszik, Jim és én befektetjük a nagy ágyba. Megsimogatjuk az arcát, és kilopózunk a szobából. Jim beleönti az utolsó adag forralt bort a bögrénkbe.

– Legközelebb talán tényleg felforralhatnád – suttogom.

– Nem tűnik rossz ötletnek – és lehuppan a kanapéra. – Wow! Na, így néz ki egy zsidó család!

– Zsidók? – kérdezem csodálkozva.

– Naná – pont úgy mondja, ahogy Abby az előbb. Nem válaszolok. Hollandiában nem szoktunk ezen gondolkodni. Mármint azon, hogy valaki zsidó-e vagy sem. Természetesen tudom, hogy mi történt a második világháborúban. Talán éppen ezért. Nem tűnik helyesnek azon gondolkodni, hogy valaki zsidó-e.

– Bazmeg – mondja Jim. – Ja, bocs, ezt nem szabad mondani – sóhajt. – És én még azt hittem, hogy az én családom egy csódtömeg. De ez...

Kiiszom a bögrém. A gyümölcsöket benne hagyom.

– Bemegyek Sethhez.

Jim rám néz az utolsó gyertyák fényében.

– Menjek veled?

Megrázom a fejem.

– Oké, akkor szunyálok. Ideadnád a takaróm?

Kinyitom a gumikesztyűs dobozt, felveszem az első párat, és odaadom neki a régi, poros takarót.

– Dilinyós – mondja kedvesen.

– Aludj jól! – mondom én is kedvesen.

Becsukja a szemét. Egy darabig még nem mozdulok, pislákolnak a gyertyák, és akkor rájövök, hogy valami megváltozott. Persze még mindig látom, hogy Jim milyen helyes. De már nem érzem azt, hogy egy posztert nézek. Őt látom. Jimet. Egy fiút, akit ismerek.

Amikor bemegyek Seth szobájába, azt sem tudom, hogy ébren van-e még. A rádió recsegő hangja betölti a koromsötét, kicsi szobát.

– Seth? – kérdezem. – Várj, hozom a telefonom...

– Ne! – mondja. A hangja sűrű, – Hagyj békén!

– Legalább kapcsold ki a rádiót! Ha lemerül az elem, akkor tényleg annyi nekünk!

Az ajtóban várok. És egyszer csak véget ér a recsegés.

– Hogy... – kezdem, de nem tudom, hogyan folytassam. Leveszem a gumikesztyűt, és zsebre dugom. – Beszéltél a nagynénéddel?

Sóhajt.

– A nagybátyámmal. Életben vannak, de az autójukat és a házuk egy részét elöntötte a víz. A nagybátyám el tudott menni a JFK reptérre egy pickuppal, ami dugig volt hozzá hasonló emberekkel. Ott volt térerő, és onnan tudott telefonálni. De fél óra múlva az autó visszaindult, mert még egy csomóan vártak arra, hogy eljuthassanak a reptérre.

– Jézusom! – mondom halkán. – És ez New York. Nem Szomália, Honduras vagy India. Hanem *Amerika*.

Normális esetben, amikor a szem megszokja a sötétséget, egy idő után elkezd látni valamit. De hold, utcai lámpák és az elektromos készülékek kijelzői nélkül semmit sem lehet látni. Bármennyi ideje vagyunk is a sötétben, ugyanolyan vaksik maradunk.

– Hol vagy?

– Az ágyamon ülök.

Amikor tapogatózva elindulok felé, eszembe jut a Picasso-festmény, amit most nem látok. A kétarcú nő.

– Hú! – mondja Seth hirtelen. – Még egy lépés, és az üölemben ülsz.

Akaratom ellenére is elkezdek vihogni.

– Ide ülhetek?

Csönd.

– Bólintottam – mondja ekkor Seth.

– Oké.

Leülök, és hátamat a hideg falnak támasztom. Hirtelen nagyon nyugodt leszek.

– És most hallani akarom. Nyisd ki a kapszula ajtaját!

– Ez komoly? Abby elmondta?

– Hogy te és az anyukád egy időkapuszulában ragadtatok? Igen. És tudod mit? Igaza van. Látlak az ablakon keresztül. Egy kicsi tengeralattjáróban ülsz, csak éppen nincs körülötted víz. Mi – és a világ többi része – egyre messzebb repülünk tőled. De te csak ott lebegsz. A tengeralattjáródban.

– Emilia, én számítógépekkel dolgozom. Nullákkal és egyesekkel. Nem tudok mit kezdeni víz nélkül lebegő tengeralattjárókkal. Micsoda hülyeség ez!

– Hát jó... – ökölbe szorítom a kezem. Nem a hátam mögött, hanem az ölemben. Elvégre sötét van. – Akkor mondd meg! Mondd meg, hogy nulla vagy egyes! Baleset volt vagy öngyilkosság?

Megmozdul alattam a matrac. A távolban szirénát hallok, és közvetlenül mellettem egy tompa puffanást a falon. Utána semmit.

– Mit akarsz? – kérdezi rekedt hangon. – Mondtam már hogy baleset volt. Én sem nyaggatlak folyton az apáddal nem? Te elmondtad a te történeted. És én hiszek neked.

A falhoz támasztom a fejem. Sötétséget lélegzek, meg Seth lélegzetét, és az évek óta felgyülemlt port. Hány évvel ezelőtt rakhatta össze azt a dinoszauruszmodellt? Mikor kaphatta azt a Picasso-poszttert?

– *Christ!* – szólal meg. – Te nem érted... A számítógépek esetében mindig nullák és egyesek vannak. De a valóságban ez nem így működik. Néha egyszerűen nem tudod, hogy valami egyes vagy nulla. És vannak dolgok a kettő között is.

Nem szólalok meg, mert biztos valami rosszat mondanék. A bor még mindig ott kering a testemben. Vagy talán mégsem. Talán én keringek Seth-tel, együtt ülünk az időkapuszulájában, és átszáguldunk az időn. És visszamehetünk egy évvel ezelőttre, amikor apám még nem küldte el az SMS-eket. Vagy két évvel ezelőttre, amikor még élt Seth apja.

– Oké – mondja. – Akkor figyelj! – Hirtelen nagyon határozott a hangja. – Nem tudjuk, hogy baleset volt-e. Egyszerűen nem tudjuk. Hónapokon át reméltem, hogy ki fog derülni. Semmi másra nem tudtam gondolni. Mindennap vártam a postát, hátha megkapjuk apám búcsúlevelét. Mert, mondjuk, valahogy elkeveredett, de aztán mégis megérkezik hozzánk. De közben abban is reménykedtem,

hogy egyszer csak jelentkezik valaki, aki azt mondja: láttam őt azon az éjjel, elé ugrott egy kutya, és ezért hajtott bele a vízbe.

Egy ideig hallgat.

- De semmi sem jött. Se levél, se szemtanú. Se titkos napló, semmi, amiből kiderülne, hogy miért kellett elmennie aznap éjjel. Ennyi. Sosem fog kiderülni. Nem tudjuk, mi történt.

- De akkor Abby... - remeg a kezem, de ez a sötétben nem baj. - Miért nem beszélhet róla?

- Soha nem mondtuk neki, hogy nem beszélhet róla. De megőrülünk a kérdéseitől. És ha már választani kell, hogy mi történt... akkor inkább a baleset, nem? Mama ezt mondta mindenkinek. És a suliban is így tudják.

Még mindig nyitva van a szemem. Nem is tudom, hogy miért, hiszen nincs mit nézni. Mégis nyitva tartom. És nézek. Próbálok látni.

- Ha választanod kell - mondom akkor a balesetet választod. Ezt megértem. De te mit gondolsz? Szerinted mi történt?

Nagyon sokáig tart, amíg válaszol. Alighanem az univerzum túloldaláról jönnek a szavai.

- Azt hiszem - mondja halkán -, hogy talán a kettő között volt valami. Valami az egyes és a nulla között. Nem bírom elhinni, hogy tényleg azt tervezte, hogy el fog hagyni minket. Akkor írt volna legalább egy levelet. Vagy elbúcsúzott volna. De el tudom képzelni, hogy... - megköszörüli a torkát - ...hogyan hirtelen egyszerűen csak *megett*e. Félrerántotta a kormányt. Nem kapcsolta ki a biztonsági övét. És amikor rájött, hogy mindjárt megfullad, akkor jutott eszébe, hogy soha többé nem fog látni minket - de akkor már késő volt.

Szerdán tortillachipset reggelizem. Gumikesztyűvel nyúlok a zacskóba, és Abby vihogva utánoz. Fáj a fejem, és azon gondolkodom, hogy vajon ez a másnaposság-e.

– Szerintem igen – mondja Seth komoran. Hamuszínű az arca, és egy falatot sem akar enni.

– El kell mondanod Abbynek! – suttogom, amikor megint kettesben maradunk. – Azt, amit a nullákról és az egyesekről mondtál. Amit nekem meséltél. Ezt akarja hallani.

– Azt, hogy az apánk talán öngyilkos lett? – kérdezi. – Ezt akarja hallani a kilencéves húgom?

Bólintok.

– Már régóta tudja. De tőled akarja hallani, hogy nem bolond.

Abby kijön a fürdőszobából.

– Ma van halloween, be kell öltöznünk!

A szeme karikás és vörös, de úgy nevet ránk, mintha minden vágya az lenne, hogy ünnepeljen.

– Nekem nincsenek rémruháim – mondom.

– De nekünk van egy csomó jelmezünk!

Egy órával később két hátizsáknyi jelmezzel indulunk útnak. Azt terveltük ki, hogy le zuhanyzunk Bridgetnél Észak-Manhattanben, és aztán átöltözünk. Hogy legalább tiszta zombik legyünk.

Szóttanul vágunk neki az észak felé tartó útnak. Most már jól ismerjük. Még mindig szürke az ég, és ugyanúgy, mint tegnap, halálos csend honol. Nem működnek a lámpák, a boltok zárva vannak, és mindenki nagyon komor. Addig baktatunk, amíg el nem kezd pittyegni a telefonunk. Ekkor majdnem meghalok az ijedségtől.

Apa azt írta SMS-ben, hogy sikerült feljutnia egy járatra, és ma este érkezik Amerikába. Az SMS túl rövid ahhoz, hogy minden részletet tartalmazzon, így nem értem, hogy pontosan hova fog érkezni, hogy mi van a taxizással, vagy hogy mennyi ideig fog tartani az egész. De egy dolgot megérték: hogy nincs egyedül.

Anya is vele jön New Yorkba.

Húsz éve nem repült már, mert meg van róla győződve, hogy a repülők természetellenesek, és halálosak. Bármilyen fantasztikus ajánlatokkal kecsegtették ázsiai vagy amerikai múzeumok, anya mindig mindenre nemet mondott. És most, két nappal Sandy után, amikor a város romokban hever, anya felszáll egy repülőre New York felé. A Modern Művészeti Múzeum vagy a Guggenheim nem tudta meggyőzni. Én igen.

Hátravetem a fejem, és kitör belőlem a nevetés.

– Bridget nincs otthon! – mondja Abby nyugtalanul. – És csak nagyon későn fog hazaérni a munkából...

Abbahagyom a nevetést.

– Na és? – vonja meg Seth a vállát. – Akkor nem zuhanyzunk le nála. Majd bemegyünk egy étterembe, és a vécében átöltözünk.

– De én le akarok előtte zuhanyozni! – kiáltja Abby.

Csodálkozva nézek rá.

Abby idegesen tördeli az ujjait.

– Nem öltözöm be, ha nem leszek tiszta! Tudod, hogy mennyi baktérium van az ember bőrén?

Az ajkamba harapok, és nem mondok semmit.

– Százötvenféle baktérium található az ember kezén – mondja Abby metsző hangon. – Emilia pontosan tudja. Ezért kell akkor is kesztyűt viselni, ha eszünk! Ha most nem tudok lezuhanyozni, meg fogok betegedni!

Rám néz. Az alsó ajka megremeg.

– Emilia, mondd el nekik, hogy milyen koszos vagyok!

Olyan, mint amikor valaki végighúzza a körmét egy iskolai táblán. A testem minden sejtje lúdbőrzik. Látom, hogy Seth és Jim engem figyel.

Seth átkarolja Abby vállát.

– Azt hiszem...

– Hagyd abba! – mondja mérgesen. – Te is piszkos vagy!

Még mindig a fülemben cseng a táblán karistoló köröm hangja, és tudom, hogy tennem kell valamit. Ez nem mehet így tovább.

– Abby, figyelj! – egy kicsit nehezen kapok levegőt. – Minden, amit a baktériumokról mondtam... igaz. De... *nem számít* – megpróbálok emlékezni, hogy az az agyalágyult pszichológus miket mondott nekem tavaly. – Az emberek jól bírják a baktériumokat. Nem leszel beteg, ha pár napig nem zuhanyzol. Kicsit talán bűdös leszel, de az nem olyan szörnyű – főleg nem most, Sandy után.

- Ez hülyeség! - mondja Abby mérgesen. - Akkor te miért mosod meg folyton a kezed? Miért nem rakhattam be az alvónyuszimat a táskádba?

Tudom, hogy Seth és Jim engem néz. Érzem magamon a tekintetüket, de el kell feledkezniem róluk. Most Abbyról van szó.

- Vannak emberek - mondom -, akik az egerektől félnek. Másoknak tériszonya van. Megint mások a sötétségtől félnek. Én is félek, csak éppen a baktériumoktól. Ha egy barátnődtől azt hallod, hogy nem mer felmenni az Empire State Buildingre, te se fogsz felmenni soha?

Abby megrázza a fejét.

- Én imádom a magas épületeket!

- Így van. És pontosan ezért lesz belőled pompás zombi zuhanyzás nélkül is.

- Tényleg?

Bólintok.

- És te? - kérdezi. - Te is be fogsz öltözni zuhanyzás nélkül?

Mintha hegyes körmök szakítanák fel belülről a bőröm. Mintha éles késekkel hasogatnák a húsom. Mintha darabokra tépnének...

- Persze - mondom vidáman. - Miért is ne?

Észak-Manhattan ma már úgy csillog-villog, mintha sose járt volna erre a hurrikán. Körülbelül tíz percig tudunk örülni annak, hogy megint nyitva vannak az üzletek, de aztán elkomorulunk. Most érezzük át igazán, hogy mit jelent a *dark people* életforma. Chipset kell reggeliznünk, bort kell innunk, hogy felmelegedjünk, és kilométereket kell mennünk azért, hogy wifit és működő konnektorokat találjunk. Az emberiség másik felének fogalma sincs arról, hogy milyen lehet ez.

- Hülye turisták! - dühöngök. - Csak azzal vannak elfoglalva, hogy fotózzanak és szuvenírt vegyenek. Hát nem tudják, hogy egy csomóan meghaltak?

- Természetesen tudják - mondja Jim. - De hát ezt csinálja mindenki. Az emberek esznek, fotóznak és vásárolnak, miközben más emberek meghalnak - rám néz. - Miért, te talán mindennap gondolsz azokra, akik meghalnak?

- Nem, de...

- Én igen! - szólal meg Abby. - Van egy weboldal, ami megmutatja, hogy hány ember születik és hal meg éppen. Hipergyorsan mennek fölfelé a számlálók! Például amíg megeszem egy bagelt, meghal 392 ember.

Seth szigorúan néz a hűgára.

- Abby! Mama nem engedi, hogy ezt az oldalt nézegesd.

- De hát nincsenek is rajta meztelen emberek! Mi van abban, ha számjegyeket nézek?

- Rémálmaid lesznek tőle.

Az égbolt visszatükröződik a szürke felhőkarcolók ablakaiban. Eszembe jut az apám - hamarosan tényleg teljesen megőrülök. Annyit hallok, hogy weboldal és meztelen emberek, és rögtön az apámra gondolok.

A szüleim gépe néhány óra múlva megérkezik New Yorkba. Megírtam nekik SMS-ben, hogy csak holnap vagyok hajlandó találkozni velük, mert halloween napján van jobb dolgom is.

Fogalmuk sincs, hogy hol lakom, és mivel a város sötét felében teljesen elérhetetlen vagyok, a következő pár órában én leszek a főnök.

Aztán holnap visszaváltozom az ő kiskorú lányukká.
A hányinger kerülget, ha csak eszembe jut.

o

New York A. S. (A. S., azaz *After Sandy*) turistalátványosságai és nevezetességei egyáltalán nem izgatnak. Így amikor megpillantjuk a Fifth Avenue templomszerű könyvtárát, és kiderül, hogy zárva van, csak dühöt érzek. Seth azt mondta, hogy itt biztosan lesz wifi. Csalódottan nézem a bejáratot őrző oroszlánokat. Hát igen, tényleg pazar, ahogy elnyúlnak, láttam őket már vagy tizenöt filmben. De a filmeknek a főszereplőinek illatos volt a hónalja, és kakálhattak a saját vécéjükbe.

Végül a pályaudvar monumentális épületében találunk konnektorokat – a peronok melletti, hideg, huzatos folyosón, térdmagasságban. De mit bánjuk mi? Mohón vetjük rájuk magunkat.

– Írni fogok egy útikönyvet – kiáltok át a tőlem öt méterre, a következő konnektornál gubbasztó Abbynek. – Telefontöltő a hátizsákban: *New York száz legjobb konnektora* címmel.

– Ha megírod, én megveszem! – kiált fel Seth a másik oldalamon.

– Én meg csinálok egy filmet arról – kiabál Jim tíz méterről –, hogyan töltődik fel egy telefon, és hogyan csücsülnek a töltők a konnektorokban.

Abby kuncogni kezd.

– Szerintem a mama nem fogja megengedni, hogy megnézzem.

Jim lelkesen integet a telefonjával.

– Olyan is lesz, hogy egy elosztó segítségével két telefon töltődik egy konnektorban. Sőt, öt telefon is töltődik majd egyszerre, egymás mellett! Egy másik jelenetben meg szupergyorsan töltődik fel egy telefon.

– Jézusom, hagyj abba! – mondja Seth nevetve.

Tovább kóborlunk a városban. Csokoládé-szökőkutak, briliánsokat áruló boltok és sült gesztenyét áruló standok mellett megyünk el, és aztán megtaláljuk azt a helyet, aminek a nevét aranyba foglalhatná a *Telefontöltő a hátizsákban* című könyv.

Jegyezzük meg, hátha szükségünk lesz még rá: a Barnes & Noble könyvesbolt a Fifth Avenue-n, a Negyvenötödik és a

Negyvenhatodik utca között van. Tartozik hozzá egy Starbucks is, ahol muffint és kávékat lehet venni. Működő wifi. Ingyenes vécé, speciális csappal, amiből vizet lehet inni! Hosszú évekre elegendő könyvmennyiség. *Meleg.*

Leülünk a szőnyegpadlóra a bolt egy elhagyatott sarkában. Levesszük a sapkákat, elővesszük a telefonunkat, és megbeszéljük, hogy egy darabig itt maradunk. Az eladók békén hagynak minket, és egyre több *dark people* jelenik meg a boltban, akik, akárcsak mi, kétségbeesetten tudni akarják, hogy mi folyik a körülöttük levő világban. Legnagyobb csodálkozásomra meg sem nézem, hogy beszélnek-e még az apámról a neten. Ma egyszerűen nem tud érdekelni. Azzal foglalkozzak, hogy vadidegen idióták miket hordanak össze? Van ennél jobb dolgom is. Például tudnom kéne, hogy mikor fog újra járni a metró. Hogy tényleg beszennyeződött-e az ivóvíz. És hogy hol áll a számláló, ami a halottakat mutatja.

o

– Van egy ötletem – köszörüli meg a torkát Seth. Mostanáig csendben voltunk, és el is feledkeztünk róla, hogy más emberek is vannak körülöttük. – Ha négyen vagyunk, akkor sötétben is haza tudunk menni. Vagyis elmehetnénk valahova a fényre vacsorázni.

– Zseniális ötlet – vágja rá Jim. – De én nem tudok menni. Nincs pénzem.

Megvonom a vállam.

– Akkor majd meghívlak.

– Nem – mondja Seth szigorúan. – Már eleget fizettél. Te vásároltál be a hurrikánra, és a muffint és a kávékat is te fizetted. Most én jövök. Mindenki az én vendégem.

– De hát te sohasem szoktál hozzányúlni a félretett pénzedhez! – kiált fel Abby döbbenetben. – Hiszen akkor nem fogsz tudni egyetemre menni!

Végre megértem, hogy Sethnek miért ennyire fontos a munkája. Amerikában másként van, mint Hollandiában. Itt egy vagyona kerül egyetemre járni, és Seth meg Abby csak az anyukájukra számíthat, aki valószínűleg nem keres túl sokat óvónőként.

Abby gondterhelten néz Sethre.

– De Seth, ugye, nekem is tudsz így pénzt félretenni? Hogy én meg orvos lehessek. Az nagyon sokba kerül! Tudod, én megpróbáltam megtanulni jósolni, hogy pénzt keressek a

Washington Square-en, de egyszerűen nem megy! Valahogy nem történnek meg azok a dolgok, amiket megjósolok.

– Persze hogy félre tudok tenni neked is – mondja a bátyja komolyan. – Van elég pénzünk. Annyi biztosan, hogy egyszer étteremben ehessünk.

A kislány felnevet.

– Jó, akkor visszafizetem, ha majd sebész leszek! Kamatostul. És még ajándékokat is fogsz kapni!

Közben Jim és én szinte elsüllyedünk, annyira kicsinek érezzük magunkat Seth és Abby nagyszabású tervei mellett. Nekem fogalmam sincs, hogy mit fogok tanulni. Majd csak lesz valami. És Jim be sem fejezte a középiskolát. Jövő héten megmútít az ujját, és hónapokig nem fog tudni dolgozni. Sérülten, koldusszegényen tengődik a világ legdrágább városában...

– Jim! Gyere! – Abby mintha a kedvenc kutyáját hívná. – Át kell öltöznünk a vacsorához. Segítek felvenni a jelmezed.

Miután Jim feláll, és elindul a hátizsákokkal, Abby hozzám hajol.

– Össze fogunk házasodni – suttogja. – Akkor fekéthet a kanapén, és beszélhet a válságról egész nap. Én úgyis elég pénzt fogok keresni mindkettőnknek.

Majd feláll, és elindul Jim után, keresztülszökdécselve az üzleten. Utána nézek. Bárcsak én is kilencéves lennék.

Felsőhajtók, és kiveszem a fertőtlenítő gélt a táskámból.

– Emilia, nem kell beöltöznöd, ha nem akarsz – mondja Seth barátságosan.

És megint úgy néz rám, mintha én lennék az a nő Picasso festményén. Mintha egyszerre látna előlről és profilból.

De én ettől kényelmetlenül érzem magam. Miért akarna bárki is ennyire alaposan szemügyre venni?

– Ne légy már folyton ennyire megértő!

– Ezt meg hogy érted? – kérdi Seth elképedve.

– Egyfolytában kedves vagy hozzám. Úgy csinálsz, mintha megértenél. Pedig csak tizenöt éves vagy. És fiú. Legyél már keményebb!

Sötét szemei úgy néznek rám, mintha földönkívüli lennék. Nem a cuki, bolyhos házibarát-fajta, hanem az örült tekintetű tarajos-csápos.

– Úgy érted, hogy túl kedves vagyok? És most azt mondod, hogy ne legyek ennyire kedves?

– Igen! – ezen a ponton már én sem tudom igazán, hogy mit is akartam mondani neki. De még mindig az tűnik a legjobbnak, ha

tovább beszéltek. – A lányok nem szeretik, ha folyton megértik őket.

– De hát én azt gondoltam, hogy pont...

– Hagyd abba, és ne gondolkodj annyit! Ne fizesd ki a kajámat, és ne legyél velem kedves! Úgysem bírnád sokáig. Higgy nekem, én tudom, mi szokott történni. Minél jobban megismer valaki, annál hülyébbnek talál. Nem éri meg a fáradságot!

Anélkül, hogy megvárnám a választát, felállok és elindulok a mosdó felé.

– Abby! – kiáltok a bezárt ajtónál. – Nálad van a ruhám?

– Várj egy kicsit... – kuncog. – Most épp Jimmel vagyok elfoglalva.

Ehhez is kilencévesnek kell lenned. Hogy egy nyilvános vécéből azt kiabáld, hogy épp egy fiúval vagy elfoglalva. Ahhoz pedig Jimnek kell lenned, hogy ezt hallva olyan hangosan nyeríts fel, hogy a vécére váró összes nő meghallja.

Nem sokkal később a szűk fürkében állok, macskajelmezzel a kezemben: harisnyanadrág, rövid, fekete, prémszegélyes ruha, hosszú bársonyfarok és hajráf hegyes fülekkel.

Csak gumikesztyűvel mertem kivenni ezeket a ruhadarabokat Abbyék jelmezes dobozából. Szerintem már a dinoszauruszok is hordták őket, a macskafarkat legalábbis biztosan. Belekapaszodom a hajráfba, és próbálok arra a pszichológusdumára koncentrálni, amit az előbb Abbynek is elmondtam az utcán.

Nem megy. Érzem a pánik közeledtét.

Ekkor eszembe jut Seth komoly arca. Hogy milyen aggódva nézett rám. Jim viccel az apámmal és gumikesztyűt lop nekem, hogy turkálhassak az orromban, de Seth komolyan vesz. És együtt is érez velem. Nem mondja, de tudom, hogy így van. Máskülönben miért lenne ennyire kedves velem?

A mindenit! Egy fiú, aki mindentől elszakadva kering az úrben, együtt érez velem.

Egyszerre húzom át a pólóm és a pulóverem a fejemen.

Alighanem mind a négyünk arcán széles vigyor ült, amikor kijöttünk a könyvesboltból. Abby rémisztő zombinak öltözött: cafatokban lóg rajta egy vérfoltos szoknya, a haja teljesen feláll, és hullaféhér az arca. Sethen csontvázmintás pulóver és kesztyű van. Belőlem végül mégiscsak szexi macska lett – még szerintem is.

De ha van valaki, aki miatt minden járókelő úgy áll meg, mintha belecsapott volna Benjámín Franklin villáma, az Jim. Lila, flitteres ruhája olyan szűk, hogy szinte szétreped rajta. A fején csúcsos fekete kalap, az arca méregzöldre van festve, és hosszú szálú, fekete parókája úgy áll, mint a szénaboglya. A hatás egyszerűen lehengerlő. Még csak kétszáz métert tettünk meg, de már öt turista röhögött fel hangosan, és három gyerek fakadt sírva Jim láttán.

Elmegyünk egy rendőr mellett, én egyenesen a szemébe nézek. A hajszínem és a jelmezem miatt más ember vagyok. Azt hiszem, soha életemben nem éreztem magam ennyire nem Emiliának. Nagyon fázunk dzseki nélkül, de azt akarjuk, hogy mindenki lássa a jelmezünket. Egymás mellett lépdelünk a széles járdán, és a szembejövők kitérnek előlünk. Mintha egy fiúegyüttes lennénk, vagy az a négy nő a *Szex és New York*ból. Négy világhírű ember, akik egymáshoz tartoznak.

Az étterem, ahova Seth visz minket, egy forgalmas utcában van. A berendezése elképesztően modern.

Seth pedig egyszer csak elkezd keménykedni – már egy cseppet sem megértő.

– Adjátok ide az étlapot! – mondja kurtán. – Én döntöm el, hogy mit fogunk enni.

Még sosem voltam ennyire menő étteremben. Rózsaszínű lámpák futnak körbe a falakon, lila díványokon ülünk. Rajtunk kívül senki sincs jelmezben.

Negyedóra múlva az asztalunk roskadásig tele van tavaszi tekerccsel, csirkesaslikkal, thai salátával, gőzgombóccal és kacsahúsos palacsintával.

– Az előételek – mondja Seth.

– Nyami! – Abby már ugrásra készen tartja kezében az evőpálcikákat, de hirtelen aggódva pillant rám. – Emilia nem akar egy tálból enni velünk...

– Emilia ne nyafogjon! – mondja Seth szigorúan.

Így hát meg sem szólalok. Az ételek eszméletlen finomak: egyszerre ropogósak, fűszerezettek és édesek. Háromszor megyek ki a vécére kezemet mosni, mert véletlenül hozzáértem a fekete ruhámhoz. De senki sem szól emiatt. Természetesen nem iszunk bort, mert Amerikában tényleg nem juthat alkoholhoz az, aki még nem múlt el huszonegy éves. Ennek ellenére bizsereg a vérem. És mintha megint lebegnék.

Amikor szétolvad a számban egy darab édes-savanyú tofu, arra gondolok, hogy talán mégsem annyira rettenetes dolog idősebbé válni. Talán pont ilyen érzés felnőttnek lenni. Egyedül eldönthetem például, hogy egyek valami fantasztikusan finomat egy jó étteremben. A saját barátaimmal. Addig maradok, ameddig akarok, és azt eszem, amit akarok, mint most is. Mert többé már nem félek.

– Szerintetek nem kéne beszüntetni az internetet úgy, ahogy van? – kérdezem.

Abby a kezébe veszi a telefonját.

– *Smile!*

Összedugjuk a fejünket, és elvigyorodunk a fotó kedvéért.

– Beszüntetni az internetet? – kérdezi Seth.

– Igen! Ki mondja, hogy mindent használnunk kell, amit azok az emberek találtak fel, akik történetesen előttünk éltek?

– Pontosan! – mondja Jim. – Egyáltalán nincs szükségünk például atombombákra, gyilkos robotokra és százalmas iskolákra.

Seth egy falat kacsát rak a szájába.

– Én személy szerint odavagyok a kerékért.

Abby leteszi a telefonját.

– Szerintem az lenne jó, ha Obama meghatározná, hogy naponta csak három órát tölthetünk az interneten. Nem többet. Akkor legalább suli után lehetnék néha offline. Most folyton attól félek, hogy lemaradok valamiről, vagy hogy rólam kezdenek el pletykálni, ha nem vagyok ott...

– Egyszerűen nem értem – mondom. – Miért annyira bunkók az emberek az interneten? Miért lesznek sokkal agresszívebbek és gonoszabbak?

– Egyszerű – mondja Jim. – Ha valakinek szemtől szembe vágok valamit az arcába, akkor jól pofán vág. De online azt mondom, amit

akarok.

– Épp ez a probléma! – kiáltok fel. – Hogy nem azt mondd, amit akarsz, hanem *többet*. Többet, mint amit meg fogsz *tenni*.

Abby bólint.

– Bethany azt írta, ki fogja kaparni a szememet, mert nem hagytam, hogy lessen rólam. És tessék, még megvannak a szemeim! – A hullafehér zombiarc vidám tekintettel néz körül.

Újabb és újabb tálkák érkeznek az asztalunkra. Életemben nem ettem még ennyit. Ízlelgetem az édes kókusztejet, az erőspaprikát és a thai bazsalikomot, és közben nézem a trópusi halakat, ahogy lomhán úszkálnak a kivilágított akváriumban. Poharak koccannak össze, és a beszélgetésfoszlányok megnyugtatóan amerikaiak hangzanak. *I was like... girl, thats soo amazing, you know? And then she's like... no way, he can't have, you know! But then I'm like helloo, he's a guy, what do you expect, you know?*

Ekkor megszólal egy férfi a hátam mögött.

– Emilia de Wit! Lehetne pár kérdésem?

Hollandul beszél. És tudja a nevem.

Hátrafordulok. Egy magas, vékony, rövidre vágott hajú férfi nevet rám.

– Átülhetek hozzátok?

Rámeredek a férfira, mert fogalmam sincs, ki lehet.

– Sorry – mondom angolul nem tudom, hogy kicsoda maga.

A férfi megint rám nevet, és a legteljesebb nyugalommal ül le Abby mellé.

– Bastiaan Breedveld vagyok – mondja, még mindig hollandul –, újságíró. Láttam a Twitteren, hogy itt vacsorázol, és véletlenül pont erre jártam. Ezen a héten persze a hurrikánról írok, de nagyon kíváncsi lennék a te reakciódra is a Junóval készült interjú után.

Mozdulni sem bírok. Már azt hittem, megmenekültem, de úgy tűnik, hogy a vadászat nem ért véget. Ennek az újságírónak nincs ugyan revolvere, de nincs is rá szüksége. Egy okostelefon és egy Twitter-fiók bőven elegendő. Legszívesebben azt üvölném a képébe, hogy nem én vagyok Emilia, de valamit ki kell derítenem.

– Milyen interjúról beszél? – a hangom remeg. Érzem a revolvercső hideg érintését a tarkómon. – Honnan tudják a Twitteren, hogy hol vagyok? Senki sem ismer itt!

Előveszi telefonját a zsebéből és a képernyőre mutat.

@abbygreenberg tweetje büszkén tudatja, hogy éppen thait vacsorázik #scarybrother-rel, #moviestar-ral és #emiliadewit-tel.

Csatolva hármunk fotója.

Gyűlölöm ezeket a hülye hashtageket. Gyűlölöm ezeket a #hülyekiscsajokatakivacsoraközbentitokbantwittereznek.

– Tényleg nem olvastad az interjút Junóval? – kérdezi Bastiaan. – Már órák óta fenn van.

Szédelegve felállok. Szabadulni akarok ettől az embertől, amilyen gyorsan csak lehet. Szabadulni a twentei akcentusától, jellegzetesen holland, elálló fülei látványától és halvány ajkaitól, melyek azt formálják, hogy „Juno”. Ránézek a többiekre.

– Let's go!

– És vele mi lesz? – kérdezi Abby.

– Ne törődjeteK vele! Újságíró.

– De hát mit akar?

– Abby – szólal meg Jim szigorúan. – Indulj el te is kifelé!
Seth sápadt.

– Maradjatok Emíliával, amíg fizetek!

Elindulok a kijárat felé. Amikor hátranézek, látom, hogy Bastiaan a nyomunkban van. A legteltesebb nyugalomban, a kezét zsebre dugva lépked. Mintha csak egy kelbimbó föld mellett sétálna. Vagy egy rét mellett, ami teli van legelésző tehennel.

Kint közben beesteledett, de a városnak ebben a részében ez senkit sem izgat különösebben. Gondtalanul égnek az utcai lámpák, és vígan táncolnak a fényreklámok.

– Megértem, hogy ez az egész nagyon nehéz neked – mondja Bastiaan vidáman. – És nem akarok tolkodni. De meg akarom adni neked az esélyt, hogy reagálhass Juno történetére.

Már megint az ő neve. Egyetlen szót sem gyűlöltem még ennyire. Juno, a fény istennője. Az égiek úrnője. A házasság védelmezője.

– Az embereknek hallaniuk kéne ezt a történetet a te nézőpontodból is, nem? – kérdezi Bastiaan barátságosan.

– De hát nekem nincs nézőpontom! – kiáltom. – Az apám azt csinál, amit akar, Junót pedig nem ismerem. Hagyjon békén!

– Egyébként Juno sokat mesél rólad az interjúban... – Bastiaan végighúzza ujját a telefonja képernyőjén, és én ökölbe szorítom a kezem. Benézek az étterembe: Seth a bárpultnál vár a pincérre.

– Itt van – mondja Bastiaan. – Hallgasd meg Junót!

Elkezdi felolvasni az interjút.

Egyébként elég félelmetes, amikor egy ilyen ötven körüli férfi szerelmes beléd. Ha chaten találkoztam volna veled, rögtön letiltottam volna. De nagyon rosszul álltam matekból. Arra gondoltam: ha egy picivel jobb jegyeket ad, nem fogok megbukni. És tényleg minden lány ezt csinálja! Úgy értem, azok, akik egy kicsit is jól néznek ki. Elég felvenni egy rövid felsőt, kedvesen mosolyogni – miért ne lehetne ezt kihasználni?

○

Bastiaan felnéz a telefonjáról. Olyan erősen mélyesztem a körmöm a tenyerembe, amennyire csak tudom.

– Ezt eddig is tudtuk – mondom. – Ezt nem azért mondtam, hogy keménykedjek. Tényleg nincs benne semmi új. Juno egy lotyó, az apám egy görény. Egy görény, akit chaten az ember először kinevet, aztán örökre letilt.

Bastiaan tovább olvas. Abby és Jim némán hallgatják a számukra érthetetlen szöveget. Seth pedig még mindig nem jött ki.

Persze egyáltalán nem jött be. Öreg, folyton kávészaga van, és szőrös a keze. De volt valami különleges közöttünk. Az emberek nem értik ezt. Olyan dolgokat mondott nekem, amiket senki másnak nem tudott elmondani. Hogy van felesége és egy lánya, de gyakran úgy érzi, hogy egyes-egyedül lebeg a csillagok között. Először ezt nem értettem, de azt akarta mondani velem, hogy magányos. Komolyan. És hogy úgy érzi: egy hideg, üres térben lebeg. És hogy én vagyok az egyetlen, aki néha elrepül mellette hallótávolságon belül.

o

Hányingerem van.

Lehetséges ez? Hogy apám be van zárva a saját kapszulájába, és én ezt nem vettem észre? Bastiaan végigsimít a borostás arcán.

– Juno még két oldalon át folytatja ebben a stílusban. Minden bizalmas dolgot, amit az apától hallott, kitalál az interjúban. Mintha így akarná bebizonyítani, hogy tényleg különleges volt a kapcsolatuk – felsóhajt. – Vagy a kisujjából szopta az egészséget. Ez sincs kizárva.

Bastiaan felnéz és összeráncolja a szemöldökét.

– Igaz, hogy anyukád néha dührohamot kap? És hogy ilyenkor darabokra tépi a festményeit, apukád pedig nyugtatót ad neki?

Megint érzem a hideg fémcsövet a tarkómon. És közben látom magam előtt a festékes vászondarabkákat is. Ha anya vaktában vagdalja össze a festményeket, akkor tényleg csak foszlányok maradnak belőlük. De néha gyönyörű szép csíkokra vagdossa őket, és amikor kicsi voltam, feltekertem őket gombolyaggá, és ezzel a szalaggal kötöttem össze a plüssállataim. És az sem igaz, hogy mindig apámnak kell odaadni a gyógyszert anyának. Évek óta tudom, hogy hol tartjuk az Oxazepamot.

Seth végre kijön az étteremből. Gyorsan hozzám lép.

– Menjünk! – mondja azonnal, de nem mozdulok. Ez az újságíró az életemről beszél, és nekem tudnom kell, hogyan folytatódik a történet.

– Igaz, hogy kényszerbeteg vagy? – kérdezi Bastiaan. Még mindig hollandul beszél. – Juno azt mondja, az apád komolyan aggódik, de a terápia nem segített. Azt mondja, hogy a kezded...

Látom, ahogy a tekintete a kezem keresi, de én elrejttem a hátam mögé.

Megértőén bólint.

– Apukád azt is mondta Junónak, milyen rossz azt érezni, hogy az élete örökre megrekedt. Mindennap arra ébred, hogy van egy állása, lakáshitele, felesége és lánya, és hogy ezektől sose fog megszabadulni. És mintha börtönben lenne.

Tudom, hogy Bastiaannak mi a célja mindezzel, de már semmi sem érdekel. Elég volt ebből.

– Nahát, tényleg? – kérdezem. – Ez a szemétláda először azt mondja, hogy a csillagok között lebeg, és aztán azt sajnálja, hogy megrekedt az élete? És ez egy matektanár, aki ráadásul logikából írta a diplomamunkáját? – egyre hangosabb vagyok. – Azt hiszi ez a lúzer, hogy soha többé nem fog tudni megszabadulni tőlem és az anyámtól? Akkor megnyugtathatom. Ha hamarosan felébred a cellájában, olyan szabad lesz, mint a madár!

Seth megfogja a karom.

– Gyere! – suttogja sürgetően. – Az előbb még szóba sem akartál állni velem.

Lerázom a kezét.

– Bárki beszélhet, engem kivéve? – kiabálok angolul. – Miért kell megszöknöm és elbújni, miközben a világon mindenki más kiöntheti a mérget az interneten? Amikor még *fucking Juno* is interjút adhat!

A macskafarkam dühösen rángatózik ide-oda. A macskafüles hajráfom mintha fúriaként szurkálná a koponyámat.

– Mit gondol ez a szemétláda? Nem volt elég, hogy ráizgult egy tizenhét évesre? Muszáj volt vele még *beszélgetnie* is?

– Emilia... – mondja Jim.

– Hagyj békén! Hadd kapjak már egyszer én is dührohamot! Mit számít most már? Így is mindenki az én életemen csámcsog!

– Kaphatsz dührohamot – mondja Jim megnyugtatóan –, de jobb lenne, ha nem egy újságíró előtt tennéd, nem?

– Nem értem – mondja Abby zavartan. – Ki izgult rá egy tizenhét évesre? És mi az, hogy ráizgulni? Az ugyanaz, mint dugni?

– Fogd be a szád! – mondja Seth szigorúan.

Autók száguldanak el mellettünk. A járókelők jól megnéznak minket, és aztán közömbösen továbbmennek. Talán azt hiszik a jelmezek miatt, hogy egy színdarabot adunk elő.

Mellettem egy zombi, egy boszorkány és egy csontváz, de ez nem egy film. Ez a valóság.

– Szóval minden igaz, amit Juno mondott? – kérdi Bastiaan. – Azt is mondta, hogy...

– Takarodj innen! – üvöltöm, amilyen hangosan csak bírom. – Nem tudsz még eleget? Írd meg az újságodnak, hogy dühös vagyok! Emilia de Wit üvöltözve káromkodik egy New York-i utcán. És az a véleménye, hogy a világ másik felének be kéne fogni a száját! Az emberek törődjenek a maguk dolgával! Vagy ha olyan sok felesleges idejük van, akkor inkább segítsenek a hurrikán áldozatainak!

Soha életemben nem éreztem ekkora dühöt magamban. Mostanáig úgy működtem, mint egy fekete lyuk. Ha mérges voltam, berobbantam, és azt hittem, meg fogok halni.

Persze tudom, hogy egyszer tényleg meg fogok halni. De nem ma. Soha nem éreztem magam ennyire kőkeménynek és sugárzóan élettelinek.

– Esetleg nem akarsz mondani valamit Junónak? – kérdezi Bastiaan.

– Még mindig nem érted, ugye? Ha mondani akarok valamit Junónak, akkor fogom magam, és megmondom neki! Miért lenne rád szükségem? A Twitteren is pont ilyen hülyék vannak! Inkább mondd meg az ő feleségüknek, hogy a férjük fel akarta gyújtani a házunkat, és kasztrálni akarta az apámat! Mit számít, ugye, hogy ilyeneket kell olvasnom az interneten, amikor úgyse fogják megtenni! Az a sok baromság, amit mindenki összehord!

– Menjünk! – mondja Seth eltökélten. Magával húzza Abbyt, de amikor látja, hogy nem mozdulok, megáll.

– Érted már végre?

– Azt hiszem...

– Bassza meg az összes holland idióta! New Yorkban lakom, és most éltem túl egy hurrikánt! Ez az én történetem!

Rekedt vagyok az üvöltéstől, de már nem remeg a hangom.

– Befestettem a hajam és beöltöztem. Látod? Épp a halloween ünneplem! Pedig ezek a ruhák évek óta penészedtek egy szekrényben. És hétfő reggel óta nem zuhanyoztam, szóval a kényszerbetegségem köszöni, jól van. És amíg Junónak be kell vetnie a melleit egy kettesért, én fogom magam, és egyedül New Yorkba repülök. Ez az én történetem!

Bastiaan beletúr rövid, kétoldalt kopaszodó hajába.

– De hát mikor...

Végignézek ezen a kelbimbótermesztő paraszton, és úgy döntök, hogy vége a beszélgetésnek.

– *Fuck off!* – mondom, és elindulok.

Nem teljes a csapat: a zombi és a boszorkány beültek egy taxiba, és hazamentek. Abby már alig állt a lábán, és Jim azt mondta, hogy annyira fáj az ujja, mintha most fűrészelte volna le.

Seth már a taxi ajtajánál állt, amikor én megráztam a fejem:

– Menjetek nélkülem! Én nem tudnék aludni. Muszáj sétálnom egyet!

Seth szó nélkül rám nézett, majd lakáskulcsot és egy húszdollárosot nyomott a húga kezébe. Becsukta a sárga kocsiját, és ott maradt velem a járdán.

Most együtt sétálunk. Este fél tizenegy van, de ez még korántsem a lefekvés ideje New Yorkban. Dudálnak a dugóban rekedt autók, villognak a fényképezőgépek, pezseg a város. Én pedig le tudnék futni egy maratont. Kerítések ugrálnék át, tízemeletes házakra másznék fel, és fellépnék egy musicalben, ahol egyszerre kellene énekelnem és táncolnom.

Emlékszem, amikor először olvastam a szupernóvákról, így hívják azt, amikor egy csillag felrobban. Ez nem úgy történik, hogy az elképesztő erejű robbanás után a csillag csak úgy szép nyugodtan szétesik – még hetekig olyan erős marad az összszugárzása, mint egymilliárd napé. Próbáltam elképzelni, amikor először hallottam erről, hogy milyen egymilliárd nap összszugárzása.

Most már tudom.

– Hova ír ez az újságíró? – szólal meg Seth.

Összerezzenek, mert már vagy negyedórája úgy tettem, mintha Seth nem létezne. Mintha nem jönne mellettem a csontváz, aki mindkét arcomat látja. Mintha nem érdekelne, hogy mit gondol rólam.

– Fogalmam sincs.

– De a nevét megmondta, nem? – Seth megáll. Az arca élénk színű a csontváz pulóverhez képest. A nyakán merevek az izmok.

– Ha megtaláljuk a főnökét, akkor elmondjuk neki, hogy mi történt. Hogy ez az újságíró zaklatott téged, és nem volt joga úgy készíteni

veled interjút, hogy nem voltak ott a szüleid. Ha elég gyorsak vagyunk, talán még meg tudjuk akadályozni, hogy megjelenjen a cikke rólad.

– Seth – nézek rá pislogás nélkül –, engem ez egyáltalán nem érdekel! Azt ír rólam, amit akar. Már nem félek.

– Tényleg?

– El sem tudod képzelni – kezdem lassan –, hogy milyen csodálatos egyszer *nem tartani* a szádat.

Seth rám néz, és látom rajta, hogy legalább ezer dolgot szeretne mondani. De nem szólal meg. Közéleg a sötétség. Elmegyünk egy bank mellett. A félhomályos előtérben, a bankautomaták előtt emberek üldögélnek a földön vagy kempingszékeken. Az ölükben laptop, körülöttük hosszabbítók, telefonok és üres kávéspoharak. A kirakatüvegen keresztül két turista nézi őket szótlánul. Már csak egy tábla hiányzik. *Homo sapiens. Alfaj: Dark People. Az üvegen kopogtatni tilos!*

– Akkor semmit se csináljunk?

– Semmit.

– És nem bánod?

– Nem!

Még mindig egymilliárd nap ég a hasamban. Megmutatom Sethnek a sasfejes felhőkarcolót, azt, amelyik a mesebeli templom tornyára hasonlít, és amit akkor láttam, amikor pénteken leszálltam a buszról. A torony csúcsát fényes aranypikkelyek borítják.

– Ez a kedvenc épületem.

Oda se néz.

– Mi lehet ez New Yorkban? – kiáltom. – Csak körülnézek, és máris úgy érzem, mintha szerelmes lennék. – Széttárom a karom. – Egy kőkemény, csaló, hideg város, és mégis... három ujjamat adnám, ha itt lakhatnék.

Seth zsebre vágja a kezét és hallgat.

– Ne légy már ennyire nehéz eset! – kiáltok rá. – Ha a kapszuládban maradsz, csak boldogtalan lehetsz. Ezt te is tudod! Odabenn semmi jó nem fog történni veled, az biztos.

A szeme sötét.

– Mintha neked olyan jó lenne odakinn.

– Ma például nagyon is jó!

Arra gondolok, hogy mi minden történt velem ma. És tudom, hogy erre a napra örökre emlékezni fogok. Minden apró részletre, akár harminc-, ötven- vagy nyolcvanéves leszek. Hogy milyen volt várni a hideg, huzatos pályaudvaron. Megnézni az e-mailjeim a *dark*

people gyűrűjében. Négyesben enni egy elképesztően trendi étteremben. Olyan hangosan ordítani, amilyen hangosan csak bírok, és aztán nem megbánni.

– Szerinted nem is volt jó a mai nap? – kérdezem veszekedős hangnemben. – Szívesebben mentél volna iskolába? Szívesebben maradtál volna egyedül a szobádban?

– Ez így nem igazságos, ha így mondom...

– De hát így is van! Csak nem látod a bepárasodott ablaküvegen keresztül...

Átmegyünk az út túloldalára, és megérkezünk a City of Darknessbe. A sötétség már nem olyan nyomasztó, mint tegnap. A rendőrök lámpákkal világítják meg a kereszteződéseket, és az út mentén tűzijáték – nem durrog, csak piros szikrákat hány magából. Örülök, hogy végre felfogták: közlekedési lámpák nélkül ezek az utcák életveszélyesek.

De a Union Square-en túl minden olyan sötét, mint tegnap. Nincsenek rendőrök, se piros tűzijáték, semmi. Vajon hogy gondolja ezt Bloomberg polgármester? Elég, ha a Union Square-től északra lakó emberek maradnak életben? Ők talán kevésbé nélkülözhetetlenek?

– Teljesen kihalt minden – néz körül Seth. – Tényleg csak azok maradtak itt, akiknek nincs hová menniük.

– Én pont nem akartam máshova menni – mondom.

Seth halkan felnevet.

– Mindig elfelejtem, hogy neked ez életed utazása – krárog egyet.

– Egyébként igazad van. Örülök, hogy Abby és én nem költöztünk át Bridgethez. Ha újra kezdődne az egész, ugyanígy csinálnék végig mindent.

Lassan haladunk. Néha megállunk és felnézünk az égre. Van valami mágikus ebben a sötét városrészben. Csak néhány távoli sziréna szól, egyébként a hideg és a csend uralkodik. A házak körvonalai koromfeketén rajzolódnak ki a sötétben. A lapos tetőkön fából készült víztornyok magasodnak: karcsú lábakon álló, gigantikus tartályok, melyek baljóslatúan néznek az éjszakába.

Olyan mélyeket lélegzem, hogy úgy érzem, a gyomromban lüktet a hideg. Nem tudom kiverni a fejemből, mit mondott apám Junónak. Hogy mennyire magányos. Hogy minden reggel arra ébred, úgy érzi, örökre megrekedt az élete.

A magányosságot könnyedén el tudom képzelni, de azt nem tudom, milyen lehet, ha valakinek *örökre megreked* az élete. Évekkel ezelőtt elhatároztam, hogy érettségi után el fogok költözni

otthonról. Nem kell életem végéig egy házban laknom a szüleimmel. Megpróbálom elképzelni, milyen érzés lenne a tudat, hogy az életem már sosem fog megváltozni. Hogy a jelenlegi helyzetem örökké fog tartani, hogy minden olyan marad, mint most. Hogy ez van, és kész. A halálomig.

– Hol laknak a szüleid? – kérdezi Seth.

– Barátoknál – sóhajtok. – Nem tudtak hotelszobát foglalni, mert minden tele van a sötétségből elmenekült filmcsillagokkal. Szóval most valami híres szobrásznál laknak. A fényben persze.

– És te hova fogsz menni?

– Én maradok – nem láthatja, hogy őt nézem. – Már ha lehet.

Seth belerúg valamibe.

– Én örülnék – mondja közömbös hangon. – És biztosan az anyukám is. Szerintem holnap már biztos fel tud ülni egy gépre.

Az *anyukájuk*. Annyira el voltam foglalva a saját szüleimmel, hogy el is feledkeztem róla. Elkomorodom. Mindenholnan felnőttek közelítenek. Az én szüleim már a városban vannak, és hamarosan Seth és Abby ismeretlen anyukája is megérkezik. Huszonnégy óra múlva minden megváltozik. Ökölbe szorítom a kezem, mert nem akarom, hogy vége legyen. Elképesztő, de igazából szeretnék örökké a hurrikánmenedékünkön lakni Sethtel, Abbyvel és Jimmel. Számolni akarom a nappali világosság óráit, és azon akarok gondolkodni, hogy elég lesz-e az ivóvizünk. Irtózatosan koszos vagyok, a baktériumok csak úgy hemzsegnek a testemen, de mégis itt sétálok Seth mellett, és amíg sötét van, egymáshoz tartozunk. Amikor azt mondtam, hogy *többé már nem félek*, úgy értettem: nem félek, ha Seth a bepárasodott ablakán keresztül néz. Ha Jim hiteltartozásáról mesél, és ha éjszaka Abby mellett alhatok. Ha Hollandia 6000 kilométerre van tőlem. És ha a felnőttek nem ütik bele az orrukat az életembe.

Holnap viszontlátom az apámat. És ha erre gondolok, halálosan félek.

Másnap reggel arra ébredek, hogy Abby mellettem fekszik, és engem néz.

– Haragszol még rám? – suttogja rögtön. – A Twitter-poszt miatt?

Felnyögök. Pár óra múlva találkozom az apámmal. Nem akartam felébredni.

– Én csak megtanultam a családneved... – mondja Abby letörten.

– Én csak azt akartam, hogy tudják, ki vagy!

– Semmi gond – sóhajtok. – Nem baj, ha tudják, hogy ki vagyok.

Csilis babot eszünk reggelire. Az utolsó tiszta lábosban melegítjük fel a két konzervet. Jólesik a tűzhely melege, hiszen a lakás napról napra hidegebb. Igaza volt a tágra nyílt szemű férfinak a Union Square-en: hamarosan fagyni fog.

Mindannyian tudjuk, hogy rajtam van gumikesztyű, de Abbyn nincs. De nem beszélünk róla. Egy olyan géppé változtunk, aminek a fogaskerekei tökéletesen illenek egymásba. Adok a többieknek néhány nedves törlőkendőt, hogy letörölhessék a sminkjüket. Mind a négyen elmegyünk pisilni, majd leöblítjük a végét a kádból egy nagy vödör vízzel. Berakjuk hátizsákunkba a mobiltöltőket, az utolsó üveg ásványvizünket, egy kis chipset, majd elindulunk észak felé.

Gyorsan megyünk, hogy kimelegedjünk. Látszik a leheletünk a hideg levegőben. Nem mondom el a többieknek, hogy mennyire félek, de nem is kell. A gép rögtön megérzi, ha a kicsi fogaskerekek egyike megmerevedik a félelemtől. Találkoznom kell ma a szüleimmal. Itt vannak, és nekem úgyszólván elegendem van: nem akarok rejtőzködni többé.

Amikor megint van térerőm, megbeszélek velük egy találkozót. SMS-ben persze. A szüleim azt szeretnék, ha délután egykor, a Frick Collection előtt találkoznánk. Úgy tűnik, hogy Nora Quinn szeretne két legyet ütni egy csapásra: a nap második felében nemcsak a lányát, hanem a város leggyönyörűbb múzeumát is ki fogja pipálni.

– És most? – kérdi tőlem Abby. – Még van addig néhány órad...

Nem kell sokáig gondolkodnom.

– Menjünk a könyvesboltba! Wifire van szükségem.

A többiek bólogatnak.

A boltban jó meleg fogad minket, mi pedig lehuppanunk a megszokott helyünkre. Rögtön ráuglizok a nevemre, mert tudnom kell, hogy megjelent-e valami a rikácsoló Emilia de Witről. Amikor felnézek, látom, hogy a többiek is izgatottan várják az eredményt. Abby is tudja már, hogy mi a helyzet apámmal. A tegnap este történetek után nem igazán lehetett volna titokban tartani.

Rögtön megtalálom Bastiaan Breedveld cikkét. Be van linkelve Abby fotója a Twitteren. Először nem tudom levenni róla a szemem. Egy csontváz, egy méregzöld boszorkány és egy macska néz elszántan a fényképezőgépbe.

Egy totálisan elszánt macska... ez vagyok én.

Ezt az arckifejezést utoljára az útlevélfotómon láttam, amin óriási lelkesedéssel nézek az életem hátralévő része elé. Csakhogy ez a twitteres fotó nem három évvel ezelőtt, hanem tegnap készült! Tizennégy órával ezelőtt néztem ki így.

– Katasztrofális? – kérdi Seth.

Abbahagyom a saját fotóm bámulását, és elkezdem olvasni a cikket.

Oké, szóval állok az utcán New Yorkban és üvöltözök. Bastiaan nagy hangsúlyt helyez a jelenet láttán megtorpanó járókelőkre és a dudáló sárga taxikra. Elég cifrán káromkodom, és néhány idézet nem teljesen stimmel. De életemben először nem vagyok láthatatlan.

Az összes osztálytársam, tanárom és Juno is olvasni fogja ezt a cikket. Amíg ők suliban voltak, én a halloweent ünnepeltem az amerikai barátaimmal. Van véleményem, a világ legjobb városában dühöngök, és Bastiaan azt mondja a macskajelmezemről, hogy *elegáns*.

– Na, mit ír? – kérdi Abby türelmetlenül.

Feltartom a telefonom, és megmutatom neki a fotót.

– Ilyen akarok lenni.

– Ilyen vagy – mondja Jim rögtön. – Én általában kevésbé vagyok zöld, de te mindig így nézel ki, nem?

– Nem mindig – mondja Seth –, de elég gyakran.

Lehajtom a fejem, és megnézem a csuklóm. A szörnyű vágásból csak egy vékony heg maradt.

Apám biztosan olvasta, hogy a lánya miket kiabált róla. Hogy a cellájában fog felébredni, és hogy ráizgult egy tizenhét évesre.

Fogalmam sincs, mit fogok neki mondani hamarosan.

Aztán felsóhajtok, mert rájövök, hogy a megoldás nagyon egyszerű. Csak annyit kell üvölnem, hogy „Igen, helló, de amit te tettél, az sokkal rosszabb.” És ezt még százszor, éveken át ismételni, egészen addig, amíg tizennyolc éves nem leszek, és el nem költözöm otthonról.

o

Harminchat perccel később. Sokkal lassabban megy az idő, mint máskor. Egy New Yorkról szóló fotóalbumot nézegetünk Abbyvel, aki mindent megtesz azért, hogy elterelje a figyelmem. Próbálok a felhőkarcolókra koncentrálni, de minden egyes fotó előtt a szüleim arca lebeg. Semmi másra nem tudok már gondolni.

– Abby! – jön felénk Seth a számítástechnikai könyvek irányából, kezében a telefonjával. – Mama hívott! Tegnap éjjel végre repülőre tudott ülni, és most ért földet a gépe. Hazajön!

– Tényleg? És felvette már a csomagját?

Seth bólint, mire Abby eszeveszett táncba kezd a polcok között, és cikcakkban átvág a *dark people* sűrűjén.

– Mama hazajön, mama hazajön, mama hazajön!

Fekete copfja úgy libeg, mintha hullámvasúton ülne, rózsaszín csizmái felverik a könyvesbolt csendjét.

– Ennyire hiányzott? – kérdezi Seth csodálkozva.

– Naná! – kiáltja. – Mama még soha nem volt ilyen sokáig távol. És közben jött egy igazi hurrikán! És sötét volt és hideg, és Emilia sikítózott, és Jimnek fájt az ujjja, és a *mama* nem volt itt.

Míg Abby örömeiben tovább ugrándozik, Seth leül mellém. Együtt nézzük a kislányt.

– Mennünk kell! – kiált fel izgatottan. – Mama biztos meg tudja mondani, mi a helyzet Jeremy Jones kukacával, és akkor majd elmesélem nektek is – húzogatja Seth pulóverét. – Otthon akarok lenni, mire megjön!

– Nem kell annyira rohannunk.

– De hát még haza is kell gyalognunk!

Seth ülve marad, és nem válaszol. Azon gondolkodom, hogy vajon neki is most esik-e le.

Az, hogy most van vége a hurrikánmenedékünknek.

– Jó, hát ha nem szabad, akkor nem kérdezek semmit Jeremy Jonesról – Abby abbahagyja a táncikálást. – És nem fogom neki elmondani, hogy Jim leitatott minket, és titokban fogom tartani,

hogy Emilia gumikesztyűvel eszik, és hogy egy újságíróval ordítózott az utcán.

A bátyja még mindig nem mond semmit.

– És nem fogok a papáról beszélni. Megígérem. Tudom, hogy nem szabad.

Sethre nézünk. Senki sem mozdul. És aztán én egy icipicit megmozdulok. Ráteszem a fél mutatóujjam Seth fél mutatóujjára, anélkül, hogy bárki észrevenné. De ő érzi. Biztos vagyok benne.

Tökéletes híd a baktériumok számára, de ez most nem számít. Egyformán piszkosak vagyunk.

– Jeremy Jonesszal várhatsz egy kicsit – mondja Seth lassan Abbynek. – Emilia már tizennégy éves, de még ő sem ért mindent a kukacokkal kapcsolatban.

Jim felvihog, és én gyorsan elveszem a mutatóujjamat.

– Nyugodtan beszélhetsz a papáról. De ma még ne. Mama csak most jön haza, és közben volt nálunk egy igazi hurrikán, szóval még neki is szoknia kell egy kicsit. De aztán, ha megint lesz fény, beszélhetsz róla. Oké, Abby?

A kislány komoly tekintettel néz rá.

– Arról is, hogy nincs többé? Arról is beszélhetek?

Seth bólint.

– És hogy hiányzik? És hogy egy csomó mindent meg tudok jegyezni, de arra nem emlékszem, hogy milyen volt a cipője?

Visszacúsztatom a fél mutatóujjamat. De szerintem Seth már nem érezheti, mert feláll.

– Gyere, Abby, hazamegyünk!

Jimmel sétálok a Fifth Avenue-n. Már nem bírtam tovább a könyvesboltban, és Jimnek is el kellett indulnia a kórházba. Nem vagyok az a fajta, aki szereti alaposan megvizsgálni az ilyesmit, de Jim azt állítja, hogy genny jön az ujjából. Vagy legalábbis valami, ami gyulladást okoz. Szóval semmiképp sem lehet túl egészséges.

Csizmáim a sűrke járólapokon cammognak. Ha elkopna a talpam, aztán a lábam, a combom, a törzsem és a fejem is, akkor legalább nem kellene gondolkodnom.

Újra és újra megpróbálok elképzelni, hogy én és a szüleim mit fogunk mondani egymásnak hamarosan, de nem sikerül. Csak belefájdul a fejem. Igazából a hasam is fáj, szóval valószínűleg az lenne a legjobb, ha én is elmennék a kórházba. Ha választhatnék a baktériumok és a szüleim között, akkor a jelen helyzetben gondolkodás nélkül a baktériumokra szavaznék.

A térdem az egyetlen dolog, amitől nem szenvedek: nem csuklik össze. Furcsa, de most már nem gyengülök el, ha Jimre nézek. Kicsit olyan érzés, mintha a jó fej, tiszta bolond unokabátyám mellett mennék.

– Gyere! – szólal meg a bolond unokabátyám. Megfogja a dzsekim ujját, és magával húz. Felmegyünk egy széles lépcsőn.

– Talán még nem menthetetlen a holland ateista...

Belépünk egy katedrálisba. A hatalmas, neogótikus épületet mintha egyenesen a Disney Worldból szállították volna ide, de a felhőkarcolók között nem különösebben feltűnő. Jim úgy megy be a templomba, mintha régi ismerőséhez menne látogatóba, de én idegenül ácsorgok a küszöbön. Magasan a fejem fölött boltívek nyújtóznak az ég felé. A langyos levegőben por és égő gyertyák illata száll.

Lassan elindulok előre. Közben még mindig a szüleimre gondolok. Az én józan szüleimre, akik soha be nem tennék a lábukat egy templomba, kivéve, ha nyaralunk, mert olyankor isten háza természetesen a látnivalók közé tartozik.

Megnézem az orgonát és az ólomüveges ablakokat, de aztán az emberek elvonják a figyelmemet az épületről. Biztos vagyok benne, hogy a félhomályban, padokban ülő sziluettek nem turisták. Ebben a templomban New York-iak vannak.

Emberek, akik a napokban átvészelték egy hurrikánt. Csöndben beülök az egyik fényes padba. Nézem, ahogy az emberek térdepelnek és imádkoznak. Nézem, ahogy sírnak. Valódi felnőttek, akik azért jöttek ide, hogy sírjanak. Isten tudja csak, hogy mit veszítettek el az elmúlt napokban.

Nézem őket, és én, az ateista, életemben először el tudom képzelni, hogy mit jelenthet egy templom. Vagy hogy mit jelenthetett korábban, amikor az egész világ a mi mostani, sötét New Yorkunkra hasonlított. Ebben a világban mindenkinek szüksége volt egy olyan helyre, ahol gyertyák égnek, és meleg van. Ahol sírni lehet, és ahol meghallgatnak a boltívek.

Felállok, és lassan odamegyek a gyertyáknál álló Jimhez. Pénzt veszek ki a táskámból, és meggyújtok egy gyertyát. Az ember valószínűleg nem égethet gyertyát csak úgy magának, így hát, miközben nézem a lángot, anyámra gondolok. És a hurrikán áldozataira. Meg Obamára, akit jó lenne, ha a jövő héten újra megválasztanának. És persze Sethre és Abbyre és Jimre. És ekkor elveszek még egy kis pénzt a táskámból, és meggyújtok még két gyertyát, mert nem hiszem, hogy Isten egy árva gyertyalángocskáért cserébe ennyire sok embernek segítene.

Jim úgy sóhajt fel mellettem, mintha mindent elveszített volna.

– Mit keresek én itt?

– Itt, a templomban? – suttogom. – Te jobban tudod, mint én.

– Dehogy! New Yorkban! Amikor dolgozni se tudok. És nincs pénzem a lakbérre, a kórházi számlákra pedig gondolni sem merek.

– Van valami terved? – kérdezem halkán.

Jim a gyertyalángtengert nézi.

– Nincs – feleli.

– Abbynek van. Azt tervezi, hogy össze fogtok házasodni. És mivel sebészként sokat fog keresni, te egész nap fekhatsz a kanapén, és beszélhetsz a válságról.

Megfordul, és elindulunk együtt a kijárat felé.

– Tényleg ezt mondta? – kérdezi. Felnéz a sötét felhőkre. – *Fucking hell!*

– Miért, nem akarsz velem összeházasodni? – kérdezem viccesen.

Jimet még soha nem láttam ennyire komolynak.

– De hát pontosan ezt csinálja apa egész nap! Fekszik a kanapén és a válságról beszél – rám néz. – Seth és Abby elég idegesítőek... Szerinted nem? Annyira bátrak, annyira keményen dolgoznak, és mindig van valami tervük...

– Igen, nagyon idegesítőek! – kiáltok fel. – Nekem fogalmam sincs, mit fogok később csinálni. Azt se tudom, hogy a jövő héten mit fogok csinálni...

Gyémántokkal, karórákkal és luxusbonbonokkal teli kirakatok mellett megyünk el.

– Tudod, mi a legidegesítőbb? – kérdezi Jim. – Az, hogy ez igazából nagyon cool. Hogy Abby már kilencévesen tudja, hogy sebész akar lenni. És hogy Sethből valami góré lesz a Google-nél vagy az Apple-nél.

– Szerinted ez cool? – kérdezem méltatlankodva. – De hát te sokkal coolabb vagy! A bőrdzsekiddel, a kibomlott cipőfűződdel meg a nyolc ujjaddal. Te legalább nem teszel úgy, mintha mindenkit megértenél. És nem vagy annyira nemes, hogy a húgod tanulmányaira spórolsz. És nem akarsz egyfolytában *segíteni* nekem.

Megáll. Azon a sarkon vagyunk, ahol az üvegkocka található. Az utca túloldalán egy sor lovas hintó várakozik. Azokra a turistákra várnak, akik újra akarják élni a filmeket.

– Komolyan? – kérdezi. – Ez vagyok én? Egy bőrdzseki és egy kibomlott cipőfűző?

– Nem így értettem!

– Tudom, hogy nem így értetted – mondja barátságosan, majd felsóhajt. – Amúgy igaz. Képtelen vagyok rendszeren bekötni a cipőfűzőmet. Remélem, Isten majd ad erőt ahhoz, hogy ezt egyszer elfogadjam.

– *Isten adta, Isten elvette* – van egy ilyen mondás, ugye?

Bólint.

– Isten elvette az ujjam és gennyet adott – megnézi a kötést. – Most már tényleg ott kéne lennem a kórházban, különben az egész karomat amputálni fogják. Látlak ma este, vagy a supercool szüleiddel maradsz?

Rögtön elkezdsz rosszabbodni a hasfájásom.

– Fogalmam sincs. Az is lehet, hogy felbéreltek öt rendőrt, és a reptérre toloncolnak. De ha nem, akkor visszamegyek a hurrikánmenedékre.

– Akkor jó. Ja, és add át üdvözetem az anyukádnak! És mondd meg apádnak, hogy szerintem elég nagy balek! Ahelyett, hogy

annyit pofázott volna Junóval, egyszerűen meg kellett volna dugnia.

– Jim!

Elvigyorodik.

– Tudom, agyament barom vagyok! – Elindul, és még int egyet a kezével. – Sok sikert, Imília! Imádkozni fogok érted!

Egyáltalán, mi volt a tervem?

Mit is akartam én tulajdonképpen? Ezen gondolkodom, amikor a Central Park mentén a múzeum felé tartok. A múlt héten mindössze annyi volt a tervem, hogy megszököm. El akartam menekülni a mocsárból, és ez sikerült. De ekkor jött Sandy, és nem kellett tovább gondolkodnom.

Mit akartam tulajdonképpen New Yorkban? Azt gondoltam, hogy az örökkévalóságig fogom azt a kis apartmant bérelni? Hogy a szüleim szép lassan elfelejtenek? Nyilván nem. Nem tudom, mit gondoltam.

Azt viszont igen, hogy mit gondolok most.

Örültség volt idejönnöm. Hollandiában kellett volna maradnom. Akkor hónapokig levegőnek nézhettem volna apámat. Egy idő után talán megszólaltam volna, és elkezdtem volna mondatonként beszélni hozzá. Például így: „Milyen hideg van ma!”, vagy: „Van még almálé?”, míg végül eljutottunk volna addig a mondatig, hogy „Ma leérettségiztem”.

De a szökésem miatt most egy Beszélgetés vár rám. Ami elég felhőborító, mert mi sosem Beszélgetünk. Minket nem érdekelnek a Beszélgetések. Ha apámat kinevezik igazgatóvá, vagy ha anyám eszelős drágán ad el egy festményt a katari sejknek, akkor biccentünk egymásnak. Ha anyám darabokra vágja egy művét, vagy ha elkezdek hiperventilálni, akkor sóhajtunk. De sosem szoktunk beszélgetni.

Ennek azonban vége.

Meglátom a múzeumot. Korán van még, de bemegyek. Idegesebb vagyok, mint amikor a bevándorlási tiszttel kellett beszélnem. Neki fogalma sem volt, ki vagyok. De az emberek, akikkel most fogok találkozni, azt hiszik, hogy ők ismernek legjobban a világon. És meg kell mondanom nekik, hogy tévednek.

A Frick Collection nem nagy múzeum. Az épület maga elég impozáns, 1915-ben még egy igen gazdag úriember lakóháza volt. Ez

látszik is rajta. Nem csupasz múzeumi termeken kell átsétálni, hanem az étkezőn, a nappalin és Frick úr dolgozószobáján. Ahol melleleg ott lóg a falon jó pár világhírű festmény.

Bolyongok a múzeumban, a lábam belesüpped a vastag szőnyegbe, de alig látok, alig érzek valamit. Imília vagyok. Egy lány, aki fél. Egy szexi macska. Jim mellett alszom, Abby mellett alszom, egy kéjenc iskolaigazgató lánya vagyok. Egy lány vagyok, aki ordítva káromkodik az utcán, és egymilliárd nap fényerejével robban fel. Magam sem tudom már.

És akkor ott állok a múzeum belső kertjében, és meglátom az anyámat, aki egy márványpadon ül a kis tavacska mellett.

Egyedül van. Az a zöld szoknya van rajta, amit a legjobban szeretek, vörös haja rafinált kontyba tűzve. Felnéz és meglát.

– *Darling!*

Odamegyek hozzá. Szürkészöld szemével engem néz. Nem öleljük meg egymást. Hirtelen megérezem, hogy milyen elképzelhetetlenül koszos vagyok. Pedig a hét csomag antibakteriális, nedves törülközőnek köszönhetően még mindig tisztább maradtam, mint Seth, Abby vagy Jim. De Nora Quinn-nel összehasonlítva prehistorikus pócegödör vagyok.

– Befestetted a hajad! – kiáltja angolul. Ha kettesben vagyunk, mindig angolul beszélgetünk.

– Elég zsíros – nem érintem meg a kezemmel. – Hétfő reggel óta nem mostam meg.

Úgy néz rám, mintha egy festményt vizsgálna: hosszan, a homlokát ráncolva. Aztán bólint.

– Jól áll ez a szín – körbenéz. – Megnézted már a múzeumot? Én korábban jöttem, hogy legyen még rá időm. Láttad a Holbeineket? És a Limoges-miniatűröket? Lélegzetelállítóak!

– Hol van a papa?

Sóhajt.

– Migrénnel fekszik az ágyban. Alig aludt valamit a héten, és két órával ezelőtt teljesen kidőlt. Behúztam a függönyöket, és ott hagytam a ház legcsöndesebb szobájában.

Teszek egy lépést hátra.

– Ezzel nem fog meghatni.

– Nem is kell, hogy meghasson.

Az üvegplafon megszűri a bejövő fényt. Csobog a szökőkút.

– Nem értem, hogy te miért nem vagy rá dühös – mondom. – Miért nem akarod elhagyni?

Anyá összevonja a szemöldökét.

– Egy hét alatt amerikai akcentusod lett?
– Az lehet – szegem fel Abby módra az állam. – Amerikai barátaim vannak, és mindent együtt csinálunk. Négyen lakunk egy lakásban, és tegnap egy thai étteremben ünnepeltük a halloweent. Mindannyian beöltöztünk. Én is.

Egy ideig fürkészőn néz rám, aztán felnevet.

– Tudod mit? Szerintem jól tette, hogy eljöttél New Yorkba.

– Szerintem is! De papa...

– Darling, a világ leggyönyörűbb múzeumában vagyunk! Mi lenne, ha csak holnap beszélnék meg, hogy szerintünk minden mennyire borzasztó, és hogy a papa milyen szörnyen viselkedett? Most szeretnék neked megmutatni egy Vermeert.

Úgy mozognak az ujjai, mintha ecsetet tartana a kezében. Türelmetlenül. Eltökélten és vágyakozva. Nem tudok neki nemet mondani.

De nem is baj. Nem akarok neki nemet mondani. Bárcsak egy kicsit jobban hasonlítanék rá. Bárcsak olyan megkérdőjelezhetetlen tehetség lennék, mint ő. Akkor nem kellene többé kételkednem. Akkor tudnám, hogy ki vagyok.

Nem mondok semmit, csak hagyom, hogy vezessen.

Az elmúlt napokban csak az alapvető szükségleteimre tudtam gondolni. Arra, hogy a gyomrom és a telefonom megfelelő táplálékhoz jusson. Ebből állt az életem. De most a lelkem következik. Elfelejttem a *Telefontöltő a hátizsákban* című könyvet, és hagyom, hogy elsodorjanak a harsány, gyönyörű színek, a csodálatos formák és az ősrégi történetek. Ráébredek, hogy az élet nem csak pattogatott kukoricából, nedves törülközőből és áramból áll.

Visszafojtott lélegzettel hallgatom anyát, mert nem történik meg gyakran, hogy csak rám figyel. Általában legalább két múzeumigazgató és három kritikus liheg körülötte. De most kifejezetten *nekem* mesél. És amikor Nora Quinn beszél egy festményről, akkor azt érti az ember. És érzi.

– Képzeld csak el – kiáltja izgatottan –, ezt a galériát Frick kifejezetten a festményeinek építtette! Esténként, amikor végzett a munkájával, végigsétált a remekművek mellett. Kinn már elkezdett sötétedni, ő pedig szép csöndben Rembrandtot és Vermeert nézegetett.

– Ezt kéne hallania Jimnek! – mondom. – Azt hiszi, hogy az emberek *most* gazdagok. Pedig Frick egy egész múzeumot meg tudott venni!

Anya felsóhajt.

– Képzeld el, hogy milyen lehet New Yorkban lakni. Hogy milyen lehet hetente egyszer eljönni ide!

– Vagy minden héten burritót enni a Dos Torosban – teszem hozzá. – Úgy ismerni az aranypikkelyes, mesebeli tornyokat, mint a tenyeredet. A Szabadság-szoborra néző parkban piknikezni. Seth és Jim és Abby városában lakni.

– Beugrani egy kicsit a Guggenheimbe munka előtt... – mondja anya, és ragyogva felnevet. Selyemszoknyája meglibben.

Nézem anyát, és rájövök, hogy minden úgy jó, ahogy van. Ha valakinek haragudnia kell apámra azért, amit tett, és ha valakinek ezek után is nevetnie kell, akkor ez a tökéletes felosztás. Bennem harag, de anya kacag. Fordítva elviselhetetlen lenne.

Egyedül ülök egy taxiban, úton a sötétség felé. Anya azt akarta, hogy menjek vele a szállására, de mondtam, hogy nem fog menni. Nekem ugyanis vissza kell mennem az *én* szállásomra.

Egy darabig csak nézett. Már megfeszítettem az izmaid, hogy el tudjak futni, ha meg akar fogni és elhurcolni. De Nora Quinn nem fogdos embereket. És szerencsére az sem jutott eszébe, hogy felbéreljen öt rendőrt, hogy a reptérre toloncoljanak.

Végül bólintott, mint egy lehangolt királynő.

– Rendben – mondta hűvösen. – Még alhatsz ott egy éjszakát. De holnap átköltözöl hozzánk.

Nem ígértem semmit.

Kifizetem a taxit a lehangolt királynőtől kapott pénzzel, és kiszállok az éjszakába. Ma először nincs annyira sötét, mert már nem felhős az ég. Világít a hold. És New York közepén még a csillagokat is lehet látni!

Leteszem magam mellé az ásványvizes szatyrot, és elkezdem tördelni a kezem. Most várnom kell. Elég lutri volt visszajönnöm a hurrikánmenedékre, hiszen nem lehetek biztos abban, hogy bejutok. Abby és Seth olyan gyorsan rohantak el ma délelőtt, hogy semmit sem beszéltünk meg estére.

Remélem, eszükbe jut, amit kedden találtunk ki: hogy minden negyedórában lejönnek a ház elé. De az is lehet, hogy nincsenek otthon. Lehet, hogy elmentek vacsorázni az anyukájukkal, vagy máshol fognak aludni.

Leülök a lépcső tetejére, és beledugom a kezem a mohazöld kabát zsebébe. Fél óra, mondom magamnak, fél órát várok. Ha ez alatt az idő alatt senki sem jön le, akkor fognom kell egy taxit, és el kell mennem a szüleimhez. És akkor tényleg vége.

A telefonomon figyelem az időt. Aztán tizenhárom perc elteltével kinyílik a bejárati ajtó.

– Seth!

Ott áll az ajtónyílásban, kezében egy zseblámpa. Felállok, és odalépek hozzá. Épphogy nem borulunk egymás nyakába, de pont olyan kényelmetlenül érezzük magunkat, mintha megtettük volna.

– Nem is beszélünk meg semmit! – kiáltom. – És itt ültem az ajtó előtt, és már majdnem feladtam... – levegőért kapkodok. – De most, hogy az anyukátok itthon van, lehet, hogy ő nem is akarja, hogy én...

Seth megrázza a fejét.

– Anya átment Bridgethez. Nem volt kedve sötétben és hidegben tölteni az éjszakát. Magával akarta vinni Abbyt, de ő elképesztő jelenetet rendezett. Mindenáron itt akart maradni Jimmel és veled, és olyan hisztérikusan viselkedett, hogy anya végül beleegyezett.

– Vagyis még megvan a hurrikánmenedék?

Seth felnevet.

– Nyitva vagyunk!

Felmegyünk a lépcsőn, és majdnem felbukom valamiben, amikor egy félelmetes, egyszerű dolog suhan el mellettem, ami valószínűleg tényleg egy egér. Hirtelen úgy érzem magam, mintha olyasvalaki lennék, aki *számít*. Mintha lennének emberek, akik szívesen cserélnének velem. Ma délután New York legszebb múzeumát jártam be Nora Quinn-nel. Aztán egy *diner*ben pastrami szendvicset ettem. És most visszajöttem a barátaimhoz.

– Emilia! – integet Abby két kézzel a kanapéről. – Olyan régóta várunk rád! Annyira féltem, hogy nem jössz vissza!

Jim elkezd vihogni.

– Én már rég feladtam, de Seth egyfolytában lerohangált a sötétben, hogy megjöttél-e már. Nélküle egész éjjel az utcán ácsorogtál volna, az biztos.

Ránézek Sethre, és aztán gyorsan elkapom a tekintetem. Seth nélkül egész *héten* az utcán ácsorogtam volna.

Jim és Abby szorosán egymás mellett, egy takaró alatt ülnek a kanapén. A szobában tizenhét teamécses ég, az asztalon ott van a rádió. Egészen karácsonyi a hangulat, de valójában dermesztő a hideg a lakásban. A levegőben odaégett csilis bab szaga terjeng.

– Még mindig hülye volt az apád? – kérdezi Abby. – Végig SMS-ezett, amíg te próbáltál vele beszélni?

– Csak anyukámmal találkoztam. De az oké volt.

Eszembe jut a ragyogó *diner*, ahol ebédeltünk. És hogy úgy ültünk ott, mintha egyszerűen éhes emberek lennének, semmi több.

– Ha tetőtől talpig szatyorba bugyolálsz magad – mondja Jim –, akkor te is bebújhatsz hozzánk a takaró alá.

– Szatyorba?

– Naná – kiált fel Abby –, a baktériumok miatt!

Lerogyok mellé a kanapéra. Nem szükséges szatyorral megzaboláznom a több millió baktériumomat. Hadd ugráljanak át a többiekre a kis dögök.

– És én? – kérdezi Seth. – Én ültem ott.

Közelebb húzódok Abbyhez.

– Ül le! – mutatok a kanapé sarkára – Van elég hely.

Seth habozik.

– Ki az, aki retteg a fertőzésektől? Nyugodtan leülhetsz mellém.

Abby felsóhajt.

– Nem a baktériumoktól félsz, hanem a lányoktól.

– Nagy igazság – mondja Jim vigyorogva.

Seth nem néz rám, de leül mellém. Épphogy elfér. Az állunkig húzzuk a takarót, és Jim felhangosítja a rádiót.

Próbálunk így négyen együtt megmelegedni. Közben hallgatjuk a híreket. Fosztogatják az áram nélkül maradt negyedeket. Az emberek összeverekednek a benzinért. Sokan órákig állnak sorba egy kis enivalóért. Némán hallgatjuk végig annak az anyának a történetét, aki hétfő este el akart menekülni a fiaival a hurrikán elől. Amikor az autójuk megrekedt a sárban, az anya gyalog akart továbbmenni. A kisebbik fiát az ölében vitte, a nagyobbiknak a kezét fogta. De egy jéghideg árhullám mindkét gyereket kiszakította a kezéből, és a víz magával sodorta a fiúkat. Az anya egész éjjel kereste őket, de nem találta meg a gyerekeit.

A rendőrség ma reggel találta meg a holttestüket.

Abby megragadja a kezem a takaró alatt. Hidegek az ujjai.

A másik oldalamon Seth. A válla hozzáér a vállamhoz, a combja a combomhoz. Ha most Jim mellett ülnék, akkor egy filmsztár simulna így hozzám. És minden barátnőm irigykedne.

De ekkor valami furcsa dolog jut eszembe. Valami olyan, amitől egy kicsit el is áll a lélegzetem.

Nem akarok Jim mellett ülni. Ha választhatnék, akkor is itt ülnék. Seth mellett.

Nem mozdulunk. Hallgatunk.

A rádió műsorvezetője megkérdezi, hogy van-e olyan szám, ami segít nekünk átvészelni az elmúlt napokat. Hogy milyen dalt szeretnénk hallani ezen a hideg, sötét estén. Az emberek rögtön elkezdnek telefonálni. Mindenki elmeséli a történetét, amitől olyan

hangulatom támad, mint amikor a telefonomat töltöttem a kempingsztránál. Amikor úgy éreztem, hogy össze vagyok kötve olyan emberekkel, akiket soha életemben nem láttam, de ugyanazt éltük át.

Amikor a betelefonáló megmondja, hogy melyik városrészben lakik, rögtön lehet tudni: nála is sötét van most. Ő is fázik, az elmúlt napokban ő is csak a túléléssel tudott foglalkozni, és valószínűleg ő is lejárta a lábát.

Egy tizenöt éves lány a SoHóból telefonál – mi is ebben a negyedben lakunk. Azt meséli, hogy a szüleivel és a buldogjával takarókba bugyolálva fekszenek a franciaágyon. Az *Everything's Gonna Be Alright* című számot szeretné hallani. Csendben hallgatjuk a dalt, ami könnyű szívvel azt ígéri, hogy minden rendbe fog jönni. Szeretném elhinni.

– Nem értem – suttogja Abby. – Hogy lehet a sötétből telefonálni?

– Vonalas telefonnal – mondja Seth. – Az még működik.

– Hát nem elképesztő? Egy hurrikán után gyertyára, rádióra és vonalas telefonra van szükség. A középkori emberek biztosan könnyebben túléltek egy hurrikánt!

A következő telefonáló West Village-ben lakik. Együttérzően bólogatunk. Tényleg, ott is sötét van. A kedves hangú férfi azt meséli, hogy a felesége nyolc hónapos terhes, és hogy az elmúlt hetekben sokszor meghallgatták Csajkovszkij *Őszi dalát*, hogy amikor a baba megszületik, ismerős legyen neki ez a zene.

Hétfő este, amikor Sandy tombolt, épp az *Őszi dal* hallgatták a babával, akkor ment el az áram. A baba már három napja nem hallotta a zenét, és a férfi azt reméli, hogy a rádió most le tudja játszani nekik a darabot.

Hogyne tudná.

– Elképesztő, nem? – suttogom. – Hogy ez tényleg most, pontosan ebben a pillanatban történik. Ez a férfi és a felesége egy kilométerre ül tőlünk. Gyertyafényben, takarókba burkolózva hallgatják a sötétben a rádiót.

– Bárcsak így lenne mindig... – mondja Abby halkán hogy mindenki egyszerre csinálja ugyanazt.

– Akkor menj el vásárolni szombaton – mondja Jim.

Tiszta zongorahangok töltik meg a sötét szobát. Érzem Seth karjának melegségét, és hagyom magam elsodorni. Még soha életemben nem hallgattam így klasszikus zenét. Anya néha Mozartra szokott festeni, de én mindig is hiányoltam ebből a zenéből a szavakat. A szöveget.

De most én magam alkotom a szavakat. Az *Őszi dalt* hallgatom, és a kedves hangú férfi és nagy hasú felesége történetét hallom meg benne. Hallom, ahogy gyertyák égnek a sötétben, ahogy emberek sírnak a templomban. Hallom a vihar utáni csendet. Hallom, ahogy anya Vermeert néz, ahogy apa egy elsötétített szobában fekszik, és vár, hogy elmúljon a fájdalom. Hallom, ahogy a baktériumok a zenére ringatóznak, és elképzelem, ahogy pirinyó baktériumkezükből pirinyó öngyújtókat tartanak a levegőbe.

Amit csak azért nem csinállok velük együtt, mert nincs öngyújtóm.

Vagyis nem. Hanem azért, mert ha meg kellene mozdítanom a karom, nem érezném Seth karjának melegét.

Péntek reggel fogvacogva ébredek. A lakásban most már olyan hideg van, mint kinn. A vécé orrfacsaróan büdös, a kádban alig maradt víz, minden tele van morzsával, és a tűzhely tiszta mocsok. Tulajdonképpen csoda, hogy egyáltalán életben vagyunk. Még csak meg sem fáztunk.

Seth átkutatja a konyhaszekrényt, lábosunk már nincs. Talál egy tepsit, ami nagyjából tiszta. Beleöntünk két doboz levest, és rátesszük a tűzhelyre. Amíg Seth a levest kavargatja, a tűz fölél tartom a kezem. Tegnap este óta nem merek ránézni.

– Van egy bejelentenivaló-félém – szólal meg Jim.

Négyünk közül ő búzlik a legjobban, már csak azért is, mert négy napja ugyanazt a ruhát hordja. Amikor jött Sandy, mindene koszos volt már, és azóta persze zárva vannak a mosodák.

– Tudom, hogy ez az egész szánalmas és szomorú, de döntöttem – nagyot sóhajt. – Visszamegyek Detroitba.

– Mármint a hétvégére? – kérdezi Abby.

– Nem. Örökre.

Némán nézünk rá.

– Vagyis hát... – kezdi, és egy kanálnyi mogyoróvaját töm a szájába. – No way, hogy ott éljem le az életem. De ezzel a kézzel még hónapokig nem fogok tudni dolgozni, és összesen tíz dollár van a bankszámlámon – megvonja a vállát. – Szóval visszamegyek a szüleimhez. És a suliba. Mert azt lehet csinálni nyolc ujjal is. Tudom, elég nagy barom vagyok. És ez az egész nagyon ciki.

– Komolyan? – kérdezi Seth. – Visszamész a suliba?

– Ugye, milyen szánalmas? – Jim felsóhajt. – De a felnőttek akkora ügyet csinálnak az érettségiből. És most már értem, hogy működik ez az egész. Először egy darabig be kell tartanod a szabályaidat. Együtt kell élni a gyilkos robotokkal, az atombombával és a kerékkel. És amikor már megkaptad a megfelelő neveltetést, és azt hiszik, hogy betörtök, és csatlakoztál a hordához, na, akkor kell lecsapni. Akkor kell megváltoztatni a világot!

– De mi nem akarjuk, hogy a világ megváltozzon! – kiáltja Abby kétségbeesetten. – Mindennek úgy kéne maradnia, ahogy most van.

Megragadja Jim karját, mintha többé nem akarná elengedni.

Leülök a konyhapulthoz, és nem mondok semmit.

Jim rám néz.

– Büszke vagy rám? Nem gondolod, hogy csodálatra méltóan belátóvá és felnőtté váltam?

– Hát, ha jól nevelt barom akarsz lenni, csak rajta! – mondom dühösen.

Jim felhúzza a szemöldökét.

– Te kérdezted tegnap, hogy van-e valami tervem.

– De hát pont azt a választ vártam, hogy nincs! Mi ketten voltunk azok, akiknek nincsenek terveik! Erre hirtelen kitalálok, hogy belátó leszel?

Valami remeg a gyomromban.

– Két óra múlva viszontlátom az apámat. Mit vársz tőlem? Hogy hirtelen én is felnőtté váljak? Hogy mindent megbocsássak neki, és holnap boldog kis családként térjünk vissza Hollandiába?

– Az más – mondja nyugodtan.

A leves felforr, és Seth kitölti négy csészébe. Mindenki hallgat. Az első kanállal megegetem a nyelvem.

– Az én apám – mondja Jim – egy balfasz, és túl sokat iszik. Az anyám egy tündér, és Istennel lép félre. De soha semmi rosszat nem tettek velem. Úgy értem, olyasmit, amit az apád azokkal az SMS-ekkel. Neked minden okod megvan arra, hogy haragudj rájuk, de nekem nincs – sóhajt fel. – És én három évvel idősebb vagyok. Itt az ideje, hogy bekössem a cipőfűzőmet.

– De hát pont így cool! – kiált Abby. Belerúg a székembe. – Aki elmege, az hülye!

– Hiperhülye – mondom.

Abby mérgesen néz rám.

– Amúgy mit fogsz mondani az apádnak? Meglátod a vén kéjencet, és... mi lesz? Tudod már?

Megrázom a fejem.

– Nincs terved? – kérdezi Seth.

– Hogy lenne? De mégis, mit kéne mondanom? – leteszem a kanalam, és széttárom a kezem. – Mondjátok meg ti! Tudjátok, hogy mit tett. Találjunk ki együtt egy tervet! Szóval mit mondjak neki?

A holland barátnőimtől soha nem kérdeznék ilyet. Úristen, milyen távolinak tűnnek most! Bastiaan cikkéből most már ők is tudják, hogy New Yorkban vagyok. Küldtek is egypár

felkiáltójelekkel és sárga szmájlikkal teli üzenetet, de még egyikre sem válaszoltam.

Innen, az óceán túloldaláról látom csak, hogy valójában mekkora marhaság ez az egész. Bekerülsz egy osztályba harminc másik gyerekkel, és kész, ezzel kell beérned. Ez a harminc az életed. Ha szerencséd van, lesz köztük néhány jó barátod. De ha peched van, évekig kell ülnöd egy távoli ismerősséggel teli teremben. És ezektől az ismerősöktől nem kérdezed meg, hogy kellene élned.

Jim még egy kanál mogyoróvaját vesz a szájába. Seth homlokán ráncok jelennek meg, és Abby addig nyalja ki a bögréjét, ameddig csak elér a nyelvével.

– Én tudom – mondja ekkor. – Figyeld meg, hogy milyen cipő van rajta. Hogy sose felejtss el. És írd fel, még akkor is, ha egyébként jó a memóriád. A biztonság kedvéért.

– Oké – mondom. – Erre figyelni fogok. – És ezt komolyan gondolom.

– Mondd meg neki, hogy egy szemétláda! Mondd meg neki, hogy nem volt joga ezt tenni az anyukáddal és veled! Mondd meg neki, hogy tartsa magát távol a diáklányoktól, de üvöltsél vele, mint azzal az újságíróval! Mutasd meg neki, hogy többé már nem félsz!

Megköszörülöm a torkom, és bölintok. Aztán Sethre nézek.

– Egyszerűen kérdezd meg, hogy miért tette! – mondja. – Kérdezd meg, hogy nulla volt vagy egy! Vagy valami a kettő között.

Sandy óta először süt a nap. New York ma derült, rettentő hideg és csodaszép. Még az áram nélkül maradt utcák is zavartalanul ragyognak.

Nem tudom, hogy a napsütés miatt van-e, de úgy tűnik, mintha több ember lenne talpon, mint korábban. Egy sötét levesező elé nagy lábasokkal teli faasztalt raktak ki. Körülötte vidám emberek.

– Ingyen bableves! – kiáltják. – Vegyetek hozzá croissant-t vagy fánkot, az is ingyen van!

Egy utcával arrébb egy másik étterem pakolta ki a hűtőit. Gyümölcsöt, csokitortát és szendvicset kínálnak a járókelőknek. Én természetesen semmiből sem vagyok hajlandó venni, mert jól tudom, hogy miről van szó. Ezek az éttermek az utolsó pillanatig őrizgették az ételeiket. Akkor se tudnák eladni a csokitortájukat, ha a következő pillanatban elkezdenének működni a hűtők és a lámpák. Csak ezért adnak mindent ingyen.

Amíg a többiek vigyorogva tömik magukba a csokis sütitet, az öntöttvas homlokzatokat bámulom. Úgy tűnik, én oszlopokkal és rozsdás lépcsőkoriátokkal táplálkozom. Ekkor hirtelen eszembe jut: és mi lenne, ha építész lennék? Ahhoz jónak kell lennem matekból és fizikából, de titokban lehetek művész is. Hiszen nemcsak tetőt kell építeni az emberek feje fölé, hanem valamit adni kell a lelküknek is.

Vagyis hát... már amelyik léleknek van erre igénye. Elég sok lélek van, akit egyáltalán nem érdekelnek az épületek, és inkább betöm a szájába három avas sütit.

Továbbmegyünk, és Jim idegesen nézegeti a telefonját, hogy van-e már térerő. Most, hogy eldöntötte, visszamegy Detroitba, rögtön el akarja mondani a szüleinek. Hogy ne legyen ideje meggondolnia magát.

Nézem ezt a fiút, a bekötött kezét és a modellszépségű arcát – amivel nem akar modell lenni. Nagyon bátor tervei vannak, de szerintem kockázatos, amire készül. Mi van, ha leveszi a

bőrdzsekijét, beköti a cipőfűzőjét, és ettől pontosan olyan lesz, mint bárki más? Mi van, ha felfedezi, mennyi pénzt lehet keresni, ha az ember egy darabig gyilkos robotokkal és fura jelzőhitelekkel dolgozik? Mi van, ha aztán így is marad anélkül, hogy megváltoztatná a világot?

Körülbelül ez történik minden felnőttel, nem? Megadják magukat, és csatlakoznak a hordához.

o

– Menjetez tovább! – mondja Jim, amikor elkezdenek pittyegni a telefonjaink. – Felhívom őket – sóhajt fel. – Szerintetek, ha nagyobbak leszünk, be fogjuk szüntetni a szüleinket is?

– Nem – mondja Abby szigorúan. – A szüleinket *nem* fogjuk beszüntetni.

Jim elvigyorodik.

– Talán az kéne, hogy Obama meghatározza, hogy naponta csak három órán át létezhetnek. Már ez is sokat jelentene – néz rám. – Aztán ne repülj csak úgy haza Hollandiába, jó? Tudni szeretném, hogy ment. Mindenképp el kell mesélned, mielőtt hazamennél. Megígéred?

Bólintok, krákokok, és még egyszer bólintok.

Elindulunk Sethel és Abbyvel, de egyszer még visszanezdek. Jim a bekötözött kezével integet.

– *Good luck, Imilia.* Ha túléltél egy hurrikánt, fog menni a többi is!

o

Még tizenkét utcát kell mennünk ahhoz, hogy elérjük azt a csilingelő, vidám parkot, amit az első nap láttam a buszból. Tegnap azt mondtam anyának, hogy itt szeretném újra látni apát.

Tudom, hogy nevetséges, de olyan érzésem volt, mintha egy csalóval beszélnék meg találkozót. Akaratlanul is az jutott eszembe, hogy jobb lenne, ha a nyílt utcán lennénk, valahol, ahol sok ember van, ahonnan el tudok menekülni, ha szükséges.

– Akarsz innentől egyedül menni? – kérdezi Seth.

Megrázom a fejem. Nem akarom, hogy legyen időm gondolkodni.

Átkelünk a Harmincnyolcadik utcán. Szótlatlanul megyünk végig a háztömb mellett. Átkelünk a Harminckilencedik utcán. Kiabáló emberek, szuvenírekkel teli boltok, füstölgő kebabosbódék.

Aztán elérjük a Negyvenedik utcát. A túloldalán van a park: a sárga lombok és a karácsonyi vásár üvegházikói. Seth tétovázik, de ekkor már semmi sem számít. Biztosan azokra a weboldalakra gondol, amiket a *power outage* után fog megcsinálni, és biztosan csalódni fog bennem, ha már több mint egy hete ismer. De most még nincs egy hete, hogy találkoztunk, és nekem szükségem van rá. Megfogom a kezét.

– Gyertek el velem a parkba! – mondom, de nem nézek rá. – Légyszi!

Hárman, fej fej mellett megyünk át a kereszteződésen. Seth keze nem ragad. Meleg és száraz. Én nem is tudom, hogy éreztem-e valaha ennyire tudatosan egy kezet. Mostanáig csak a baktériumokat éreztem.

A korcsolyapálya most nem működik, biztosan Sandy miatt. De a karácsonyi üvegházikók nyitva vannak. Fűszeres illatú szappanok, táncoló Mikulások és kiskutyás zoknik mellett megyünk el. Sokan vannak a vásárban, de még mindig fogom Abby és Seth kezét. A fiúegyüttesünk egyik tagja épp hiányzik, de az emberek látják, hogy egymáshoz tartozunk. Kitérnek előlünk.

A park közepén, egy kis szökőkút körül zöld asztalkák és összecsukható székek vannak. Ott ülnek ők.

Anya úgy néz ki, mintha békésen sütkérezne egy lakatlan szigeten. Vörös haja lobog a szélben. Gyönyörű fekete kabát van rajta, aminek a gallérja önmagában művészi alkotás.

Mellette ül az apám. Alig ismerem meg, mert pontosan úgy néz ki, mint amikor a folyó mentén biciklizünk, vagy felmegyünk a tetőre a csillagokat nézni. A fejemben sokkal gazemberszerűbb figurát csináltam belőle, egy nyálcsorgató, karvalykezü pornófilmes góré.

Hát sok mindent el lehet mondani az apámról, de azt nem, hogy úgy nézne ki, mint egy pornófilmes góré.

Az egyik kordbársony nadrágja van rajta a hét közül. A haja elkezdett ritkulni a feje tetején – úgy néz ki, mint egy hobbiornitológus, aki azt tervezi, hogy madárlesre megy a hét végén. Messziről látszik, hogy ideges.

Most ők is észrevették. Úgy néznek rám, mintha nemcsak a lányuk lennék, hanem valaki más is. Valaki, akit nem ismernek, de nagyon fontos személy. A főnökük főnöke. Az orvos, aki mindjárt megmondja nekik, hogy van-e esély a gyógyulásra. Megszorítok két kezet. Két kéz szorítása válaszol.

Odamegyünk a szökőkúthoz, és megállunk a zöld asztalka előtt. Látom, hogy apám a sötét hajamat nézi, aztán a kezemet. Két éve senkit sem látott hozzám érni. Körülöttünk nevetnek és kiáltoznak a turisták. Négyen nem tudjuk, hogyan tovább, de szerencsére velünk van Abby.

– Abby Greenberg vagyok – mondja ünnepélyesen. Ránéz az anyámra. – És maga Nora Quinn. Megjegyeztem a nevét arra az esetre, ha Emilia elvesztené az eszméletét. – Ekkor apámra néz. – Emilia elmondta, mit tett. Örülök, hogy szép a cipője. De különben nagyon haragszom magára!

– Menjünk! – suttojja Seth.

Abby még mindig apámat nézi.

– A lányának tervei vannak önnel. De előtte még mondanom kell valamit. Emilia nagyszerű lány. És a barátnőm.

Fogalmam sincs, hogy Abby miért mondja ezt, de fantasztikusan hangzik. Mintha maffiafőnök lenne, és azzal fenyegetőzne: ha a haja szála is meggörbül Imíliának, a tetteket miszlikbe aprítja, és a darabjait kipoztázza a McDonald'snak.

– Emilia olyan, mintha a nővérem lenne. Szerdán ugyanabból a tálból ettünk, pedig több baktérium van a szánkban, mint ahány ember él a földön. Meg fogja ezt jegyezni?

Apám bólint.

– Oké – mondja Abby. – Kitartás!

Érzem, hogy a két kéz elengedi a kezemet. Seth észrevétlenül biccent, és aztán elindulnak a karácsonyi standok között. Nyolc másodpercig követem a szememmel a testvérpárt, aztán beszippantja őket New York.

Egyedül maradok a szüleimmal.

Most kéne sokáig sokatmondó pillantásokat váltani, és mindenfélét érezni, de ehhez nincs kedvem.

– Olvastad a cikket? – kérdezem apámtól. Hollandul beszélek, mert ez a kettőnk nyelve. Látom, hogy anyám rögtön hátradől. Érti, amit mondok, de nem érzi magát megszólítva.

– Bastiaan Breedveld cikkét – mondom. – Amiben macskának öltözve kiabálok az utcán.

– Olvastam tegnap.

Még a hangja is ugyanaz. Nem olyan, mint egy pornófilm góréé, hanem mint egy ornitológusé. Egy öreg, megfáradt ornitológusé, aki már hosszú ideje semmilyen izgalmas madarat nem látott. És az egyetlen izgalmas példány, amivel korábban találkozott, a fél életébe került.

– Oké – mondom. – Gondolj arra a cikkre! Emlékezz vissza rá, hogy miket kiabáltam rólad ott az utcán, és vedd úgy, mintha most kiabálnám. Ezzel most megspórolok fél óra üvöltözést. De minden, amit akkor mondtam, igaz. És pontosan így gondolom most is.

Látom rajta, hogy tényleg megteszi, amit kértem: matematikai pontossággal idéz fel mindent, amit abban a cikkben mondtam.

– A fotót láttad Abby Twitterén? – kérdezem. – Be volt linkelve a cikkben.

Bólint.

– Így nézek ki, ha nem vagytok velem – parázslék a mellkasomban levő milliárd nap. Hárman vagyunk a lakatlan szigeten. Nem látom már a karácsonyi vásárt.

Apám megköszörüli a torkát.

– Abban a cikkben egy celláról beszéltél. Hogy ott fogok felébredni – felém hajol. – Komolyan azt hiszed? Azt hiszed, hogy börtönbe fogok menni?

– Fogalmam sincs. Nem tudom, hogy mit csináltál... – Nem sikerül kimondanom a nevét. Elfog az undor. – ...hogy mit csináltál vele.

Olyan pillantással néz rám, amit nem ismerek.

- Tényleg azt hiszed, hogy hozzáértem? - kérdezi. - Egy tanítványomhoz? Egy tizenhét éves lányhoz? Soha egy ujjal nem nyúltam hozzá.

- De az interneten...

- Az interneten mindenki dühből reagál anélkül, hogy tudnák, miről beszélnek! Szerettem volna elmondani a történet másik oldalát is, de te nem akartál meghallgatni. És aztán eltűntél...

- Na és? - kiáltok dühösen. - Szóval nem értél hozzá. De akkor is hatvanhét SMS-t küldtél neki iszonyúan ciki szöveggel. És mindent elmondtál neki a mamáról és rólam. Mintha valaki felolvasta volna a naplómát az egész világ előtt. Hirtelen mindenki tud rólunk mindent! Mindent. Vagyis csak a rossz dolgokat. Mindent, ami nem működik. És az egész örökre ott fog maradni az interneten!

Remeg a keze. A kézfején és a felső ujjpercein nő az a szőr, amit Juno olyan félelmetesnek talált. A szőr, amiről most már mindenki tud.

- Szörnyűséges hibákat követtem el - suttogja. - Tudom, hogy nem lehet jóvátenni. És megbocsáthatatlan. Nem is tudom, hogy tudnám valaha...

Ránézek, és arra gondolok: ez az én apám.

- Ne gyere ezzel a könnyfacsaró szöveggel! - mondom kimérten. - Van egy kérdésem. Miért tetted?

Ritkás haját elsimítja a homlokából. Az agyat, ami e homlok mögött van, jobban ismerem, mint a világon bármelyiket. Apa azt jelentette számomra, amit a legtöbb gyerek számára az anyja jelent. Anya talán ha ötször cserélt rajtam pelenkát. Apám az összes többit. És ő fektetett le, ő vitt óvodába, iskolába, rajzóra...

- De hát csak tizennégy éves vagy - rázza meg a fejét. - Nem vagyok rá képes, ezek nem olyan dolgok, amiket az ember a lányával...

- *Grow up* - mondom. - Túléltem nélkületek egy hurrikánt, amiben emberek haltak meg. Hétfő óta nem zuhanyoztam. Elég idősek vagyok ahhoz, hogy halljam. Magyarázd el!

- Tényleg szörnyűség volt, amit veletek...

- Ezt tudjuk!

Anya nem mond semmit. Csak nézi a lányát és a férjét.

- Ez egy matematikai probléma - mondom. - Nem értem. Magyarázd el! Milyen egyenlettel lehet leírni? Mennyi volt az x értéke? És az y-é?

Apa a fejünk fölött magasodó felhőkarcolókat nézi. A park kicsi, zöld téglalap az óriási, lenyűgöző épületek között: körülöttünk egy hatalmas üvegtorony, egy aranypöttyökkel díszített, sötétbarna lakóház és távolban az Empire State Building csúcsa.

– Szerelmes voltam belé – mondja rekedten. – Ahogy valaki szerelmes lehet egy filmsztárba. Különösebb ok nélkül, de mindent áthatóan és hevesen. Gyönyörű szépnek láttam. Nem tudtam róla levenni a szemem.

Eszembe jut Jim. Hogy a szőke haja milyen tökéletesen omlik szoborszépségű homlokába. Hogy mennyire helyesnek láttam, amíg nem ismertem – amíg csak egy filmsztár volt számomra, és nem egyszerűen *Jim*.

– Tudtam, hogy össze kell szednem magam – folytatja az apám –, és egyszerűen ki kell várnom, amíg elmúlik ez a szerelem. Az ilyen irracionális dolgok mindig elmúlnak maguktól. De akkor észrevettem, hogy ő is figyel engem. Flörtölt velem – megrázza a fejét. – Persze én is olvastam azt az interjút, és most már tudom, hogy mekkora bolond voltam. Szégyenletes dolog. Jobb jegyet akart, de én azt hittem, hogy őszinte az érdeklődése. Meghallgatott. Beszélgettünk. És hosszú ideje először éreztem egy kicsit kevésbé magányosnak magam...

Anya még mindig nem mozdul. A kopasz fák tetejét nézi.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezem apámtól. – Hogy igazából a mi hibánk volt?

– Nem, dehogy! Egyáltalán nem – habozik. – De tudod, néha nem túl könnyű. A mi családunk... – ránéz anyára, és aztán a földre.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezem mérgesen. – De hát te is tudod, hogy épül fel az életünk! Én nem voltam ott, amikor az a megállapodás született, de tudok róla. És én ehhez tartom magam. Anyira azért nem nehéz!

– Milyen megállapodás? – kérdezi zavartan.

– Hát ami az életünkről szól! Hogy anya számára a festményei az elsők. És hogy neked és nekem pedig anya az. Ha kötsz egy ilyen megállapodást, akkor nem jöhetsz később azzal, hogy magányos vagy!

Anya szürkészöld szeme egyszer csak elfordul a végtelentől, és rám néz.

– *Darling!* Az ég szerelmére, miről beszélsz?

– Nekem nincs ezzel bajom – mondom. – Értem én. A festményeid az elsők. Nem sok ember van a világon, aki ennyire tehetséges. Én azt akarom, hogy fess, és a papa is azt akarja.

Büszkék vagyunk rád. Csak szerintem hülyeség, hogy a papa ezek után elkezd nyavalyogni, hogy annyira magányos. Hogy *fucking* egyedül lebeg a csillagok között.

Anya felsóhajt.

– Mindannyian egyes-egyedül lebegünk a csillagok között! Ezt el kell fogadnod. És ha akad néhány ember, aki hallótávolságon belül repül el melletted, szerencsésnek érezheted magad – mosolyog rám.
– Számomra ti vagytok azok, Emilia. Nélkületek soha nem tudnék festeni. Ti vagytok az elsők, és csak aztán jönnek a festmények.

Ránézek anyára. Szeretem. És nem igaz, amit mond. Nélkülünk szép lassan feltápáskodna, és aztán fantasztikus festményeket festene. Festés nélkül viszont csak feküdne az ágyában.

Ránézek apára.

– Balfasz vagy!

– Tényleg *balfasz* . És ez a Juno egy érdektelen, üresfejű kiscsaj. De az emberek olykor hibáznak. És azok közül, akit ismerek, ő követte el a *legkevesebb* hibát – mondja anya, majd feláll. – Mi lenne, ha most már elkezdenénk élvezni, hogy New Yorkban vagyunk? Húsz év óta először vagyok az óceán innenső oldalán. Látni akarom a várost!

Nem csodálkozom. Anya gyakran játssza meg magát – ezt csinálja a születésem óta. Kihaszználja a szeszélyes művésznő szerepét. A tehetsége olyan, mint egy *fizetés nélkül távozom* kártya, amit ki is játszik, ha úgy jön ki a lépés.

– Ül le! – mondom. – Még nem végeztünk.

Megvárom, amíg duzzogva visszaül.

– Mégis mit hisztek? Hogy most majd egyszerűen megvonjuk a vállunk, és azt mondjuk: „Hát igen, megtörtént. Az emberek olykor hibáznak, legyen mára ez a tanulság.” Jézusom, emberek, nem az iskolában vagyunk! Én ugyan nem fogok *tanulni* ebből!

Anya megvonja a vállát. A művészi gallér vele mozog.

– Ha most nem akarsz tanulni ebből, akkor majd jön egy újabb esély.

– De hát ez nem egyszerűen egy hiba volt! – kiáltom. – Tönkretették az életünket! Az interneten azt akarják, hogy haljunk meg! Papának nincs munkája, és ezek után sehol sem fog állást kapni. És én nem vagyok hajlandó visszamenni abba a suliba!

– Tudom, hogy elképesztően sok kárt okoztam, Emilia – mondja apa. – De te mit szeretnél?

– Itt akarok maradni.

- Tudod, hogy ennek nincs semmi realitása - apa hangja alattomosan udvarias. - Édesem, te tizennégy éves vagy. Nem lakhatsz itt egyedül, és tudod, hogy anya mennyire ragaszkodik a házukhoz és a műterméhez, és...

- Pedig nekem is ez minden vágyam - mondja Nora Quinn nyugodtan.

- Hogyan? - kérdezi apa.

- Én is szeretnék New Yorkban lakni! Ha Emilia annyira boldog itt... És képzeld csak el! Minden héten megnézhetném a Frick Collectiont!

Hagytuk, hogy anya kijátssza a fizetés nélkül távozom kártyát, és elengedtük. Nem kell tovább hallgatnia a Beszélgetést, és kedvére felfedezheti a várost.

Apával a Grand Central Station felé tartunk. Azt kérte, hogy tartsak neki idegenvezetést. De tényleg, a telefontöltős útikönyvünkben leírt útvonalat akarja bejárni. Mindent hallani akar a hurrikánról és arról, hogy mi történt velem az elmúlt héten.

Azt lehetne hinni, hogy ő is megjátssza magát. Hogy azt reméli, megint szeretni fogom attól, hogy ennyire érdeklődik a dolgaim iránt. De sajnos nem tegnap óta ismerem apámat. Tudom, hogy semmit sem játszik meg az érdeklődéséből. Tényleg tudni akar mindent. Mesélnem kell Sethről, Jimről és Abbyről, és a konnektorokat is szeretné látni.

Végigmegyünk a peronok mellett a hideg, huzatos pályaudvaron. Megállunk, és megnézzük azt a bizonyos konnektort, ahol én töltöttem fel a telefonom. Csak akkor veszem le róla a szemem, amikor már elhomályosodik a kép.

Nem lehet összehasonlítani az emberek nyomorúságát. De ha az űrből nézünk a földre, akkor Sandynek sokkal nagyobb hatása volt, mint apám hatvanhét SMS-ének. Tudom én jól. És érzem is, miközben apának a viharban elpusztult házáról mesélek, és az anyáról, akinek megfulladtak a kisfiai. A sötétben összébb ment egy kicsit a mocsár. Még mindig létezik, de most már van benne más is. Kemény sziklák, például. Szilárd földdarabok, amik nem bűzlenek, és amiken az ember megvetheti a lábát.

De tudom, hogy minden megváltozik, ha visszamegyünk Hollandiába. Hollandia *egy nagy mocsár*. Meg fognak bámulni, össze fognak súgni a hátam mögött, mutogatni fognak rám. Akkor is, ha másik városba költözünk, és akkor is, ha másik iskolába fogok járni.

És nem számít, hogy mi az igazság. Hogy mi történt valójában, hogy apa megérintette-e Junót. Csak a történetek számítanak, amik

örökre ott maradnak az interneten.

o

– Látod azt az épületet? – mutatok a sasokkal és arany pikkelyekkel díszített toronyra. – Képzeld el, hogy abban a városban laksz, ahol ez a felhőkarcoló...

Apa némán rázza a fejét. Hallani sem akar arról, hogy New Yorkban lakjunk. Ha nem erőltetném, még beszélni sem lenne hajlandó róla.

– Ha ideköltöznénk – mondom –, akkor megoldódna az összes problémánk.

– Nem oldódna meg – vágja rá.

– Dehogynem! Ez az egész egy matematikai modell, amiben a megoldás egyetlen elegáns suhintás. Ha csak egy dolog nem stimmelne benne, a modell már nem lenne érvényes. De itt minden helyes. Minden összevág.

– A való élet nem így működik.

Megállok a könyvtár oroszlánjai előtt. Fejedelmien néznek ki a napsütésben.

– Ha el akarsz minket hagyni – mondom –, akkor menj! Akkor mama és én New Yorkba költözünk. Nem akarunk fogva tartani téged. Ne érezd úgy, hogy hozzánk vagy láncolva. Épp ellenkezőleg: szabad vagy.

Csak azért sikerül nyugodtnak maradnom, mert amikor ránézek, azt ordítom a fejemben, hogy *Te lúzer! Te lúzer, szóval az az érzésed, hogy megrekedt az életed? Te dedós, azért sírsz, mert egyedül röpdösöl a végtelenben?*

Nagyon komolyan néz rám.

– Az elmúlt napokban minden lehetőséget átgondoltam. Nem akarlak elhagyni titeket. Egyáltalán és semmiképp sem. Ha meg lennék arról győződve, hogy nektek jobb lenne, ha elmennék – mármint azok után, ami történt –, akkor elmennék. De igazából nem gondolom, hogy Nora és te... – Megköszörüli a torkát. – Vagy te ezt szeretnéd? Hogy csak a mamával maradj?

Megjelennek előttem a színes gombolyagok, amiket régen anya darabokra szabdalt festményeiből csináltam, és megrázom a fejem.

Apa mélyet sóhajt. Ránéz a mellette álló oroszlánra, és megpaskolja kőbundáját.

– Hollandiában soha nem fogják elfejteni, hogy kik vagyunk – mondom. – És New York a világ legfantasztikusabb helye. Te keresel

magadnak állást, én olyan iskolába fogok járni, ahol senki sem ismer, a mama pedig mindennap más múzeumot nézhet meg.

A könyvtár széles lépcsőin egy menyasszony és egy vőlegény fényképezkedik. Boldognak tűnnek a napfényben.

– El sem tudod képzelni, hogy milyen bonyolult ez az egész – mondja apa. – Amerikába nem lehet csak úgy átköltözni. Kell hozzá tartózkodási engedély. A lakások megfizethetetlenek, és...

– Mindent elcseszél! – kiáltom. Odaállok elé. – Gondolj bele: van valami, amit megtehetnél, hogy mindent jóvátegyél! Mindent, amit Junóval csináltál. Minden szájalmas, hülye SMS-t, azt is, hogy az ég legfényesebb csillagának hívtad, pedig az mindig is én voltam.

Ellágyul az arca.

– Emilia...

Nem adok neki esélyt, hogy megint elővegye a könnyfakasztó dumáját.

– Képzeld el, hogy tényleg létezik valami ilyen! Kész lennél megtenni?

A homlokán grafikonokként futó ráncok most mélyebbek, mint valaha. Az apám egy kimerült ornitológus. Egy olyan ornitológus, aki most már legszívesebben az élete végéig békés homokdűnék árnyékában heverne.

– Tudod, hogy bármit megtennénk, amit engednek a lehetőségeink – mondja fáradtan.

– Akkor ígérd meg! – mondom. – Ígérd meg, hogy legalább utánanézzünk, lehetséges-e! Ígérd meg, hogy legalább megpróbáljuk!

Bólint.

Nézem az apámat. Remélem, hogy én sosem leszek rossz emberbe szerelmes. Remélem, hogy én sosem fogok olyan hibát elkövetni, ami tönkreteszi mások életét. Mert ha valaki tönkreteszi mások életét, akkor tényleg nem marad más hátra, mint hogy örökre elbújjon egy békés homokdűne árnyékába, és láthatatlanná váljon. És ehhez egyáltalán nincs kedvem.

New Yorkban akarok lakni. Élni akarok.

Utoljára megyek egymagamban a sötétség felé. Nem tudom, hogy még meddig játszhatom ki az apám-rettenetesen-viselkedett-és-nekem-most-mindent-szabad kártyát, de ma mindenesetre működött.

A nyomorult ornitológussal hamburgert ettünk ebédre, és aztán megnéztünk egy filmet, mert már eleget Beszélgettünk. Utána *high end teázás következett* anyával a Plaza Hotelben. És most teljesen egyedül baktatok vissza az éjszakába.

A szüleim először velem akartak jönni, hogy találkozzanak Abbyvel és Sethel, és megköszönjék nekik, amit értem tettek. A válaszom az volt – a kifejezésért köszönet Jimnek –, hogy *no fucking way*. Ahogy ezt kimondtam, rögtön felmutattam az apám-rettenetesen-viselkedett-és-nekem-most-mindent-szabad kártyát, hiszen egy héttel ezelőttig mintagyerek voltam, aki még soha életében nem káromkodott hangosan.

De tényleg. Ezt egyedül kell végigcsinálnom.

Nem megyek taxival, mert jólesik az esti, hideg levegő. Szükségem van arra, hogy lélegezni tudjak, mielőtt elbúcsúzom a hurrikánmenedékünktől. Meg Abbytól. És Sethről.

Apámnak azt mondtam, minden problémánk megoldódna, ha ideköltöznénk, de valójában fogalmam sincs, hogy ez igaz-e. Vegyük például az iskolát. Tényleg olyanok az amerikai gimik, mint a filmekben? Mindenestül, a cheerleaderek, alterosok és eminensek kőkemény hierarchiájával? Azt is tudom, hogy Sethet már háromszor meghúzták. Abby pedig úgy örült, mint majom a farkának, akárhányszor bejelentették, hogy másnap is zárva marad az iskola.

Túlélném a harcot az amerikai tinédzserek csataterén?

És anyám komolyan gondolja, hogy itt akar élni? Nem fog rájönni a csillapíthatatlan honvágy három hónap után?

Hirtelen eszembe jut a Szabadság-szobor. A szürkészöld nő, aki saját kis szigetén áll, Manhattan legdélebbi csücskétől délre. A

sötétben. Eszembe jutnak a bevándorlók, akik mindent maguk mögött hagytak Európában, és itt kezdtek új életet. Három hétig utaztak a tengeren, mire behajóztak a kikötőbe. És az első, amit a fedélzetről megláttak, *Lady Liberty* égő fáklyája volt.

Nem tudom, hogy én leszek-e valaha ilyen bátor. De azt tudom, hogy valami megváltozott. Ha ezek a kétélyek két héttel ezelőtt merültek volna fel bennem, legyintettem volna: á, hagyjuk az egészséget!

De most azt mondom: gyerünk! Próbáljuk meg!

o

Csodálkozva nézek körül. Rosszul emlékszem az utcák számára? Itt már rég sötétnek kéne lennie! Megyek a Huszonötödik, majd a Huszonnegyedik utca felé – és most már biztos vagyok benne. Tegnap itt már sötét volt! És most van világítás! Működnek a közlekedési lámpák – visszajött az áram!

Hihetetlen. Mintha soha nem is lett volna sötét. Kivilágított kirakatok, neonbetűk, villogó közlekedési lámpák – de hát így kell ennek lennie a világ központjában.

Majdnem futni kezdek. Sandy óta egyfolytában azt néztem az interneten, hogy van-e valami újabb hír a *blackoutról*. Többet tudok a New York-i elektromos hálózatról, mint amit a hollandiairól valaha tudni remélhetek. Tudom, hogy kerületről kerületre, háztömbről háztömbre haladnak az áramszolgáltatás helyreállításában.

Vajon most már mindent megjavítottak? Vagy Seth és Abby még mindig sötétben van?

Visszafojtott lélegzettel megyek tovább. Minden egyes keresztutcához rettegve közelítek, attól félek, hogy újrakezdődik a sötét. A Union Square-ig teljesen világos van. De onnantól kezdve élesebb a különbség, mint nulla és egy között: a Broadwaytól balra levő házak ragyognak a fényben, jobbra viszont minden koromsötét.

Én pontosan a határvonalon megyek tovább. Nincsenek házak a nulla és az egy között. Csak én.

Egyre mélyebbre jutok belső Manhattanben. És aztán megérkezem Seth és Abby házához. Hangosan felnevetek. Száz óra után először látom a házukat lámpafényben! És egyszerűen be tudok csöngetni. Csodálatos érzés. De aztán hirtelen rettentő ideges leszek. Vajon már otthon van az anyukájuk? Mit kellene mondanom neki? És hogyan kellene elbúcsúznom?

Seth nyitja ki a bejárati ajtót. A haja vizes, és egy számomra ismeretlen kék pulóver van rajta.

– Visszajött az áram! – rikkantok.

Bólint.

– Fél ötkor egyszer csak minden visszaállt. Folyjni kezdtek a csapok, villogni kezdtek a készülékek, pittyegett a telefonom...

– És anyukád? – kérdezem. – Biztosan itthon van!

– Elment bevásárolni Abbyvel. Jim pedig visszament a túloldalra. Tehát senki sincs otthon. Senki, Sethen kívül.

Nézem a sötét szemét, rövid, kócos haját és a cipőjét, bekötött cipőfűzővel – és érzem, hogy mindjárt összecsuklik a térdem.

– Persze most csalódott vagy... – mondja.

– Miért?

– Hogy nincs itt Jim. Te és Abby szerelmesek vagytok belé, nem?

– Én nem – mondom, miközben alig kapok levegőt. – Nem vagyok szerelmes Jimbe.

Seth a szemöldökét ráncolja.

– De hát annyira helyes, nem? És hipercool...

– Tényleg helyes. És cool. És vicces – a földet nézem. – Azt hittem, hogy szerelmes leszek belé. Végig ezt vártam. De nem történt meg.

Felnézek, de pontosan abban a pillanatban, amikor mondani szeretnék még valamit, Seth megfordul, és elindul felfelé a lépcsőn. Alig bírok vele lépést tartani, mert szinte fut.

A lakásban újra meleg van. Seholy sincsenek már leégett teamécsesek és morzsák, a piszkos edények fele el lett mosogatva.

És aztán ott állunk. Egymással szemben a fényben.

Hirtelen nem is értem, hogy miért találták fel az elektromos izzót. Mi baj volt a gyertyákkal? Az elektromos lámpák túl fényesen világítanak. Olyan élesen látjuk egymást, hogy nem merünk egymásra nézni.

– Összeszedem a cuccaimat – mondom gyorsan. – Ma a szüleimnél alszom. Öt perc alatt kész vagyok. És akkor folytathatod a mosogatást.

Bemegyek a hálószobába, és hajtogatás nélkül elkezdem bedobálni a ruháimat a bőröndömbe. Nem aggódom amiatt, hogy a zoknik hozzáérnek a bugyikhoz. Úgyis minden koszos. A konyhából edénycsörömpölés hallatszik. És aztán hirtelen csönd lesz.

– Nem szabad még elmenned! – mondja Seth. Az ajtóban áll.

Mondani akarok valamit, de megint ő szólal meg.

– Abby megölne, ha csak így elengednék. És anyukám is szeretne veled találkozni – a kezével bizonytalan mozdulatot tesz. –

Gyere, ülj le! Nem kérsz egy teát? – felsóhajt. – Na jó, nem tudom, mi van velem. Hülye dolog, de amióta nincs hurrikánmenedék, nem tudom, mit kellene mondanom.

Idegesen felnevetek.

– Azt sose tudtad, nem igaz?

Szerencsére úgy tesz, mintha meg se hallotta volna.

– És persze mindent tudni akarok – mondja. – Mi volt az apáddal?

Kimegyek vele a konyhába. A térdem megint majdnem összecsukszik.

– Mesélj! – kéri.

Ránézek a tiszta, fehér konyhapultra.

– Az apám egy lúzer, aki szerelmes lett egy tizenhét éves lányba. Fogalmam sincs, hogy valaha tudok-e még másként nézni rá. De a továbbiakban ez az ő baja. Vagyis persze még mindig az én bajom is... de már nem annyira.

Azt hiszem, Seth elfelejtette, hogy teát akart csinálni.

– Szóval most már akár haza is tudnál menni? – kérdezi.

– Hát... most hirtelen felbukkant egy terv. Persze még semmi sem biztos. De a terv az, hogy New Yorkba költözünk.

Még sosem láttam ennyire sokkolva.

– Miért? – kérdezem felháborodottan. – Nem költözhetek ide?

– Dehogynem, csak... – habozik. – Te holland vagy. És mindig azt mondogattam magamnak, hogy nem fogsz itt maradni. Hogy amolyan vakációs... ööö... vendég vagy.

Most már érzem, hogy visszajött az áram. Szikrázik a levegő.

– Még egyáltalán nem biztos – mondom. – Először letelepedési engedélyt kell kérnünk. Anyának elég festményt kell eladnia ahhoz, hogy legyen pénzünk. És apámnak el kéne felejténie azt, hogy ijedt madárkaként egy sarokban kuksoljon.

Seth nem mond semmit, csak elkezdí megtölteni a vízforralót. Egy darabig háttal áll nekem.

Felállok, és odamegyek az ablakhoz. Mivel égnek az utcai lámpák, látni lehet, hogy Abby és az anyukája jönnek-e már hazafelé a vásárlásból. De a kivilágított utca teljesen üres.

– Milyen marhaság! – megköszörülöm a torkom. – De én annyira örültem annak a rádióműsornak, amiben a hurrikánátvérszelős számokat játszották. Persze most, hogy visszajött az áram, már nincs ilyen műsor.

– Szeretnél zenét hallgatni? – fordul meg Seth. – Most már működik a laptopom.

Megvonom a vállam.

– Oké.

Követem a szobájába. Ott lóg a falon a nő, akinek két arca van. Ott van az a hely, ahova beverte az öklét, amikor az apjáról kérdeztem.

– Mit szeretnél hallgatni?

Nem kell sokáig gondolkodnom.

– Az *Őszi dalt*. De előtte még az *Everything's Gonna Be Alright*ot. A földet nézi.

– Ugye, tudod, hogy ezt a dalt kitalálták? Az életben nem jön minden rendbe...

– Tudom – mondom. – És én szeretek egy csomó dolgot, ami nem jön rendbe.

– Mi lenne, ha... – habozik, és a cipőjével az ágya alá söpör néhány csavart. – Képzeld el, hogy te *dönthetnéd el*, hogy mi történjen most! Azt akarnád, hogy Abby jöjjön most haza? Vagy azt, hogy még egy darabig ne?

Pattognak körülöttünk a szikrák. De ez nem egy film. Hanem a valóság – annak minden kockázatával együtt.

– Azt akarom, hogy egy kicsit később jöjjön haza – felelem.

Odafordul a laptopjához. Leülök arra az ágyra, ami a világosban sokkal gyűröttebb és porosabb, mint ahogy a sötétben elképzelttem. És akkor mi van? Már ültem rajta korábban, és még élek.

Seth kattint, és a dal elkezdődik.

Don't worry about a thing, 'cause every little thing is gonna be all right...

Leül mellém az ágyra, legalább fél méterre tőlem. A hátunkkal mereven a falhoz támaszkodunk. Nem mozgunk a zenére. A szívem majd kiugrik.

– Hát ez elég vicces – mondja egy idő után.

– Az – mondom.

Még mindig maga elé néz.

– De nem foglak megcsókolni, oké?

– Pfuj – mondom. – Még szerencse.

Egy ideig csönd van. És amikor megszólalnak az *Őszi dal* zongorafutamai, elképzelem.

Hogy közelebb ül hozzám. Hogy megfogja a kezem. Hogy a meleg, száraz kezét érzem, és nem a baktériumokat. Elképzelem, hogy az arca közelít az én arcomhoz, és én nem remegek. Hogy nagyon közelről látom a szemét, és nincs köztünk a kicsi, bepárásodott ablak.

Elképezelem, hogy együtt repülünk a csillagok között. Nem egyedül, és nem hallótávolságra egymástól, hanem nagyon közel egymáshoz.

– Tudom már, mi olyan furcsa – mondom. – Kapcsoljuk le a lámpát!

Bólint.

– Pont erre gondoltam én is.